

HOLLY WEBB

CELE MAI FRUMOASE

Povesti
cu animale

LITERA

HOLLY WEBB

CELE MAI FRUMOASE

Povesti
cu animale

LITERA

CELE MAI FRUMOASE .
Povesti
cu animale

Pentru Robin și William – HW
Pentru Dan – JAD

A Treasury of Animal Stories
Holly Webb

Copyright colecție © Stripes Publishing, 2014
Copyright povești © Holly Webb
Copyright ilustrații © Artful Doodlers, 2014
Copyright ilustrație copertă © Alison Edgson, 2014
Copyright fotografie autor © Nigel Bird
Copyright ilustrații *My Naughty Little Piggie* © Kate Parkhurst
Copyright ilustrații *Povești cu animale* © Sophie Williams
Copyright ilustrații *Mease Hitcham* © Marion Lindsay
Copyright ilustrații *Povești de iarăș cu animale* © Simon Menden
Alte ilustrații: www.shutterstock.com

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Cele mai frumoase povești cu animale
Holly Webb

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Alina Bratu

Editor: Vișnegu și fiii
Redactor: Delia Zahorțanu
Corector: Oana Neacșu
Copertă: Andreea Apostol
Prepress: Mihai Socianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WEBB, HOLLY
Cele mai frumoase povești cu animale /
Holly Webb; trad.: Alina Bratu – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6684-0

ISBN 978-606-071-456-7

I. Webb, Holly
II. Bratu, Alina (trad.)

087.5

HOLLY WEBB

CELE MAI FRUMOASE

Povesti cu animale

Traducere din limba engleză de Alina Bratu

LITERA
București

CUPRINS

Câteva cuvinte din partea autoarei 9

O petrecere în pijamale ciudată 11

Profil: Șobolanii 40

Știai că... 42

Brăduțul cu pisică 45

Cum am devenit scriitoare 64

Un oaspete de Crăciun 69

Profil: Aricii 92

Holly și cititorii ei 94

Povestea unui câine flocos 97

Animalele de companie ale lui Holly 118

Marea evadare a lui Leo 123

Profil: Hamsterii 146

Sfaturi despre scris, de la Holly 148

Motanul de Crăciun 151

Poveștile adevărate ale lui Holly 170

Rățuștele dispărute 175

Profil: Rățele 196

Holly în jurul lumii 198

Fix la timp, de Crăciun 201

Profil: Căinii 220

Cărțile preferate ale lui Holly 222

Pisoișul din seră 225

Interviu cu Holly 248

Mia și pinguinul rătăcit 253

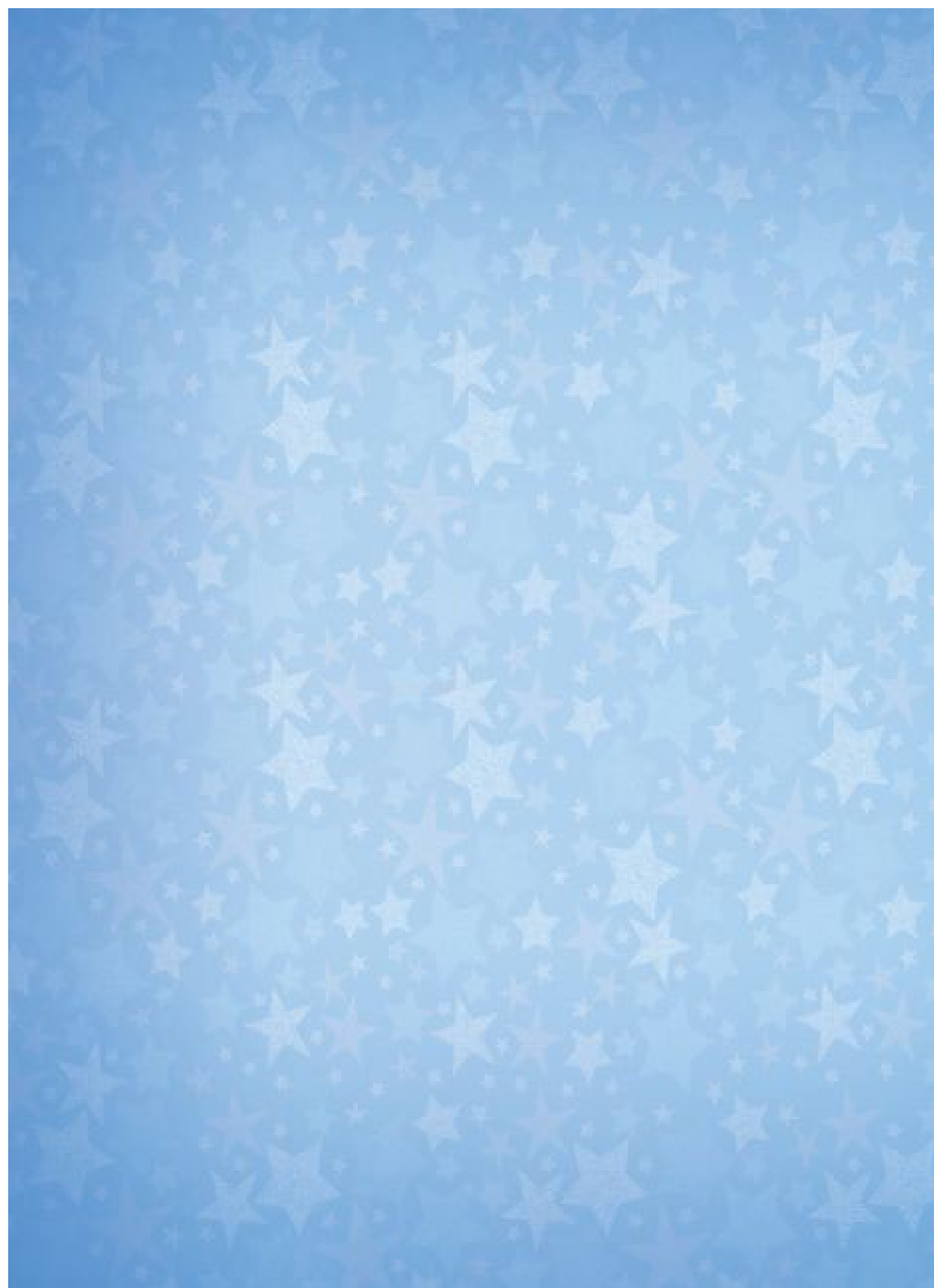
Profil: Pinguinii 274

Alte cărți preferate 276

Pisoișul din poveste 279

Profil: Pisicile 300

Alte cărți scrise de Holly Webb 302

Dragă cititorule,

Povestirile adunate în aceste pagini
sunt despre niște animale foarte
aparte, de la cățeluși și pisicuțe,
la arici și pinguini. Am iubit
dintotdeauna necuvântătoarele mici,
iar animalele mele mi-au inspirat
multe dintre personaje, câteva
chiar în această carte.

Sper să-ți facă la fel de mare
plăcere să citești poveștile,
pe cât de mult mi-a plăcut mie
să le scriu!

Cu mult drag,

Holnyx

O PETRECERE ÎN PIJAMALE CIUDATĂ

- **D**ar eu nu vreau să-mi împart camera
cu nimeni!

Izzy o privi supărată pe mama ei, înfigându-și unghiile în palme.

Cățelușa ei șoricar, Trixie, îi aruncă o privire îngrijorată. Nu-i plăcea când Izzy era supărată. Urechile i se pleoștiseră și-si băgase coada între picioare, uitându-se când la Izzy, când la culcușul din coș. Nu era sigură în ce direcție să o zbughească.

Cele mai frumoase povești cu animale

Izzy înghiți în sec, ca să nu plângă, și vorbi calm.

– Stai liniștită, Trixie. Șșșșt. N-am vrut să te sperii.

Trixie o tuli spre ea și își frecă recunoscătoare boticul de mâinile ei.

– Izzy, nu văd unde e problema!

Mama o fixa cu privirea, încruntată și ușor confuză.

– *Dar ție îți place Charley!*

– V-ați înțeles foarte bine, adăugă tatăl ei, aprobând din cap.

– Da, o zi, la nunta mătușii Kat! Dar nu e același lucru să împart camera cu ea timp de două săptămâni!

Izzy clătină din cap. Cum de s-or fi gândit că va fi încântată? Se *înțelesese* bine cu verișoara ei, Charley, în calitate de domnișoare de onoare.

Fusesse distractiv să aibă pe cineva de vârsta ei cu care să chicotească în timpul discursurilor plictisitoare.

Verișoarele locuiau foarte departe una de cealaltă, așa că se întâlniseră doar de câteva ori până atunci, iar Izzy nu-și prea amintea de Charley. Era ca și când atunci s-ar fi cunoscut. Izzy chiar rămăsese în camera lui Charley de la hotel, ca la o petrecere în pijamale. Dar acum...

Cele mai frumoase povești cu animale

era diferit. Mama lui Charley, mătușa Lucy, mergea la un curs în interes de serviciu, iar Charley avea să stea cu ei.

– O să fie lucrurile ei peste tot, mormăi ea.

Știa că nu părea mare lucru, dar nu putea să explice mai bine. Camera ei era doar a ei. Și a lui Trixie, bineînțeles.

Izzy avea cățelușa doar de două luni, dar aproape că nu-și mai amintea cum era înainte de ea. Trixie avea un coș nou și drăguț în bucătărie, pe care-l folosea ca să mai tragă câte un pui de somn în timpul zilei. (Mami spunea că doarme mai tot timpul, dar Izzy era sigură că Trixie e obosită mereu, pentru că lăbuțele ei sunt atât de scurte.) Noaptea însă, Trixie dormea pe o pătură întinsă pe patul lui Izzy, la picioarele ei. Fetița se obișnuise să nu se mai zvârcolească în timpul nopții, după ce fusese trezită la un moment dat

O petrecere în pijamale ciudată

de un mic scheunat speriat, când Trixie căzuse din pat.

– Și oricum, lui Charley s-ar putea să nu-i placă animalele, adăugă ea. S-ar putea să nu vrea să împartă camera cu mine și cu Trixie.

Mama și tata se uitară unul la altul, iar Izzy îi privi lung, suspicioasă.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Păi, ne gândeam să-ți propunem ca Trixie să doarmă în bucătărie, cât timp Charley stă pe la noi.

– Adică nu-i plac câinii? întrebă Izzy cu dezgust.

– Nu, clătină din cap tatăl ei. Cred că lui Charley îi plac foarte mult animalele. Asta e problema. Îl aduce și pe Sammy cu ea.

Izzy se încruntă. Sammy? Charley avea și ea un câine? Sau poate Sammy era o pisică?

Cele mai frumoase povești cu animale

– Charley aduce o pisică? întrebă ea, încruntându-se îngrijorată.

Lui Trixie nu avea să-i placă asta. Sau mai degrabă avea să-i placă, poate prea mult. O așteptau două săptămâni de război...

– Ăă, nu...

Pe mama o trecu un fior și făcu o mutră lungă.

– De fapt, Sammy este un șobolan, explică tata. Cred că Charley l-a primit tot când ai primit-o și tu pe Trixie. Și se pare că e destul de greu să găsești pe cineva care să aibă grijă de un șobolan. Deci, cât timp stă Charley la noi, o să-l aibă cu ea și pe Sammy.

Mama lui Izzy scutură din cap.

– Mătușa Lucy ne-a propus să-l ținem în bucătărie!

O petrecere în pijamale ciudată

Izzy chicoti, deși era supărată. Mamei nu-i plăceau șoarecii și șobolanii. Sau păianjenii, sau șerpii...

– Ai putea să-l ții pe masă.

– Te rog, Izzy, nu!

Mama se îngrozi.

– Știu că e o reacție stupidă, că sunt niște animale de casă adorabile, dar pur și simplu n-aș putea... Sau în sufragerie. Mi-e teamă că va trebui să stea în camera ta. Oricum, ție-ți plac șobolanii, nu-i așa?

Izzy oftă. Era adevărat că întotdeauna îi plăcuse să se uite la șobolani în magazinul de animale. Iubea animalele și-și dorise foarte mult să aibă unul al ei. Îi plăceau ochii lor expresivi și n-o deranjau cozile lor roz așa de tare ca pe mama ei. Dar asta nu însemna că voia unul în cameră!

Cele mai frumoase povești cu animale

– Bună, Izzy! O să fie grozav!

Charley alerga pe alea ce ducea la intrarea în casă, iar mătușa Lucy venea grăbită în urma ei. Izzy încercă să zâmbească și părea bucuroasă că le vede. Mama ei îi explicase că nu era frumos să stea îmbufnată. Charley nu prea avea de ales – ori își petrecea cele două săptămâni de vacanță departe de mama ei, ori de toți prietenii ei. Izzy ajunsese, destul de sceptică, la aceeași concluzie și îi promisese că avea să încerce să fie drăguță.

– Vai, Izzy, e cățelușa ta? Ce norocoasă ești!
E frumușică foc!

O petrecere în pijamale ciudată

Charley se aplecă s-o admire pe Trixie, care trăgea cu ochiul de după gleznele lui Izzy.

– Cum o cheamă?

– Trixie, spuse Izzy, liniștindu-se în legătură cu verișoara ei – era evident că avea gusturi bune la câini.

– Ce frumoasă e!

Cele mai frumoase povești cu animale

Charley făcu o pauză cât timp ținea mâna întinsă ca Trixie s-o miroasă. Trixie linse degetele fetei și o amușină cu atenție. Mirosea ca Izzy, într-un fel, chiar și vocea îi semăna. Delicată și prietenoasă.

– Ce norocoasă ești că ai un câine, spuse Charley, chicotind în timp ce limba lui Trixie îi gâdila degetele. Eu nu pot avea, pentru că mama e plecată la muncă, iar eu merg la școală, așa că un câine s-ar simți foarte singur. Îl am pe Sammy, în schimb, și e super. Ți-a zis mama despre el?

Izzy dădu din cap.

– Șobolanul tău? Este în mașină?

– Da, cușca este pe bancheta din spate. Cred că e puțin confuz, se ascunde în căsuța lui. Și-a tot scos nasul de fiecare dată când ne opream la semafoare, dar cum porneam, cum se pitea la loc înăuntru.

O petrecere în pijamale ciudată

Charley o mângâie pe Trixie, apoi se ridică.

– Mă duc să-l aduc. Poți să mă ajuți să car cușca?

Cușca imensă a lui Sammy ocupa aproape toată bancheta din spate. Însă din câte vedea Izzy, nu era niciun șobolan înăuntru. Nici măcar nu putea să-l vadă în culcușul lui.

– Mulțumesc că mă lași să-l țin în camera ta, spuse Charley în timp ce urcau scările ținând

Cele mai frumoase povești cu animale

cușca între ele. Sigur nu te deranjează? Aruncă o privire pe deasupra cuștii spre Izzy și o văzu încruntându-se. Ah! Te deranjează, deci!

Izzy încercă să zâmbească și o asigură că totul era în regulă, dar nu păru prea convingătoare, iar Charley avea un aer trist.

– Uite, hai să ajungem în capul scării să n-o scăpăm, mormăi Izzy împingând cușca puțin, astfel că Charley trebui să urce următoarea treaptă împleticindu-se. Asta e camera mea. Am eliberat biroul.

Nu mai adăugase și *pentru că m-a pus mama s-o fac.*

– Să punem cușca aici.

Charley lăsă cușca cu grijă și se uită înăuntru, căutându-l pe Sammy. Dar el încă se ascundea în vizuina lui după urcușul zdruncinat pe scări.

O petrecere în pijamale ciudată

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, întorcându-se spre Izzy. Nu-ți plac șobolanii? Mamei tale nu-i plac, îmi dau seama, chiar dacă se preface că Sammy e-n regulă. Sunt foarte prietenoși, știi, dacă ai grijă de ei, și nu miros, dacă le cureți cușca cum trebuie.

– A, nu, nu e vorba de asta, mie mi se par drăguți. E doar ciudat să-mi împart camera cu cineva, se dădu Izzy de gol.

Și-ar fi dat singură un ghiont când văzu expresia rănită de pe chipul lui Charley.

– Vreau să zic, o să fie distractiv, adăugă ea repede. Doar că o să-mi fie dor de Trixie. Va trebui să doarmă jos, pentru că Sammy o să stea aici.

– Ah... lui Charley îi pică fața. S-ar putea să-l fugărească pe Sammy, așa-i. Nu m-am gândit la asta. Îmi pare rău, adăugă ea, aproape în șoaptă.

Cele mai frumoase povești cu animale

Dintr-odată, Izzy nu mai era supărată. Tot ce spusese mama și tata despre faptul că lui Charley îi era mult mai greu decât ei căpătă mult mai mult sens și își dădu seama că fusese răutăcioasă. Dormitorul ei nu mai conta atât de mult acum, când Charley arăta atât de tristă și singură. Și avea să se revanșeze față de Trixie cumva. Mai multe gustărele. Plimbări foarte lungi, la care Charley era bine-venită.

– E-n regulă, spuse ea repede, îmbrățișând-o pe Charley. M-am purtat prosteste. Ah, uite! El e?

Un nas negru se iți din vizuină, un nas negru și o pereche de

O petrecere în pijamale ciudată

mustăți nemaivăzut de lungi. Cele două fete își ținură respirația, iar după câteva secunde, Sammy apăru cu totul. Ochi scânteietori, blană lucioasă negru cu alb, și o coadă lungă și zdravănă.

– Oo, e chiar mai mare decât mă așteptam.

– Știu, și e încă pui, spuse Charley cu mândrie. Cred că o să fie imens când o să crească. Vrei să faci cunoștință cu el ca lumea? Poate fi un pic timid la început, dar dacă-i dai să mănânce măr o să te iubească veșnic.

– Să mă duc să iau un măr de jos? sugeră Izzy cu optimism.

Niște lăbuțe se auziră pe podea, iar cele două fete tresăriră.

– Trixie! Ne-a urmărit! Îi ia o veșnicie să urce scările, treptele sunt enorme pentru ea, pentru că picioarele ei sunt atât de scurte.

Cele mai frumoase povești cu animale

Izzy tâșni spre ușă și o luă pe Trixie imediat cum se ivi.

– Iartă-mă, draga mea, nu ai voie să intri.

Trixie se zvârcoli în brațele ei, întrebându-se de unde venea mirosul nou și ciudat. Nu era un alt câine, era sigură de asta, dar era *ceva* – și era în camera lui Izzy.

În camera ei. Adulmecă, dezorientată, dar totodată curioasă, și se zbătu mai tare.

– Mai bine o duc jos, spuse Izzy oftând, în timp ce o ținea pe Trixie în brațe, îndreptându-se spre ușă. O las în bucătărie și mă întorc cu niște bucățele de măr, OK?

O petrecere în pijamale ciudată

– Ești bine? îi șopti Izzy lui Charley mai târziu.

Verișoara ei dormea pe un pat pliabil, înghesuit lângă al său. Era aproape întuneric în cameră, iar Sammy părea că, în cele din urmă, se dusese la culcare. Își făcuse de lucru în cușcă, foșnind prin rumeguș și ronțâind amestecul de semințe. Toate îi păreau neobișnuit de zgomotoase lui Izzy, care era obișnuită doar cu respirația delicată a unui câine.

Fusese o zi distractivă. După ce i-au făcut cu mâna mătușii Lucy la plecare, au scos-o pe Trixie la plimbare. Fiindcă erau două, mama

Cele mai frumoase povești cu animale

le-a lăsat să meargă fără ea. I-a dat lui Izzy telefonul său, în cazul în care avea nevoie de el, și a stat de capul lor aproape zece miute ca să-i promită că vor fi atente și că nu vor traversa nicio stradă, în timp ce Trixie sărea în sus și-n jos și încerca să-și facă lesa ferfenițe rozând-o. Au mers prin pădure, chicotind și luându-se la întrecere cu Trixie, și a fost minunat. Apoi Trixie a căzut lată în coșul ei, așa că au pălăvrăgit și s-au jucat cu Sammy sus, în cameră.

Dar în preajma orei de culcare, amândouă au devenit mai tăcute. Izzy era îngrijorată că lui Trixie avea să-i fie urât singură, jos. Și își dădu seama că lui Charley îi era dor de casă.

– Mmmm. Sunt bine..., dar Charley nu părea prea sigură.

– Ți-e dor de mama ta?

O petrecere în pijamale ciudată

– Un pic, suspină Charley, iar Izzy se întrebă dacă se abținea să nu plângă.

Când mătușa Lucy plecase în acea dimineață, i se păruse că Charley avea lacrimi în ochi.

– Vrei s-o chem pe mama mea? sugeră ea, nesigură.

– Nu...

Izzy auzi cum Charley înghite în sec.

– Pot să-l scot pe Sammy să mă joc cu el? șopti ea. E foarte cuminte. N-o să-și facă treburile pe podea. Uneori, îl las să doarmă într-o cutie de pantofi la colțul patului meu.

Izzy ezită. Nu era prea sigură dacă să lase un șobolan liber prin cameră. Dar Charley părea foarte posomorâtă.

– Bine, mormăi ea. Dar n-o să-l lași să urce în patul meu, nu? Adică, îmi place de el, dar...

– Promit, spuse Charley recunoscătoare.

Cele mai frumoase povești cu animale

Se ridică, deschise cușca și scoase un ghem
cald și somnoros de blană.

Izzy o văzu cum îl strânge în brațe cu
drag pe Sammy. Oftând, se întoarse pe partea
cealaltă și își îngropă fața în pernă. Îi era dor
s-o simtă pe Trixie cuibărită la picioarele

O petrecere în pijamale ciudată

ei, chiar dacă era plăcut să se întindă după bunul-plac. Trixie fusese atât de confuză când Izzy venise să-i spună noapte bună înainte să se bage în pat. Stătea în coșul ei, uitându-se lung în urma lor, în timp ce închideau ușa de la bucătărie, iar apoi a scheunat o veșnicie. Izzy se gândi că trebuie să fi adormit deja. Oricum, era tăcută.

Dar Trixie nu adormise. Nu înțelegea de ce o lăsase Izzy în bucătărie și nu avea nicio intenție să rămână acolo. Locul ei era în camera lui Izzy, orice-ar fi fost acolo. Încă de când mama și tata se duseseră la culcare, Trixie tot

Cele mai frumoase povești cu animale

umbla de colo-colo în fața ușii, încercând să găsească o cale să meargă după Izzy, la etaj.

Amușină morocănoasă crăpătura din jurul ușii de la bucătărie, și își turti nasul de ea. Nu fusese niciodată în stare să o deschidă, dar tatăl lui Izzy nu o închisese bine, iar acum se mișca puțin. Coadă lui Trixie se ridică drept în sus, tremurând de emoție. Chiar se mișcase!

Cu grijă, Trixie strecură ghearele ei negre, lucioase între ușa și toc și trase furișându-se rapid când ușa se deschise. Era liberă!

La etaj, după foieli și suspine, Izzy căzu într-un somn adânc, iar Charley se zvârcoli

O petrecere în pijamale ciudată

și se întoarce pe o parte, sforăind. Își băgă fața în pernă, iar Sammy se strecură de sub bărbia ei și se cuibărește pe pătură. Apoi se uită țintă spre ușă, cu mustățile mișcându-se agitate. Auzea pași grăbiți, gâfăitul unui câine și bufniturile unui corp mic și greu urcând anevoios treaptă cu treaptă. Se dădu ușor în spate, ghemuindu-se lângă Charley, în timp ce pașii lipăiau pe coridor. Apoi un bot ascuțit străpunse curios întunericul de după ușă și veni spre el, adormecând.

Lui Sammy îi scăpă un chițăit speriat.

Trixie tropăi spre sacul de dormit și mirosi din nou. Simțea ceva moale, cu blană, mișcându-se în întuneric, iar ea încă nu știa ce era cu acel miros. Dar Izzy dormea buștean în pat. Trixie îi auzea respirația adâncă.

Cele mai frumoase povești cu animale

Cealaltă fată îi amintea clar de Izzy. Iar pe ea nu o deranja micuța făptură cu blană. O mângâia în somn, ținând-o în podul palmei.

Trixie oftă obosită. Îi fusese foarte greu să urce scările. Și categoric nu putea să urce în patul lui Izzy. De obicei Izzy o ridica. Așa că trebuia să se mulțumească să fie în apropierea lui Izzy. Avea să doarmă cu fata care mirosea un pic ca ea. Și cu acea creatură cu blană, care continua să o urmărească precaut.

O petrecere în pijamale ciudată

Trixie se ridică spre sacul de dormit și-l miroși prietenește.

Sammy își lăsă mustățile puțin în jos și miroși și el. Charley se tot zvârcolea în somn, în timp ce câinele se ghemui cuminte spre capătul sacului de dormit. Cățelușa îi părea lui Sammy caldă și confortabilă, numai bună să se cuibărească lângă ea. Merse pe sacul de dormit până la Trixie și, plin de speranță, îi miroși nasul.

Cățelușa se holbă la el surprinsă, dar era prea somnoroasă ca să se plângă. Dacă Izzy voia acel șobolan în camera ei, era treaba ei. Se încolăci ocrotitor în jurul micului ghem de blană și adormi.

Cele mai frumoase povești cu animale

Așa i-au găsit Izzy și Charley când s-au trezit a doua zi de dimineată. Un șoricar moale, făcut covrig la picioarele lui Charley, și o față mustăcioasă, cu ochi strălucitori, ieșindu-se din spatele ei.

– Charley! șopti Izzy, aplecându-se peste pat, și scuturând-o ușor de umăr pe verișoara ei. Charley, uite!

Charley căscă și-și făcu loc prin deschizătura sacului de dormit, privind încotro îi arăta Izzy.

– Ce? Ooo!

– S-au împrietenit! Au dat o petrecere în pijamale, îi spuse Izzy, zâmbind. La fel ca noi.

ȘOBOLANII

Șobolanii au o reputație proastă
că ar fi murdari, dar, de fapt, ei pot
fi animale de casă foarte curate
și prietenoase!

FIȘĂ DE INFORMAȚII

Categorie de animale:
Mamifere (Rozătoare)

Dimensiune:
25cm cm de la vârful
nasului până la vârful cozii

Culoare:
Maro

Personalitate:
Timid și muncitor

Hrană:
Fructe, răme și insecte (câh!)

Știi că...?

Șobolanii își reglează temperatura corpului cu ajutorul vaselor de sânge din coadă.

Șobolanii, când râd, scot niște sunete foarte ascuțite, care în mod obișnuit nu pot fi auzite de oameni.

Un șobolan poate supraviețui fără apă mai mult decât o cămilă.

Șobolani faimoși

Scabbers Este un șobolan care îi aparține lui Ron Weasley, în cărțile cu Harry Potter, scrise de J.K. Rowling. În primele cărți, pare un animal de casă destul de jigărit, însă Scabbers se dovedește a fi un vrăjitor malefic sub acoperire!

Remy în filmul Ratatouille, e vorba despre un șobolan pasionat de mâncarea delicioasă. Împreună cu prietenul lui, Linguini, care este om, gătește feluri de mâncare incredibile și, în cele din urmă, își îndeplinește visul de a deveni bucătar șef!

Știi
că... ?

Mâncarea
preferată
a lui Holly
e ciocolata.

Holly
are trei fii,
dintre care doi
sunt gemeni.

Filmul
preferat al lui
Holly este Sunetul
muzicii.

Când Holly
era mică, jucăria
ei preferată era un
ursuleț alb și pufos
pe nume Polar.

Păianjenii
o înspăimântă
pe Holly.

Holly
și-a scris
prima carte când
făcea naveta cu trenul,
lucrând ca redactor, la
Londra. De multe ori, a
fost nevoită să scrie
stând direct pe jos.

Ziua de
naștere a lui
Holly este pe
4 februarie.

Culorile
preferate ale
lui Holly
sunt violetul
și verdele.

Materia
de la școală
care i-a plăcut cel
mai mult lui Holly
a fost greaca veche
și adoră miturile
Greciei antice.

Lui
Holly îi
place să facă
bijuterii și să
picteze.

BRĂDUTUL ' CU PISICĂ

- **H**aideți, fetelor! Emily, de ce-l iei și pe-ăla?

- Vreau să i-l arăt bunicii.

Emily, în vârstă de cinci anișori, avea înfășurat în jurul gâtului cadoul său preferat, un șarpe drăgăstos, lung de doi metri, pe nume George, ca un fular mare și periculos.

- Emily, mergem pe jos până la buni acasă.

Molly se lăsă în genunchi lângă surioara ei mai mică.

Cele mai frumoase povești cu animale

– George este greu. O să obosești cărân-
du-l. Iar dacă-l scapi s-ar putea să se murdă-
rească.

– Vreau să i-l arăt pe George lui buni!

Fața lui Emily se făcu roșie. Familia cu-
noștea semnele, așa că Molly ridică din umeri.

– O s-o ajut să-l ducă.

Mama aprobă din cap.

Nimeni nu-și dorea ca

Emily să facă isteri-
cale de Crăciun.

Ar fi putut s-o
țină așa o veșni-
cie, iar bunica îi
aștepta.

– Bine, dacă trebuie.

Brăduțul cu pisică

Tata o luă pe Emily de mână și își strecură sub braț un pachet de biscuiți.

– Gata toată lumea? Hai, Emily, hai să vedem dacă buni are vreun cadou pentru tine.

Emily dădu din cap bucuroasă și începu să-l tragă spre ușă.

– Poate mi-a luat un alt șarpe! exclamă ea entuziasmată.

Mama și Molly se uitară una la alta și oftară.

Pisicuța Ruby se întinse și căscă leneș. Trona pe spătarul canapelei, dormitând după un prânz copios. Fusese neobișnuit de bun,

Cele mai frumoase povești cu animale

carne de curcan în sos. Emily încercase s-o hrănească și cu ceva numit budincă de Crăciun, dar Molly n-o lăsase. Pe Ruby n-o deranjase. Nu-i mirosise pe placul ei. Dar încă mai simțea în nări aroma de curcan. Mmmm... Oare îl pusese în frigider?

Deodată, Ruby se ridică brusc, dreptă ca o lumânare. Toți plecaseră la buni acasă ca să mănânce prăjitură cu fructe uscate! Țasta e momentul ei. În ultimele două săptămâni, Ruby fusese nerăbdătoare să cerceteze pomul de Crăciun. Era atât de evident că era făcut să se cațere pisicile pe el, dar nimeni nu o lăsase. O tot alungau din preajma lui. Ruby se dădu jos de pe canapea cu un salt grațios și păși tacticoasă spre brad, cu mustățile zvâcnindu-i de încântare. Se puse în fața lui, și își înfășură

Brăduțul cu pisică

cu grijă coada în jurul lăbuțelor. De unde să înceapă? Se întinse și lovi ușor un glob argintiu, care se legănă irezistibil. Lovi din nou, ceva mai tare, dar de data asta jucăria căzu, izbindu-se de podea. Ruby o studie, întrebându-se dacă avea să țopăie înapoi în

Cele mai frumoase povești cu animale

sus. Tresări și se dădu în spate, cu blana zbur-
lită, când văzu o altă pisică înăuntru, una cu o
figură ciudată, lătăreață, niște ochi imenși și
blana argintie vârgată, exact ca a ei. Sâsâi, iar
cealaltă pisică făcu o mutră amenințătoare,
dar nu se auzi nimic. Părea blocată înăuntru.
Foarte bine! Doar era casa ei.

Ruby plănuiise să nu lase urme, așa că
împinse jucărioara și pungașa de pisică sub
canapea.

Pisica nepoftită o speriasc, nu glumă.
Evident, o expediție spre vârful pomului de
Crăciun cerea ca nervii ei să fie în cea mai
bună formă cu putință. Ruby se puse la pândă
pe brațul canapelei, în caz că pisica cealaltă
ar fi vrut să iasă afară, și se apucă să se spele
pe-ndelete.

Brăduțul cu pisică

După zece minute, Ruby era pregătită să mai încerce o dată. Trase cu ochiul sub canapea, dar pisica era încă acolo și nu părea s-o vadă. Cu coada în sus, mândră nevoie mare, Ruby păși țănoș spre bradul de Crăciun. Dacă mai erau și alte pisici ascunse în el, păzea! De data asta, nu se mai lăsă distrasă de jucărioarele care se legănau, ci căută o cale să ajungă sus. Încă de când tatăl fetelor adusese pomul în casă, Ruby își dorise să se urce în el și să-l exploreze, iar când îi puse-seră beteală, și luminițe și o

Cele mai frumoase povești cu animale

păpușă ca o zână în vârf, devenise chiar mai tentant.

Ruby se ridică în două lăbuțe pe ghiveciul mare și auriu pe care-l făcuseră mama și Molly. Scutură nervos din urechi când o împunseseră câteva ace de brad. Erau multe crengi, dar nu păreau prea solide. Încercă ușor una cu lăbuța. Alte ace foșniră. Hmmm. Ruby avea doar câteva luni, dar învățase o grămadă de lucruri în acest timp, și una dintre cele mai importante lecții era că, de multe ori, Marele Salt era soluția. Sări spre cea mai mare creangă pe care o putea vedea, făcându-și loc cu gheruțele ei netede și lucioase. Dar nu ajunse până acolo! Sau, mai degrabă, creanga era acolo; Ruby însă, nu. Era jos, clipind zăpăcită pe podeaua de sub brad.

Brăduțul cu pisică

Luminițele pâlپătoare păreau că sclipesc mai tare ca înainte, ba chiar se mișcau. Și se prea poate să fi fost o altă pisică într-unul dintre globuri, răsându-și de ea.

Ruby se văzu nevoită să ia în considerare ceva inedit. Oare pomul nu voia ca ea să se urce în el? Nu, asta era absurd. Știa cum sunt copacii. Erau copaci în grădină și se urca în ei. Iar ei nu se supărau. Și totuși, acesta era un copac de interior. Poate copacii de interior făceau mofturi. Ruby se ridică și privi pomul. Era în casa ei, deci era pomul ei. Era de la sine înțeles. Așa că avea să se urce în el, fie că-i plăcea, fie că nu. Poate nu cu un Mare Salt, fiindcă metoda nu fusese atât de bună pe cât se așteptase ea să fie.

Cele mai frumoase povești cu animale

Cu grijă, agăță o beteală cu gheara și trase. Beteala se lăsă în jos, dar nu prea mult. N-avea să fie bună pentru cățărat totuși, era prea subțire și zdrențăroasă. Și se lipea de ghearele ei, of! Ruby scutură bine lăbuța, smucind beteala încurcată din pom, dar aceasta reuși să se înfășoare în jurul ei de câteva ori. Era vie! Și o ataca!

Se luă la trântă cu beteala vreo cinci minute bune, până hotărî că o cotonogise suficient. Apoi ieși grațios din cuibul de fâșii argintii strălucitoare și se delectă cu încă o baie, având grijă în special de bielele ei lăbuțe. După ce își reveni, Ruby se întoarse din nou către copac, cu o sclipire hotărâtă în ochi. De data asta, nu mai glumea. Era clar de-acuma pentru ea că se lăsase distrasă de lucruri prostesti, precum

Cele mai frumoase povești cu animale

beteala și crengile de brad. Copacii aveau trunchiuri și de așa ceva avea ea nevoie. Își va croi drum până în vârf.

O mică îndoială îi dădea totuși târcoale. Bine, bine, ajunge ea în vârf, dar ce-o să facă acolo? Avea vreo noimă? N-ar fi fost mai bine să se ducă înapoi pe canapea, să doarmă? Ruby își înăbuși îndoiala cu fermitate. Plănuise să se cațere în pomul de Crăciun de foarte mult timp. Nu avea nevoie de un motiv. Era doar un hatâr pisicesc.

Era în mod evident un copac viclean, așa că Ruby trebuia să fie și ea vicleană. Se puse în poziția de pândă, cu burtica pe covor, și se furișă roată, până în spatele pomului. Ruby vânase o grămadă. Nu prinsese niciodată nimic, dar nu asta era important. Copacul

Brăduțul cu pisică

avea să aibă un șoc imens. O să ajungă în vârf înainte ca el să-și poată da seama. Se lansă pe ghiveci și se cățără cât de repede putu pe trunchi, cu ochii îngustați ca niște fante și urechile date pe spate. Acele de brad cădeau ca o ploaie în jurul ei, dar nu avea de gând să se oprească.

În chip uimitor, funcționează. Ruby era destul de surprinsă, deși, bineînțeles, se prefăcu stăpână pe situație de la bun început. Se agăță de vârful pomului, privind triumfătoare din spațele rochiei sclipitoare a păpușii-zână. Era minunat! Vedea totul: canapeaua, masa, grămezile de jucării și cărțile noi ale lui Molly și Emily. Podeaua... până la care părea să fie o cale teribil de lungă. Ruby se prinse mai tare de copac. Totuși, încă se clătina. Pomul

Cele mai frumoase povești cu animale

o clătina. De fapt, s-ar fi putut spune chiar că o legăna. Podeaua era într-adevăr foarte departe. Ruby nu se gândise și la cum o să coboare.

Ce s-ar fi întâmplat dacă își dădea pur și simplu drumul? Ruby încercă, dar ghearele ei n-o ascultau. Ele păreau să creadă că era o Idee Ne-Bună. Putea să se întoarcă așa cum venise? Cu nasul înainte? Ruby se aplecă să se uite, iar vârful pomului făcu la fel, ca și păpușa zână. Apoi reveniră la poziția inițială, destul de brutal.

Când copacul se opri – aproape – din legănat, Ruby inspiră adânc. Poate acum nu era momentul să ajungă jos. Avea să se mulțumească să stea sus, până ce...

Aha! Se auzeau zgomote în hol. Ruby încercă să pară cât mai demnă cu putință, în timp ce stătea agățată ca un clește de vârful bradului de Crăciun.

– Ruby, Ruby! strigă Molly. Ne-am întors! Vrei niște ceai? Mai vrei niște curcan? Ruby, unde ești?

Cele mai frumoase povești cu animale

– Mrau! răspunse ea supărată.

Bineînțeles că voia ceai, dar în acel moment era cam ocupată, în vârful copacului, de fapt...

Molly scoase capul de după ușă și tresări. Apoi o luă la goană înapoi în hol, în timp ce Ruby sâsâia furioasă, sus.

– Unde te duci? Dă-mă jos!

Molly reveni peste câteva secunde, iar tata alerga în urma ei.

– Știam eu c-ar fi trebuit s-o ducem în bucătărie, bombăni el. Mă întreb de când stă acolo sus. Hai, pisicuță prostuță!

Se întinse spre ea și o apucă de mijloc. Nu era o ipostază tocmai demnă, dar Ruby decise să nu se plângă. Măcar Molly îi dădu destulă atenție, dezmierdând-o până ce închise ochii și toarse fericită. După alte câteva mângâieri,

Brăduțul cu pisică

deschise ochii din nou, privind gânditoare peste umărul fetei, la draperii. Nu le observase până acum.

Păreau să promită o cățărare distractivă...

Cum am devenit scriitoare

Când vizitez școlile, sunt deseori întrebată dacă visam de mică să devin scriitoare. Toată lumea pare surprinsă când spun că nu. Îmi plăcea să scriu, dar îmi plăcea foarte, foarte mult să citesc, așa că am citit mult. Inițial îmi doream să devin bibliotecară, ca să stau într-o cameră plină de cărți toată ziua.

M-am gândit totuși să mă fac arheolog într-o vreme, deoarece una dintre cărțile mele preferate era una de istorie pentru copii, despre egiptenii antici. Apoi am descoperit că arheologia implică și o doză de murdărie, așa că m-am răzgândit.

Pe cât de mult îmi plăceau cărțile, la fel de mult îmi plăceau și animalele. Aveam o pisică, Rosie, mi-am petrecut mult timp fugărind-o ca s-o îmbrac în hainele păpușilor mele. Se-nțelege că nu încurajez asta! Era foarte tolerantă, dar tot mă alegeam cu mâinile zgâriate.

Eu cu Rosie, primul meu animal de companie

Rosie

De-a lungul anilor, am avut mai multe animale de companie: un șoricel de culoarea ciocolatei, pe nume Trufă, care și-a petrecut o mare parte din viață într-o cutie pe soba cu lemne, mereu în coalescență și mereu răcit, doisprezece gerbili, doi hamsteri și doi câini. Nu toate peripețiile din poveștile mele cu animale ni s-au întâmplat nouă, dar prietenii mei necuvântători au avut multe aventuri...

Îmi plac și felinele mari!

Eu și mama am născocit ideea din
spatele poveștii Pufi, pisicuța
rătăcită în zăpadă, prima carte cu
animale pe care am scris-o vreodată.
Cred că aveam vreo patru sau cinci
ani, așa că mi-e destul de greu
să-mi amintesc detaliile, dar știu
că aveam un joc pe care-l jucam,
spunând o poveste sfâșietoare
despre o pisicuță care s-a rătăcit,
iar eu făceam efectele sonore. Încă
pot să scot un miauuu, miauu trist
foarte convingător...

Eu, acum

UN OASPETE DE CRĂCIUN

– **L**ucy! Lucy!

Lucy ridică privirea din cartea pe care o citea. Era cuibărită în fotoliul micuț din colțul sufrageriei, lângă calorifer, și era înfășurată într-o păturică pufoasă. Era un frig cumplit, chiar și în casă. Toată lumea spunea că avea să ningă în curând, iar ea își dorea să se întâmple. Deocamdată, zilele erau doar reci și posomorate. Nu semăna cu o vacanță de Crăciun.

Ușa sufrageriei fu trântită de perete, iar fratele ei mai mic apăru în prag, gâfâind.

Cele mai frumoase povești cu animale

Era rotofei de-a binelea. Când spusese că vrea să iasă în grădină să se joace, mama insistase să poarte un hanorac pufos pe sub geacă și două fulare.

– Ce s-a întâmplat? Ninge? întrebă Lucy cu speranță în glas, întorcându-se ca să se uite pe geam.

Dar cerul încă era de un gri murdar, întunecat, și nu cădeau fulgi de zăpadă.

– Nu. Am găsit ceva. Vino să vezi!

Sam era atât de încântat, încât Țopăia în ritm de dans de colo-colo.

– Afară? se cutremură Lucy. Nu, mulțumesc.

– Dar trebuie!

Sam Țâșni spre fotoliul ei, îi smulse cartea și i-o închise brusc.

– Hai, Lucy, că poate pleacă! O să-ți pară rău, dacă nu-l vezi!

Lucy se încruntă.

– Pe cine să nu văd? Ascultă, Sam, nu e vreun alt păianjen, nu? Ha-ha, foarte amuzant. Lui Lucy nu-i plac păianjenii. Vechea poantă.

Sam scutură din cap.

– Nu. De fapt, e posibil să mănânce păianjeni. Deci s-ar putea chiar să-ți placă. Haide!

Cele mai frumoase povești cu animale

– O broască? întrebă Lucy nesigură.

Nu se putea gândi la altceva care să mănânce păianjeni. Poate o pasăre...

– Bineînțeles că nu-i o broască! oftă Sam. Mă duc înapoi afară, vreau să am grijă de el.

Ieși tropăind, iar Lucy se uită în urma lui mirată. Părea foarte entuziasmat...

Scutură din cap și se grăbi în hol să-și găsească geaca și cizmulile. Apoi ieși prin ușa din spate, frecându-și mâinile înmănușate când simți aerul rece.

Chiciura groasă strălucea argintie pe firele de iarbă, deși era deja după-amiază. Un țurture atârna de robinetul cișmelei din grădină, care picura de obicei! Ce căuta ea oare, afară, în loc să se cuibărească la căldură?

– Ai venit! E aici, Lucy, uite!

Un oaspete de Crăciun

Sam se întoarse de la micuțul adăpost de lângă șopron. Tata îl făcuse, ca să țină acolo lemne pentru sobă. Lângă lemne, era un coș de nuiele jerpelit, plin de crenguțe și frunze uscate, pentru aprinderea focului.

– Ce este?

Lucy stătea la o distanță sigură. Nu-i plăcea deloc să se ducă după lemne pentru sobă. Întotdeauna săreau pe ea cei mai mari păianjeni din lume. Le plăceau spațiile strâmte, uscate, dintre lemne.

– Nu sunt sigur!

Sam părea extaziat, dar continuă cu o voce oarecum îngrijorată:

– Dar orice-ar fi, nu cred că se simte prea bine, Lucy. Merge destul de împleticit.

Cele mai frumoase povești cu animale

Lucy uită de păiajeni și se apropie în grabă. Sam se lăsase pe vine în fața mormanului de lemne, iar la picioarele lui se afla un ghem țepos, maroniu.

– Un arici!

Lucy se aplecă să-l vadă mai bine și zări un năsuc catifelat, maro, și doi ochi negri, strălucitori. Ariciul își mișca nasul în toate direcțiile, de parcă ar fi fost confuz.

– N-ar trebui să doarmă? spuse Lucy. Aricii nu hibernează?

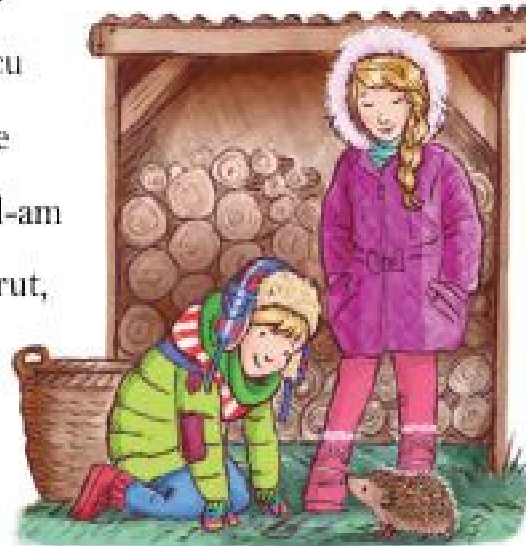
Sam se uită la ea încruntându-se. Nu știa ce înseamnă „hibernează”.

– Ei dorm în timpul iernii. Fiindcă nu prea au ce să mănânce, cred, spuse Lucy. Nu sunt melci când ninge.

Sam părea dezgustat.

Un oaspete de Crăciun

– Mănâncă
melci? Căh! făcu
el, apoi fața i se
întunecă. Dar l-am
trezit! N-am vrut,
tot ce-mi
doream era
să-mi con-
struiesc un

drum din lemne pentru mașinuțele mele, am
tras coșul și a căzut din el.

Începu să plângă.

– O să fie bine? E foarte frig.

Lucy dădu din cap, tulburată.

– Sper... Nu știu. Trebuie să-l punem din nou
la culcare undeva la căldură.

Își puse brațul în jurul umerilor lui Sam.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Nu-i nimic. Nu e vina ta, Sam. L-am fi trezit mai devreme sau mai târziu, când am fi venit după lemne pentru sobă. O să găsim noi o soluție. Mă duc s-o întreb pe mami dacă știe ceva despre arici.

– O să stau aici, să am grijă de el, pufăi Sam.

Lucy aruncă o privire ariciului. Nu părea să vrea să plece. Arăta încă destul de buimac.

– Dar nu-l atinge, bine? Nu cred că o să-i placă.

Sam dădu din cap cu seriozitate.

În timp ce Lucy se îndrepta spre casă, în cealaltă grădină, ușa din spate se dădu de perete și se auziră lăbuțe zburdalnice și lătrături fericite.

Lucy înghiți în sec. Sukey și Billy! Erau doi cockeri minunați, dar erau spaima pisicilor, iar ea era aproape convinsă că cei doi ar fugări și

Un oaspete de Crăciun

un arici. În ciuda țeștilor.. Era musai să ascundă ariciul undeva la căldură cât mai repede cu putință.

Traversă grădina în goană, strigând:

– Mami! Mami!

– Ce s-a întâmplat? întrebă mama ei deschizând ușa bucătăriei. Ești bine? Ce făceai afară?

– Arici, spuse Lucy gâfâind. Sam l-a trezit din greșeală. Trebuie să-l culcăm la loc. Ce să facem?

Mama ei clipi.

– N-am idee. Dar sunt sigură că putem găsi pe internet ceva care să ne lămurească.

Se grăbi pe hol și porni calculatorul ei din micuța nișă de sub scări.

– Arici... Hibernare întreruptă?

Lucy aprobă din cap.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Cred că e corect. Era în adăpostul de lemne, în coșul pentru vreascuri.

– OK.

Mami îi arată lui Lucy site-ul pe care îl găsisese și citiră împreună.

– Zice că trebuie să-i dăm ceva de mâncare... nu avem hrană pentru pisici, spuse mama. Dar mai avem niște friptură de pui rămasă de ieri. Caut-o în frigider.

Lucy o șterse înapoi în bucătărie.

– Am găsit-o! Altceva?

– Ah, unt de arahide, avem strigă mama.

Lucy dibui borcanul și puse o porție zdravănă de unt de arahide în farfuria cu resturile de pui fript.

Strâmbă din nas. Combinația părea destul de ciudată.

Un oaspete de Crăciun

Mama veni și ea.

– Și stafide, pare-se.

– Stafide? Serios?

Bine...

Lucy găsi

câteva și

le presără

artistic pe

deasupra.

– Ai mai găsit și altceva?

– S-ar putea să meargă în altă parte să doarmă, dacă a fost deranjată, îi spuse mami.

– Vai, nu... Nu pare în stare, mami. Și mi-e teamă să nu meargă la vecini... dacă dă de Sukey și Billy?

Mama dădu din cap.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Înțeleg. Dacă îi dăm mâncare bună, poate o să stea cuminte și o să se întoarcă în culcuș.

Lucy oftă.

– E tot ce putem face, nu-i așa? Să-i spunem Marei, vecina, să fie atentă să nu fie și el prin preajmă când le dă drumul pe-afară lui Sukey și lui Billy. Crezi că e destulă mâncare?

Mama zâmbi.

– Cât pentru o petrecere de Crăciun între arici. Hai să mergem.

– E încă aici, spuse Sam ca și când ar fi șoptit, dar cu glas tare, când le văzu pe mama și pe Lucy venind pe poteca grădinii.

– E chiar mai frig acum, că se lasă întunericul.

Un oaspete de Crăciun

Pe Lucy o trecu un fior.

– Săracul arici!

Ariciul era ghemuit în fața stivei de lemne și părea somnoros. Dar îi auzise venind și se uită în sus, dându-se puțin în spate.

– Stai liniștit, șopti Lucy, așezând mâncarea pe jos.

O puse aproape de stiva de lemne, în speranța că avea să mănânce, iar apoi să se întoarcă în spatele lemnelor, să se cuibărească. Își întoarse privirea către mama.

– Dacă doarme aici, va trebui să folosim alte lemne pentru sobă! Dacă nu, o să-l tot trezim!

Mama dădu din cap.

– E în regulă. Punem niște lemne în garaj.

– Uite! Mănâncă! spuse Sam entuziasmat, apoi își dădu peste gură când ariciul ridică

privirea din untul de arahide. Scuze! șopti băiatul.

Lucy chicoti.

– S-a murdărit pe nas!

Așa și era. Se vedea că îi era foame. Hăpăi zgomotos untul de arahide, apoi se înfruptă din puiul fript.

Un oaspete de Crăciun

– Să fim siguri că se simte bine... zise încet Lucy, apoi zâmbi larg. Vin imediat!

O zbughi spre casă și se întoarse în grădină, târând în urma ei un fular lung și roz.

– Ce faci cu ăla? întrebă mama, încruntându-se.

– Să-i țină de cald! Scria pe site că au nevoie de mai multă căldură atunci când e foarte frig, nu-i așa? Stai liniștită, mami, e cel pe care mi l-a croșetat buni de Crăciunul trecut. Știi doar că-mi croșetează altul anul ăsta, ca întotdeauna!

Mama oftă.

– Ai dreptate. Cel de anul ăsta e în dungi portocalii și violet.

Lucy făcu o mutră lungă.

– Cred că pot să-l donez pe ăsta pentru o cauză nobilă, ce zici?

Cele mai frumoase povești cu animale

Alese câteva lemne din stivă, pe care ea și Sam le aranjă într-un soi de piramidă, în spatele coșului cu vreascuri, asigurându-se că era trainică. Nu voiau ca lemnele să cadă peste arici. Apoi, ea îndesă fularul înăuntru, ca să-i facă un cuib moale.

– Să ne dăm câțiva pași înapoi, sugeră mama. S-ar putea să nu intre, dacă știe că-l urmărim.

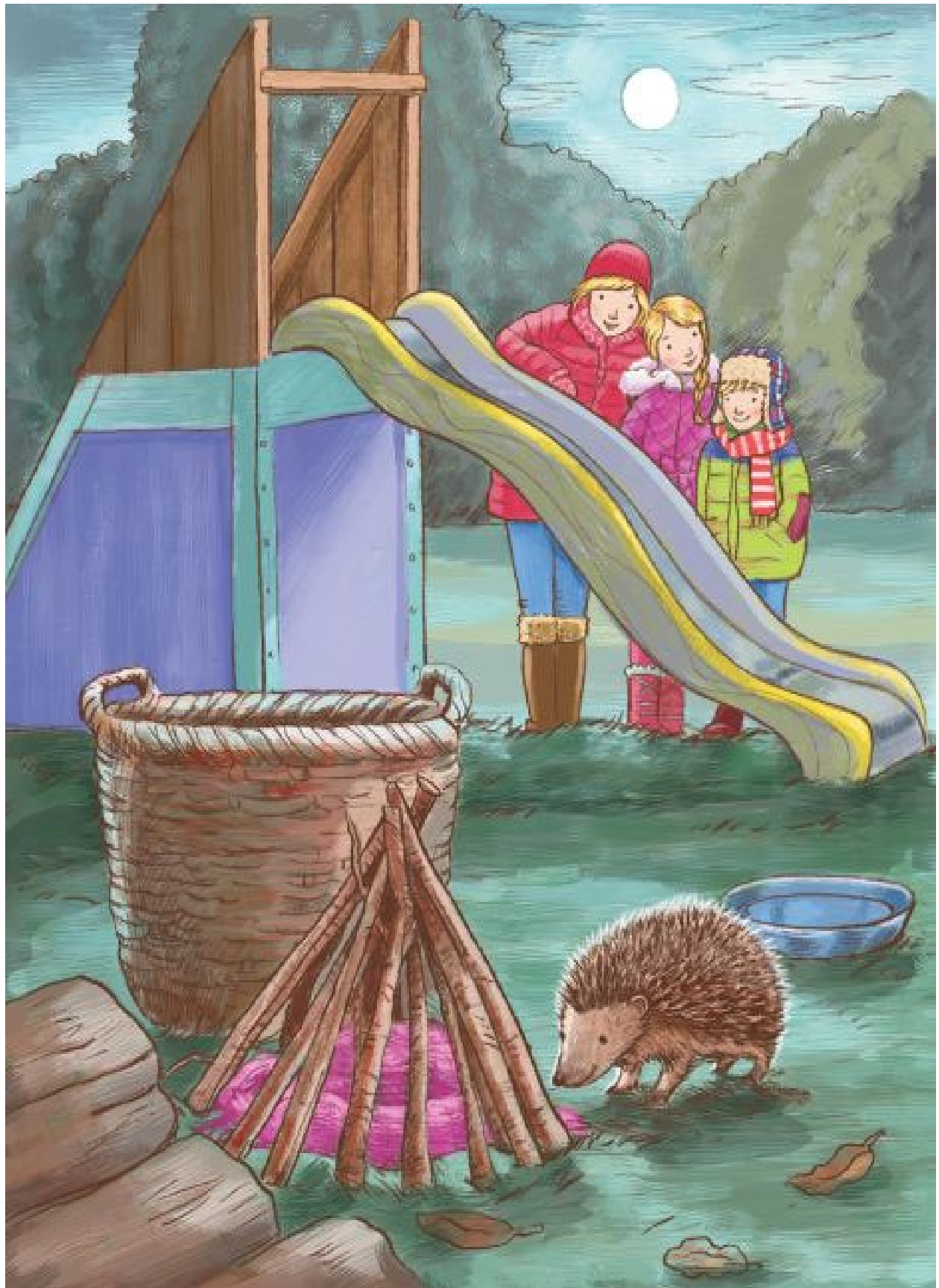
Se depărtară la o distanță sigură, trăgând cu ochiul de după toboganul lui Sam.

Ariciul linse farfuria, adunând și ultimele bucăți de pui, și adulmecă aerul prudent.

Lucy râse.

– Arată ca bunicul, atunci când se gândește în care fotoliu să doarmă după prânz, duminică!

Era adevărat. Ariciul avea un aer foarte sătul și foarte somnoros. Dacă ar fi avut o

Cele mai frumoase povești cu animale

vestă croșetată (lui buni îi plăcea să croșeteze și așa ceva), ar fi fost sosia bunicului. Se plimbă câțiva pași spre stiva de lemne și amușină cu atenție cuibul nou, pregătit de Lucy și Sam.

– Îi place! șopti
Sam încântat,
când ariciul
se apropie.
Și chiar
îi plăcea.
Intră cu
totul, se
întinse pe
fular și lăsă să-i
scape mici pufni-
turi somnoroase.

– Să-l lăsăm să se culce, murmură Lucy.

Un oaspete de Crăciun

– Putem să mergem mai târziu să-l vedem?

întrebă Sam, plin de speranță, în timp ce se îndreptau spre casă. Să ne asigurăm că e bine?

Mami scutură din cap.

– Nu cred c-ar trebui. Trebuie să-și continue somnul.

Lucy se încruntă.

– Mai sunt două zile până la Crăciun. Poate venim să-l mai vedem în prima zi de Crăciun? Dacă promitem să-l lăsăm în pace până atunci?

Sam oftă.

– Presupun că da, spuse, apoi se întoarse rapid. Lucy, uite!

Arată spre cerul de un albastru violet închis, cu câteva stele care scilipeau.

Cele mai frumoase povești cu animale

Fulgii mari de zăpadă se amestecau împreună cu stelele și se învâртеbeau spre ei. Lucy râse și-și întinse mâinile, să prindă fulgii strălucitori. Apoi îl îmbrățișă pe Sam.

– A avut noroc că l-ai descoperit la timp, Sam. Dacă se ducea tati să ia niște lemne, iar ariciul s-ar fi trezit și-ar fi umblat brambura prin ninsoare? Acum avem grijă de el!

Sam dădu din cap.

– O să avem grijă de el, e musafirul nostru, un oaspete neobișnuit de Crăciun!

ARICII

Când micuțele creaturi scormonesc prin
tufișuri după mâncare, scot niște grohăituri
asemănătoare cu ale porcilor!

FIȘĂ DE INFORMAȚII

Categorie de animale:
Mamifer

Dimensiune:
25 cm de la vârful nasului până la vârful cozii

Culoare:
Maro

Personalitate:
Timid și muncitor

Hrană:
Fructe, răme și insecte (câhl!)

Știi că...?

Aricii nu văd foarte bine, dar auzul și mirosul le sunt foarte dezvoltate.

Aricii au aproximativ 5000 de țepi. Fiecare țep cade după un an și crește altul în locul lui.

Aricii sunt animale nocturne, își petrec ziua dormind și sunt activi noaptea.

Arici faimoși

Sonic Acest personaj curajos de jocuri video are țepi de un albastru intens, poate alerga cu viteze supersonice și își înfruntă inamicii făcându-se ghem, în „atacul spintecător”.

Domnișoara Tiggy-Winkle
Personajul harnic din cartea lui Beatrix Potter, Povestea domnișoarei Tiggy-Winkle, e inspirat chiar de animalul de casă al autoarei.

Holly și cititorii ei

Holly adoră să-i întâlnească pe copiii care i-au citit cărțile și merge deseori în vizite școlare sau în librăriile și la festivalurile din Marea Britanie.

La evenimente, Holly citește fragmente din cărțile sale și vorbește despre sursele de inspirație pentru personajele ei preferate. Holly îl aduce uneori pe Polar, ursul polar, jucăria ei preferată de pluș din copilărie, care a inspirat-o să scrie cartea „Ursulețul de zăpadă”. Alteori, aduce și poze cu animalele pe care le-a avut când era mică.

Uneori, copiii se costumează în personajele lor preferate din cărțile lui Holly. Holly are și o pălărie neobișnuită, inspirată dintr-o pălărie victoriană mare, din seria ei cu detectivi, Maisie Hitchens. E ornamentată cu pene și flori, are chiar și un păun care se ascunde printre ele!

La finalul fiecărui eveniment, Holly își face mereu timp să răspundă întrebărilor din partea copiilor, să dea autografe și să facă poze cu admiratorii ei. Cozile se întind uneori și în afara librăriei!

De asemenea, lui Holly îi place să păstreze legătura cu cititorii prin site-ul ei de pe internet. Aici postează noutăți interesante despre cărțile ce urmează să apară și are o pagină unde admiratorii pot lăsa un mesaj și pot discuta despre pasajele preferate din cărțile ei. Intră pe site la adresa: www.holly-webb.com

POVESTEA UNUI CÂINE FLOCOS

– **A**șadar, ești gata pentru surpriză? Hai să mergem afară, în grădină.

– Dar plouă!

Mili se uită la mama ei, uimită, iar Ben dădu din cap.

– Plouă, repetă el ca un ecou. Uu, pot să-mi iau umbrela?

Ben avea doar patru ani și iubea ploaia, fluturatul umbrelei și săritul prin băltoace. Milli nu prea.

Mama privi pe fereastră.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Știu că plouă. Dar nu contează. Tata și bunicul vă așteaptă. S-au trezit foarte devreme, ca să se ocupe de asta.

Milli se uită prin bucătărie, întrebându-se despre ce fel de surpriză era vorba, și dacă tati lăsase vreun indiciu. Dar nu era nimic, în afară de o pungă de mâncare pentru câini ce zăcea pe masă. Probabil, mama o cumpăraseră pentru cockerul spaniel al bunicului, Coco. Bunicul locuia pe strada vecină – de fapt, grădina lui era lipită de cea a lui Milli și Ben – iar mama îi făcea de obicei cumpărăturile.

– Vai, mami, spuse Milli, scuturând din cap. Iar ai luat punga greșită. Va trebui s-o duci înapoi la magazinul pentru animale și să le explici. Știi doar, Coco nu mai mănâncă hrană pentru cățeluși.

Povestea unui câine flocos

Mama făcu ochii mari spre pungă.

– A, da. Of, mormăi ea.

– Nu-ți face griji, îi spuse Milli. O schimbă domnul Briggs, nu? Așa a făcut data trecută, când ai greșit punga.

– Ce neatentă sunt! zâmbi mama. Așadar, sunteți gata? Tata a zis să vă trimit afară imediat ce terminați micul dejun.

– Eu am terminat, spuse Ben pe loc, împingând din fața lui o farfurie cu pâine prăjită pe care n-o mâncase. Nu-mi mai place pâinea prăjită.

Cele mai frumoase povești cu animale

Mama îl privi atentă preț de o clipă, știa prea bine că el nu mânca decât pâine prăjită la micul dejun, dar fără îndoială, surpriza din grădină nu mai putea aștepta.

Milli își înfulecă ultimii fulgi de cereale și se ridică, privind pe fereastră. Era atât de nedrept că ploua în prima zi de vacanță.

Îi plăceau surprizele și, bineînțeles, nu vroia să le răpească bucuria lui tati și a bunicului, dar chiar trebuia s-o facă pe loc? Se gândi că era probabil vorba de o vânătoare de comori. Tati organizase una incredibilă în vacanța de Paști, cu câte un ou de ciocolată pentru fiecare drept premiu. Poate dacă nu mergeau repede indiciile s-ar fi udat. Uf, probabil că erau deja ude.

Încercând să se bucure, Milli merse în urma fratelui ei în hol și își puse cizmulițele de cauciuc

Povestea unui câine flocos

și pelerina de ploaie. Ben scormonea în dulapul de sub scări după umbrela lui iubită.

Fusese a lui Milli și avea mânerul în formă de cap de câine, iar imprimeul materialului era cu cățeluși. Și lui Milli îi mai plăcea, dar mătușa Grace îi dăduse o umbrelă nouă de ziua ei, drept urmare concluzionase că cea cu căței era prea de copii pentru ea. Mai ales pentru cineva care nici măcar nu avea câine.

Măcar se jucau uneori cu Coco. Era grozavă, iar bunicul îi lua mereu pe Milli și Ben la plimbare cu el și cu micuțul cocker.

Doar că nu era ca și când ar fi avut câinele lor, asta-i tot. Când Milli cerea un câine, mama și tata spuneau mereu: „Păi, o aveți pe Coco!”. Însă nu era chiar așa. Milli apuca rareori s-o

Cele mai frumoase povești cu animale

hrănească pe Coco, iar Coco nu dormise nicio-dată în patul ei.

Nici măcar nu dormea în patul bunicului, ci doar în coșul din bucătărie, lucru de care îi părea foarte rău lui Milli. Cum să ai un câine și să nu-l lași să se cuibărească la picioarele tale noaptea? Dar bunicul zicea că nu era un obicei bun.

– Haide, Milli! strigă Ben cu nerăbdare. Surpriza!

Când o luă la goană prin grădină, chinuindu-se cu umbrela, Milli se duse repede după el. Îl ajută să și-o deschidă și priviră în jur, întrebându-se ce anume ar fi trebuit să vadă. Mama îi ajută arătând cu o mișcare a capului spre un ghiveci mare cu mușcate, iar Milli îl privi cli-pind. Toate florile erau roz, dar ceva alb ieșea în evidență între ele. Un indiciu!

Povestea unui câine flocos

– E o vânătoare de comori! O să mergem până în grădina bunicului, așa cum am făcut de Paști? o întreabă Milli pe mama, dar ea îi zâmbi doar.

– Citiți indicațiile!

Ben scoase bilețelul alb dintre flori.

– Uite, Milli, e un câine!

Așa era, un câine desenat pe o bucată de carton. Avea o față drăguță, blănoasă – o blană atât de lungă, încât ochii negri, strălucitori, erau aproape ascunși. Milli își dădu seama că era fotografia unui câine adevărat, nu un desen, așa cum crezuse la început.

– E un ciobănesc englezesc, îi spuse Milli lui Ben. Ca cel de pe papucii mei în formă de câine.

Ben dădu din cap.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Cei foarte pufoși, fu el de acord. Ce trebuie să facem? O să fie ciocolată? adăugă cu speranță.

– Nu știu, dar pun pariu că o să fie un premiu.

Se adăposti sub umbrela lui Ben, pe jumătate ghemuită, ca să vadă ce scria pe spatele fotografiei câinelui.

– Poți să citești instrucțiunile? S-au șters de la ploaie? întrebă mama îngrijorată din pragul bucătăriei.

Povestea unui câine flocos

– Doar puțin, îi spuse Milli. Încă pot să le citesc.

Ben o trase pe Milli de mână.

– Ce scrie?

Milli îi citi.

– Ajutați-mă, vă rog, să-mi găsesc o casă nouă și adunați-mi toate lucrurile pe parcurs.

– Lucrurile cui? zise Ben încruntându-se.

– Vrea să spună lucrurile cățelului, îi explică Milli, zâmbind entuziasmată.

O prinsese microbul vânătorii de comori, chiar dacă umbrela lui Ben nu era suficient de mare pentru amândoi, iar ploaia îi curgea pe mânecile hanoracului. Porniră pe potecă.

– Pun pariu că bunicul a venit cu ideea. Iubește câinii la fel de mult ca noi. Trebuie să

căutăm lucruri care ar putea fi ale unui câine.

Ăă, cum ar fi o lesă. Sau un coșuleț.

– Un melc? întrebă Ben, arătând cu degetul spre un melc mare, tărcat, care se târa traversând poteca din fața lor.

– Nu fi prostuț, începu Milli, apoi se opri.

Pe cochilia melcului era pictată cu oțăr roșie o săgeată!

Povestea unui câine flocos

– Dar încotro ar trebui să mergem? întrebă Ben. Săgeata se mișcă!

Grădina lor avea multe poteci printre rundurile de flori și brazdele de zarzavaturi ale mamei, astfel că erau mai multe direcții posibile.

Melcul arăta spre stânga. Dar așa fusese de la început? Milli se ghemui și fixă cu privirea cărarea udă. Era o urmă lungă, argintie și răsucită, ce făcea multe bucle. Ca și cum melcul ar fi fost puțin amețit. Poate că tati îl mutase ca să se potrivească cu vânătoarea de comori și crezuse că melcul avea să stea cuminte. Milli merse pe urma lui și arată apoi spre măsuta păsărelelor.

– Pe-acolo! îi spuse lui Ben pe un ton dramatic, iar el o zbughi.

– Da, da, Milli, uite! Un castron!

Cele mai frumoase povești cu animale

Ea se întinse până la măsuță și luă de pe ea un bol albastru de ceramică, pe care scria *CUTU*.

– Și mai e o săgeată, lipită sub masă, dădu Ben raportul. Arată spre leagăn.

Milli dădu ușor din cap, în timp ce se uita cu atenție la bol. Nu-l recunoscuse. Doar dacă bunicul îi luase unul nou lui Coco, iar tata îl împrumutase pentru vânătoarea de comori.

Pe leagăn, era o poză cu un coșuleț albastru pentru câini. O altă săgeată îi conduse până la seră, iar înăuntru, legănându-se într-un vrej de roșii, era o zgardă adorabilă de culoare roșie, de care era legată o lesă. O fi primit Coco și o lesă nouă?

Povestea unui câine flocos

– De ce anume mai are nevoie un câine? Întrebă Ben, dându-i lui Milli zgarda și lesa. Aa, de mâncare!

Milli strânse lesa într-un colac, o puse alături de zgardă în bol și făcu ochii mari. Își aminti de punga de mâncare pentru căței pe care mama o lăsase pe blatul din bucătărie. Câinii aveau nevoie de mâncare, Ben avea dreptate. Iar mama n-ar fi confundat iar pungile, nu? *„Ajutați-mă, vă rog, să-mi găsesc o nouă casă”*, scria în instrucțiuni. Inima lui Milli începu să bată cu putere. Un cățeluș nou ar fi avut nevoie de hrană specială pentru căței. Dacă nu era doar un joc?

Și totuși... Milli oftă. Mama era neatentă uneori. Asta era.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Mâncare, fu ea de acord, uitându-se în jur după altă săgeată, apoi râse când zări una decupată într-un castravete, arătând către cealaltă ușă a serei, spre poarta din gardul bunicului.

Tati și bunicul făcuseră poarta acolo acum câțiva ani, când Ben, Milli și părinții lor se mutaseră în casă. Asta însemna că aveau o grădină extrem de lungă în care se puteau juca.

Când deschiseră poarta, Coco veni spre ei

alergând cu urechile fluturându-i în vânt. Părea foarte bucuroasă, și îi împinse drăgăstoasă cu botul. Apoi țâșni înapoi, gonind pe după tufele de trandafiri și lătrând zgomotos.

– Încă n-am găsit o casă pentru cuțu, observă Ben, făcându-le cu mâna lui tati și

Povestea unui câine flocos

bunicului, care stăteau pe banca din curte, împărțind o umbrelă imensă.

– Am găsit un coșuleț, spuse Milli șovăind.

– Dar nu e o casă, e un coșuleț, spuse Ben cu fermitate. Câinele trebuie să aibă o casă.

Milli se uită spre tati. El zâmbea, de parcă i-ar fi dat dreptate lui Ben.

– Nu mai văd alte săgeți.

Milli verifică poarta, să vadă dacă avea vreo săgeată prinsă de cealaltă parte, dar nu era. Atunci izbucni în râs și îl întoarse pe Ben ca să vadă grădina, privind spre pătratul de peluză îngrijită a bunicului. Adică, de obicei, era îngrijită. Acum însă iarba fusese lăsată să crească, iar în ea era tunsă o săgeată, arătând drept spre banca pe care așteptau tati și bunicul.

– Voi sunteți premiul? strigă Ben, luând-o la goană spre ei. Mergem într-o călătorie? Ne duceți pe undeva?

Apoi observă cutia de la picioarele lor. Trase cu ochiul la ea și dădu din cap, triumfător.

– Am ghicit! E mâncare pentru picnic în cutie, nu-i așa, tati?

Dar cutia era una mare de carton, cu mâner pe capac. Prea mare pentru un picnic.

– Nu. Mai ghicește, spuse tata zâmbind. Tu ce crezi, Milli?

Povestea unui câine flocos

Milli se uită la imaginea coșulețului, la bol, la zgardă și la lesă.

Nu voia să spună ce spera să fie, ca să nu râdă ceilalți de ea și să-i zică, bineînțeles, că premiul nu era un câine. Dar cutia mare de carton de lângă băncuță se mișcă, doar un pic, iar Coco stătea lângă ea acum, adulmecând-o încântată. Bunicul o luă și-o puse pe genunchi.

Tati râdea.

– Cred că Milli a ghicit. Nu vrei s-o deschizi?

Ben se încruntă.

– Dar am ratat un indiciu, izbucni el. Cred că am greșit. N-am găsit nicio casă pentru câine.

Milli se puse în genunchi lângă cutie. O deschise cu grijă și privi înăuntru. Exclamă surprinsă și îi zâmbi lui tati, iar el dădu din cap

Cele mai frumoase povești cu animale

încurajator. Cu multă gingășie, Milli scoase din cutie un cățeluș gri cu alb, cu blana ciufulită.

Cățelușul avea un breton lung și mițos peste ochi. Privea timid pe sub el la Milli și Ben.

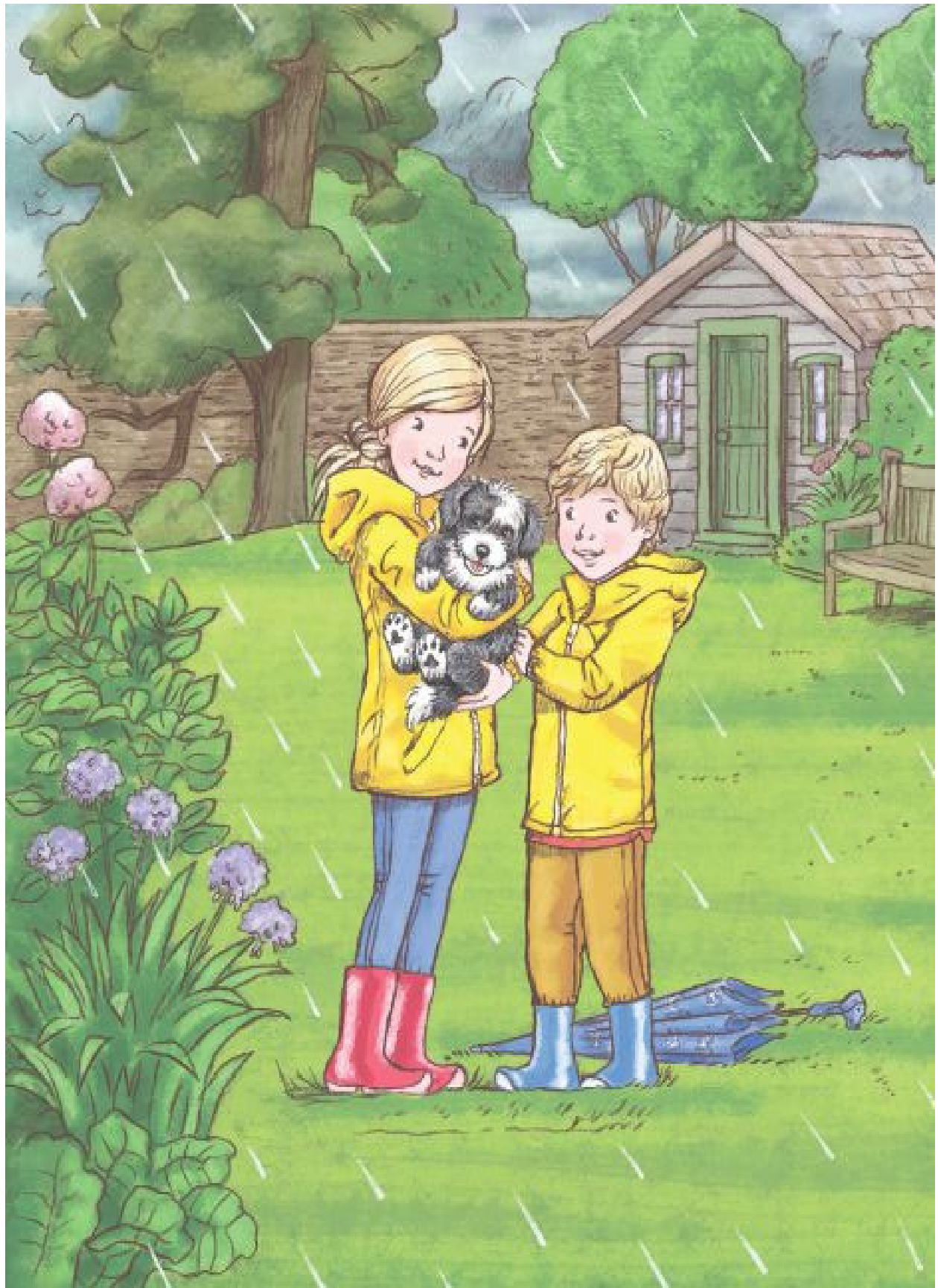
– Ba cred că tocmai am găsit-o, șopti ea.

– O să stea în casa noastră? întrebă Ben, holbându-se uimit la cățel, întinzând ușor brațul ca să-l mângâie.

Cățelușul îi linse degetele, iar Ben chicoti bucuros.

Milli dădu din cap, strângând cățelul în brațe și sperând că nu-l deranja ploaia.

– *Ajutați-mă să-mi găsesc o nouă casă*, îi aminti ea lui Ben de primul indiciu. Și i-am găsit. E al nostru de-adevăratelea.

Animalele de companie ale lui Holly

Holly a avut multe animale de-a lungul anilor.
Iată câteva dintre ele.

Alice
la plimbare

Nume: Alice

Rasă: Bull Terrier

Hrană preferată: orice poate să șterpelească!

Adoră: să sustragă batiste din buzunarele oamenilor

Urăște: nisipul printre pernute, mereu am cărat-o în
brațe pe plajă

Rosie adora
jocurile
călduroase

Nume: Rosie

Rasă: tărcată

Hrană preferată: brânză și ceapă prăjită

Adoră: să doarmă undeva la cald

Urăște: să fie pusă într-un coșuleț pentru
pisici

Rosie încercând
să se camufleze
pe covor

Prima zi cu
Sammy și
Marble

Marble și Sammy
dormind

Nume: Marble și Sammy – erau frate și soră

Rasă: tărcată

Hrana preferată a lui Sammy: ton

Hrana preferată a lui Marble: ar fi mâncat orice!

Sammy adoră: să fure ciuperci și se joace cu ele

Marble adoră: să doarmă

Sammy urăște: când ne mufăm

Marble urăște: să fie trezită

Milly în
chiuveta din
bucătărie

Nume: Milly

Rasă: Bengaleză

Hrană preferată: șunca

Adoră: să se strecoare în locuri în care n-ar avea voie

Urăște: porumbeii care îndrăznesc să zboare în grădina ei

Milly
în dulap

MAREA EVADARE A LUI LEO

– **P**utem să mergem la culcare acum, mami?

– Dar, Will, e abia ora patru! râse mama. Și nu cred că Moș Crăciun o să vină până când nu adormiți *amândoi*.

Mama și Will se întoarseră și văzură micul vârtej scânteietor care năvăli în bucătărie. Sora mai mică a lui Will, Hattie, purta trei fustițe de balerină una peste alta, cizmulitele ei roz preferate și o diademă. Flutura o baghetă de zână ce se aprindea și cânta „Strălucește, mică stea”,

Cele mai frumoase povești cu animale

Însă ea cânta „Zurgălăi” suficient de tare ca s-o acopere. Cu celălalt braț, o ținea pe Susie, pisica familiei. Susie părea tare îngrijorată. Era obișnuită ca Hattie s-o trateze ca pe un ursuleț de pluș, dar Hattie era mai zăpăcită în acea zi decât de obicei.

Will se uită înapoi spre mama, cu ochi măriți de spaimă.

– Dacă n-o să se culce niciodată?

Mama îl îmbrățișă.

– Nu-ți face griji. Dacă putem suporta cântatul încă o jumătate de oră, pesemne va adormi pe canapea.

Se uită în jos la ce era pe masă.

– Ce meșterești, Will?

– O șosetă de Crăciun pentru Leo.

Will ridică o bucată de hârtie în formă de șosetă.

– N-o s-o mănânce? întrebă mama cu blândete.

Will își dădu ochii peste cap.

– Da, mami! Asta e și ideea! Ce le place cel mai mult hamsterilor?

– Să ronțăie și să găurească tot felul de lucruri.

Cele mai frumoase povești cu animale

Mama se încruntă, gândindu-se la cartea de la biblioteca școlii pe care Will o lăsase prea aproape de cușca lui Leo. Trebuisse să-i ceară scuze învățătoarei lui pentru marginile ronțuite și îi fusese foarte rușine. Leo era campion la ronțait. Cușca lui se afla lângă o fereastră din camera lui Ben, iar draperiile cu navete spațiale aveau și ele un șir de găurele. Will zicea că draperiile arată mai frumos așa.

– Exact, spuse băiatul. Și să mănânce. Așa că n-am de gând s-o colorez, ci o să fac găuri în ea și o să pun semințe de floarea-soarelui și alune înăuntru. Astea sunt preferatele lui.

– Foarte ingenios. Mi-ai făcut și mie o șosetă de Crăciun? întrebă mama.

Will se încruntă.

Marea evadare a lui Leo

– Mami, ești mult prea mare pentru așa ceva.

Mama oftă.

– Atunci, o să mănânc o prăjitură cu fructe uscate. Vrei și tu una?

– Urăsc prăjiturile cu fructe uscate, toate au gust de ars, se strâmbă Will.

Tata intră în cameră, părând puțin stresat.

– Vreau eu una. Și cafea.

Umplu ibricul. Tata se ascunsese în sufragerie și închisese ușa, ca să împacheteze cadouri. Nimeni nu avea voie să intre, pusese și un scaun în dreptul ușii după ce îi prinsese pe Hattie și Will trăgând cu ochiul prin gaura cheii.

– Nu mai avem scotch.

Will rânji în sinea lui. Suna promițător!

Cele mai frumoase povești cu animale

– Mă duc să-i dau lui Leo ciorapul lui de Crăciun, spuse în timp ce băga ultima sămânță de floarea-soarelui. Pun pariu că i-ar plăcea o prăjitură cu fructe uscate, mami.

Mama scutură din cap.

– Nici gând. E suficient de gras și-așa.

Will o luă la fugă pe scări până în camera lui, deschise ușa cu grijă și se asigură că Susie și Hattie nu-l urmăriseră. Hattie îl iubea pe Leo și mereu voia să îl ia în brațe. Dar Will își făcea griji că l-ar strânge prea tare din greșeală sau, și mai rău, că l-ar scăpa pe jos, iar Leo ar dispărea pe undeva prin camera lui.

Și Susie îl iubea pe Leo, doar că din cu totul alte motive. Susie credea că Leo e o gustărică

Marea evadare a lui Leo

umblătoare și era convinsă că Will îl îngrășa pe hamster doar pentru ea. Poate chiar să i-l dea în dar de Crăciun.

Will era foarte atent de fiecare dată când scotea hamsterul din cușcă. Vărul lui, Josh, avea un șoricel drept animal de casă, pe care

il chema Istețilă, și-l lăsase o dată afară ca să exploreze macheta navei spațiale din Star Wars. Durase câteva zile bune și fusese nevoie de șiruri întregi de semințe de floarea-soarelui prin dormitorul lui Josh ca Istețilă să se întoarcă în cușca lui.

– Hei, Leo, uite ce am pentru tine...

Cele mai frumoase povești cu animale

Will deschise ușița de la cușcă, iar în colțul cuștii tresăriră niște fulgi de talaș, în timp ce Leo ieși din culcușul său legănându-se. Era plin ochi cu rumeguș, iar ușa era oricum destul de strâmtă pentru Leo. Până la urmă reuși să iasă și merse repede spre ușă, ca un bulgăre de zăpadă umblător. Leo era un hamster alb și foarte pufos.

Will puse șoseta în cușcă, iar Leo se uită la ea cu interes, adulmecând arahidele. Apoi apucă una cu dințișorii lui ascuțiți și o trase. Nu voi să iasă. Leo smuci cu hotărâre ciorapul și îl trase pe tot în culcușul lui.

Will zâmbi când fundul mare al lui Leo dispăru în talaș. Auzea foșnete și mici sunete de hamster mulțumit. Leo părea să se bucure de cadoul său. Apoi tresări când tata strigă de

Marea evadare a lui Leo

la parter. Parcă se întâmplase ceva rău – tata părea foarte supărat.

Will se îndreptă spre ușa camerei lui, nerăbdător să vadă ce se întâmplase. Nu voia să se întâmple nimic care să le strice Crăciunul.

– Hattie, trebuie să aștepti până mâine! Crăciunul n-a venit încă!

Tata era pe hol, ghemuit lângă Hattie, care ținea un cadou mare în mâini. Un cadou mare, pe jumătate desfăcut, din care se vedea un colț de cutie care-i stârni interesul...

Când îl auzi pe Will coborând pe scări, tata înhăță darul și-l ascunse în spatele lui.

– Stai acolo! îi spuse lui Will. Hattie a pornit la vânătoare de cadouri, dar a deschis unul de-al tău. Trebuie să-l împachetez la loc. Neastâmpărați mici! Începe imediat un film

Cele mai frumoase povești cu animale

bun. Duceți-vă și uitați-vă la el, vă rog! Și să nu veniți în sufragerie până nu termin de împachetat din nou cadoul. Îmi pare rău, Will. Va trebui să-l leg cu sfoară...

Hattie adormi în timp ce se uita la film, cu Susie în poala ei, iar Will se simțea și el destul de somnoros când se termină. Nu-l deranja să se ducă la culcare puțin mai devreme – cu cât adormea mai repede, cu atât venea Crăciunul mai curând.

Dar în timp ce urca scările, deveni brusc foarte treaz.

Marea evadare a lui Leo

Ușa de la camera lui era deschisă. El n-o lăsa *niciodată* deschisă!

Se gândi repede când fusese ultima dată la etaj. Îi dăduse lui Leo ciorapul. Apoi îl auzise pe tata alungând-o pe Hattie și coborâse să vadă ce se întâmplase. Lui Will i se făcu brusc frig – și n-avea nimic de-a face cu fulgii de zăpadă care cădeau dincolo de fereastră..

Închisese oare cușca lui Leo?

Will o luă la goană în sus pe ultimele trepte și năvăli în cameră. Apoi scoase un urlet îngrozit. Cușca era larg deschisă, iar câteva fâșii de rumeguș se vedeau împrăștiate pe pervazul ferestrei.

Will se uită în fiecare colț al cuștii, ca să fie sigur, dar știa că Leo nu era acolo. Era afară. Pe undeva prin casă. Putea fi oriunde!

Cele mai frumoase povești cu animale

Mama îl auzi țipând, și veni degrabă în camera lui.

– Vai, Will, n-a fugit, nu?

Will dădu din cap cu tristețe.

– Iar ușa de la cameră era deschisă.

– Vai, nu!

Marea evadare a lui Leo

Mama părea înspăimântată. N-o deranja că Will avea un hamster, dar cu siguranță nu voia unul în dormitorul ei.

Tata își scoase capul pe după ușă.

– Am auzit bine? Avem un hamster care a evadat?

Will se posomorî. Tata părea să glumească pe seama lui.

– Dacă Susie o să-l mănânce pe Leo? se smiorcăi el.

Încerca să nu plângă. Sprânceana lui tata se ridică.

– Nu m-am gândit la asta. Nu-ți face griji, o s-o închidem pe Susie în bucătărie. Deci ușa de la camera ta era deschisă?

Cele mai frumoase povești cu animale

– Da! se tângui Will. Am venit jos alergând când te-am auzit certând-o pe Hattie și am uitat s-o închid!

– Aa!

Tata se uită în jur, ca și cum ar fi sperat ca Leo să treacă tocmai atunci pe lângă el. Dar nu era nici urmă de micul bulgăre de zăpadă

care să tropăie prin zonă.

În schimb, era o *pisică*.

Susie apăru silențios, ca o umbră întunecată furișându-se pe scări. Acum stătea pe treapta cea mai de sus, cu un aer plin de sine.

Mustățile ei erau foarte lungi și lucioase, mustăți de pisică sătulă.

Marea evadare a lui Leo

– Poate că l-a mâncat deja pe Leo, murmură Will îngrozit.

– Sunt sigură că nu, spuse mama, îmbrățișându-l. Nu-ți face griji, Will. O să-l căutăm cu toții. Nu avea cum să ajungă prea departe.

Dar lui Will i se păru că nu era prea sigură de ea.

Will nu mai adormise niciodată atât de greu de Crăciun. Se tot ridica în capul oaselor să se uite la capcana pentru Leo pe care-o făcuse dintr-o cutie de conserve, un morman de cărți și o cantitate strigătoare la cer de semințe de floarea-soarelui. Dar nu era niciun hamster

Marea evadare a lui Leo

înăuntru. Căutaseră peste tot. Tata trăsese toată mobila ca să verifice dacă nu era sub ea, iar Hattie aproape că răsturnase pomul de Crăciun încercând să vadă dacă Leo se culcase în beteală.

Will tresări când auzi un lipăit ușor. Inima începu să-i bată, plină de speranță. Se auzeau lăbuțe de hamster?

Apoi oftă. Era doar o creangă care se lovea încet de geam.

De fiecare dată când se întorcea, Will era sigur că vede ochii lui Susie strălucind în întuneric, așteptând să sară pe Leo. Mama o închisese pe Susie în bucătărie de îndată ce apăruse în dreptul ușii de la camera lui Will, dar Susie era tare vicleană. Will o credea în stare să

Cele mai frumoase povești cu animale

evadeze cumva, dacă asta însemna un hamster pe post de cină de Crăciun.

Se simțea atât de vinovat. Dacă nu avea să-l mai vadă niciodată pe Leo? Crăciunul ar fi fost distrus. Nici măcar nu-i mai păsa ce era în acel pachet.

Will zăcea zgăindu-se la cușca goală și la cerul întunecat al nopții de afară.

– Te rog, Moș Crăciun, șopti către stele, când o să ajungi la noi, dacă găsești un hamster pe undeva...

Will visă cum Leo chițăia speriat, vânat de un dinozaur care se aruncă asupra lui, când își

Marea evadare a lui Leo

dădu seama că strigătul era de fapt al lui Hattie.

Ea topăia peste el.

– Trezește-te! Trezește-te! Vreau să mă uit
în ciorapul meu!

Will gemu. Și apoi zâmbi. Dimineata de
Crăciun! Cadouri!

Apoi își aminti. Avea un gol în stomac, cum
i se-ntâmplase în liftul din mall, și simți că
inima i se frângea în bucăți, așa cum scrie în
cărți.

– Sunt o mulțime de lucruri în al tău! îi spuse
Hattie încântată, aruncând o privire la capătul
patului.

Will încuviință. Mama îl pusese să-și agațe
ciorapul înainte de culcare, chiar dacă el îi spusese
că nu voia și că tot ce-și dorea de Crăciun
era să-l găsească pe Leo. Viu și nevătămat.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Ai primit un Moș Crăciun de ciocolată! Hattie se întristă. Eu n-am primit. Nu e corect. Și tu ai o chestie blănoasă.

Lui Will nu-i păsa deloc ce era acolo, dar nu voia ca Hattie să-i scormonească în ciorap și era evident că asta urma să facă. În plus, era curios. O chestie blănoasă? N-ar fi crezut că Moș Crăciun avea să-i aducă o jucărie de pluș.

Puse șoseta în poală și se uită înăuntru.

Apoi zâmbi. Un bulgăre de zăpadă pufos stătea cuibărit lângă figurina de ciocolată. Cu mare grijă, Will scormoni înăuntru și-l scoase pe Leo din ascunzătoarea lui. Bulgărele de zăpadă adormecă somnoros, deschise un ochi negru ca o mărgică, se uită în sus la Will și adormi la loc.

Marea evadare a lui Leo

Moș Crăciun nu-i adusese lui Will o jucărie
de pluș.

I-l adusese înapoi pe Leo.

HAMSTERII

Aceste mici ghemotoace de blană
au fost prima oară descoperite în
deșert, dar acum locuiesc într-o
mulțime de țări din toată lumea.

FIȘĂ DE INFORMAȚII

Categorie de animale:
Mamifere (Rozătoare)

Dimensiune:
variază în funcție de rasă

Culoare:
Negru, maro, gri, alb, auriu, crem

Personalitate:
Prietenos și activ

Hrană:
Fructe, legume și cereale

Știi că...?

Hamsterii
nu văd
prea
bine.

Hamsterii se freacă
de obiectele pe lângă
care trec ca să lase
urme de miros, care-i
ghidează înapoi
spre casă.

Cea mai mare rasă
de hamsteri poate
crește până la 34 cm
în lungime, mai mult
decât unii câini
de talie mică!

Hamsteri celebri

Babs în filmul de Crăciun *A doua*
stea pe stânga, hamsterul Babs
ajută la recuperarea unui cadou
pierdut de Moș Crăciun.

Rhino în filmul Disney *Bolt*, acest
ghemotoc de blană obsedat de
televizor îl ajută pe câinele Bolt
să se întoarcă la stăpânul său,
după ce se rătăcește prin New York.

Sfaturile despre scris ale lui Holly

Citește!

Citind o mulțime de cărți diferite, vei învăța cum este compusă o poveste extraordinară.

„Este important să citești nu numai ce știi că o să-ți placă, ci să încerci mai multe tipuri de cărți.”

Ascultă!

Un mod bun de a face realiste poveștile tale e să te gândești la oamenii pe care-i cunoști.

„Încearcă să-ți imaginezi cum s-ar simți personajele tale, uneori poți să joci rolurile și replicile lor în minte, chiar ajută mult!”

Inspiră-te!

Inspirația e peste tot. Poate auzi din întâmplare o conversație interesantă, poate vezi un peisaj frumos sau întâlnești o persoană fascinantă.

„Am scris multe dintre poveștile cu animale inspirându-mă din lucruri care chiar s-au întâmplat. Multe cărți sunt inspirate dintr-o poveste adevărată.”

Gândește!

Scrie o schiță a poveștii, ca să te asiguri că toate elementele scenariului se potrivesc. Uneori, ideile cele mai simple sunt cele mai bune.

„Planificarea îți dă posibilitatea să te gândești cum vrei să se desfășoare povestea. Ai nevoie de o parte interesantă, de aventură, la mijloc? Sau poate de o parte tristă?”

Începe în forță!

O poveste bună te captivează până să termini de citit prima pagină.

„Poți să încerci să scrii la început despre ceva care chiar s-a întâmplat, deseori îmi construiesc poveștile bazându-mă pe ceva din realitate, iar apoi îmi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla mai departe!”

Scrie!

Asta e evident, dar e important să ții minte. Exersează-ți scrisul cât mai mult și o să devii din ce în ce mai priceput.

„Scrie despre lucruri pe care le cunoști bine, cum ar fi școala sau prietenii sau animalele de casă. Cel mai bun pont e să continui să scrii și să nu renunți!”

MOTANUL DE CRĂCIUN

– **C**hiar trebuie să-l punem pe ăsta,
mami? E foarte ponosit.

Lily ținea un micuț ornament pufos în formă de pisoi. *Era* ponosit. Avusese mustăți odată, dar căzuseră de mult, iar vârful cozii lipsea și el. Fundița roz din jurul gâtului era murdară și jerpelită.

– Vai, nu putem să nu-l punem pe Tigri! exclamă mama, luând ghemotocul de blană gri și se uită la el cu dragoste. L-ai făcut pentru mine, îți mai amintești? Tu și tata l-ați făcut

Cele mai frumoase povești cu animale

împreună, cu o trusă de cusut, când aveai vreo, hm, cinci anișori? Ai fost așa de mândră de el și l-ai botezat Tigri.

Lily oftă prelung, dar zâmbi.

– Bine, bine. Dar putem să-l punem în spate? Acum avem toate decorațiunile astea noi cu sclipici, iar el nu se prea potrivește.

Motanul de Crăciun

Mama se întinse și-l agăță pe pisoiiul Tigri în brad, într-o parte unde nu se prea vedea, cu un fulg de zăpadă argintiu chiar în fața lui. Nu l-ai fi văzut deloc, dacă n-ai fi știut că era acolo.

Lily se duse la culcare devreme în ajunul Crăciunului, mult mai devreme ca de obicei. Voia să vină Crăciunul cât mai repede, chiar dacă avea să fie unul neobișnuit. Pentru prima oară, tata nu era cu ei în ziua de Crăciun. Rămăsese blocat în Scoția, unde se dusese într-o călătorie de afaceri. Ar fi trebuit să se întoarcă ieri, să prindă Crăciunul, dar

Cele mai frumoase povești cu animale

aeroportul se închisese din cauza ninsorilor abundente.

Tata fusese foarte supărat când sunase.

– Îmi pare rău, Lily. Am încercat și la gară, dar nici trenurile nu merg. Au zis că poate le dau drumul a doua zi de Crăciun. Nu-mi vine să cred că n-o să fiu acasă, în prima zi de Crăciun cu tine și cu mama.

Nici lui Lily nu-i venea să creadă. Era cu atât mai rău, cu cât ea se bucurase atât de mult de zăpadă! Adora zăpada, ieșise afară cu ceilalți copii din vecini, se bătuseră cu bulgări și făcuseră un om de zăpadă – încă era acolo, pe peluza din fața casei. Însă tot zăpada îl împiedica pe tatăl ei să petreacă împreună Crăciunul.

Motanul de Crăciun

Poate pentru că se culcase atât de devreme, se trezi dis-de-dimineată. În cameră era întuneric încă, iar ceasul deșteptător arăta doar cinci și jumătate. Cinci și jumătate! Mama ar fi foarte morocănoasă dacă Lily s-ar duce s-o trezească în acel moment.

Își strecură un picior afară din plapumă și pipăi capătul patului. Da! Ciorapul ei era fără îndoială plin. Își aprinse veioza să se uite. Pe mama n-ar deranja-o, dacă ea și-ar despacheta singură câteva cadouri. Avea să mai despacheteze altele cu ea mai târziu.

Șoseta era plină de lucruri hazlii: o geantă nouă, dulciuri, niște papuci foarte drăguți și cărți. Ar fi vrut să ronțăie niște reni de ciocolată și să citească puțin, dar parcă nu-i ardea. Lily suspină. Nu era deloc corect să fie

Cele mai frumoase povești cu animale

doar ea și mama de Crăciun. De ce trebuise tata să plece și să rămână înzăpezit?

Dintr-un salt, Lily se dădu jos din pat, își strecură picioarele în papuci și-și puse hanoracul pufos pe ea. N-o să stea acolo tristă, se va duce jos. Poate să-și pună niște suc și să se cuibărească puțin pe canapea. Se furișă pe scări și se strecură în sufragerie. Era întuneric și era frig. Lily aprinse luminițele de pom și privi cum licăreau, strălucind deasupra cadourilor frumos împachetate de la poalele lui. Nu mai era veselă, iar bradul arăta sinistru în penumbra cenușie a dimineții.

Lily oftă, apoi ceva straniu îi atrase atenția, ceva ce arăta ca o pânză de păianjen pe pomul de Crăciun. Se întinse s-o ia și își

Motanul de Crăciun

dădu seama că era Tigri, acea decorațiune scâmoșată pe care o făcuseră ea și tata.

Lily îl dădu jos cu grijă și se făcu ghem pe canapea. Se prefăcuse față de mama ei că nu-și mai amintea, dar bineînțeles că ea îl făcuse. Și s-ar fi supărat dacă mama nu l-ar fi pus în pom.

Cele mai frumoase povești cu animale

Lui Lily îi plăcuse dintotdeauna să facă lucruri cu mâna ei, iar buni îi dăduse trusa ca să facă ceva pentru Crăciun. Lily mângâie capul chelios al lui Tigri și zâmbi, amintindu-și cum ea și tata stătuseră la masa din bucătărie, tata punându-i ața în acul de plastic în repetate rânduri.

Vorbise încontinuu despre cum și-ar fi dorit ca Tigri să fie o pisică adevărată, gri, cu dungi maronii și ochi de un verde viu. Ochii din trusă erau mărgelile verzi lucioase pe care trebuia să le coși și, în mod surprinzător, Tigri încă îi avea pe amândoi.

Lily îi povestise lui tata despre hrana favorită a lui Tigri, sendvișurile cu ton, cum îi plăceau și ei, și despre cum avea să doarmă la capătul patului ei în fiecare noapte. Tata

Motanul de Crăciun

răsese și spusese că o pisică adevărată n-ar lăsa-o să-i pună o fundă roz.

Tristă, Lily rămase cu privirea ațintită la blana gri a lui Tigri. Își dorise dintotdeauna o pisică. Dar de fiecare dată când cerea una, mama și tata spuneau „Când o să crești mai mare”. Privind la cusăturile strâmbe care țineau ochii verzi de sticlă ai lui Tigri, Lily simți că o înțepă ochii – o lacrimă se prelingea în jos pe lângă nasul ei, urmată îndeaproape de alta, iar apoi alta. Câteva dispărură, absorbite de blănița, cu dungi a lui Tigri.

– Îmi pare rău, murmură Lily, ștergându-le.

Era plăcut la mângâiat, chiar dacă era scâmoșat.

Motanul de Crăciun

Lily nu era foarte sigură când anume se preschimbase Tigri. Nu băgase de seamă, doar dezmierda pisica fără să se mai gândească. Până când realizează că nu mângâia o decorațiune pufoasă, ci o pisică mare, târcată și fericită, care se întindea în poala ei. Avea doar două treimi din coadă, la fel ca micul ornament.

Lily se opri din mângâiat, uimită, iar motanul se rostogoli leneș într-o parte și o salută cu o lăbuță grasă și dungată.

– Pfrrr? întrebă el, cerându-i politicos, dar clar, să continue cu dezmierdatul, dacă nu-i era cu supărare.

Cele mai frumoase povești cu animale

Lily își trecu ascultătoare mâna de-a lungul spatelui său, observând că era una dintre acele frumoase pisici tărcate, care aveau o dungă de-a lungul șirei spinării și o mulțime de alte dungi delicate, ca oasele de pește.

Motanul de Crăciun

Ea chicoti și se întrebă dacă i-ar plăcea un sendviș cu ton, iar pisica se dădu jos de pe genunchiul ei, mieunând tare și privind cu nerăbdare spre bucătărie.

Aprope sigură că visa, Lily se duse după pisică până la frigider. Găsi o jumătate de conservă de ton și puse o porție zdravănă pe câteva felii de pâine. Pisica stătea la picioarele ei și mieuna de foame. Lily tăie sendvișul pe jumătate și-l puse în două farfurii, pe masa din bucătărie.

Motanul sări imediat pe un scaun și o fixă cu privirea, așteptând. Ce să-i faci... Mama ar fi spus că nu e igienic, dar era doar un vis, așa că nu conta. Lily și Tigri își mâncară sendvișurile, Tigri își linse farfuria, Lily, nu, iar apoi păși cu grație în poala fetei.

Cele mai frumoase povești cu animale

Lily căscă. Era abia șase dimineața. Se ridică, ținând în brațe pisica ce mirosea încă a pește, și merse spre canapea, unde se așeză comod între perne. Pisica se învârti în poala ei de vreo șaptesprezece ori și, în final, se făcu ghem. Apoi adormiră amândouă.

Motanul de Crăciun

Mama lui Lily o trezi după două ore, râzând.

– Ce figură ești, Lily! Un sendviș cu ton, în dimineața de Crăciun! Am cumpărat croasantele alea delicioase cu ciocolată, îți mai amintesti? De ce nu m-ai trezit?

Se așeză lângă ea pe canapea și o luă în brațe.

– Crăciun fericit, Lily. Să mai așteptăm puțin înainte să-l sunăm pe tata, pun pariu că încă doarme.

Lily o privi clipind, simțindu-se puțin amețită. Unde era pisica? Ah, bineînțeles. Fusese un vis.

Cele mai frumoase povești cu animale

Brusc, ochii i se umplură iar de lacrimi și se uită cu amărăciune la spațiul gol din poala ei.

Mama examinează bluza lui Lily, părând surprinsă.

– Lily, ce e pe hanoracul tău? Parcă e păr de pisică. Te-ai jucat cu pisica vecinilor?

Și scutură partea din față a bluzei lui Lily.

Dar pisica vecinilor avea blana negru cu alb, iar firele acelea erau vârgate, cu argintiu și maro. Lily se uită în sus la

Motanul de Crăciun

pomul de Crăciun – Tigri era din nou acolo. Dar nu mai era ascuns în spate. Era atârnat în mijloc, unde îl putea vedea toată lumea, și nu mai arăta scâmoșat. Arăta ca o pisică tărcată foarte mulțumită, sătulă după o masă copioasă cu ton.

Poveștile adevărate ale lui Holly

Acestea sunt patru dintre cele mai frumoase
povești întâmplate de-adevăratelea
animalelor mele de companie...

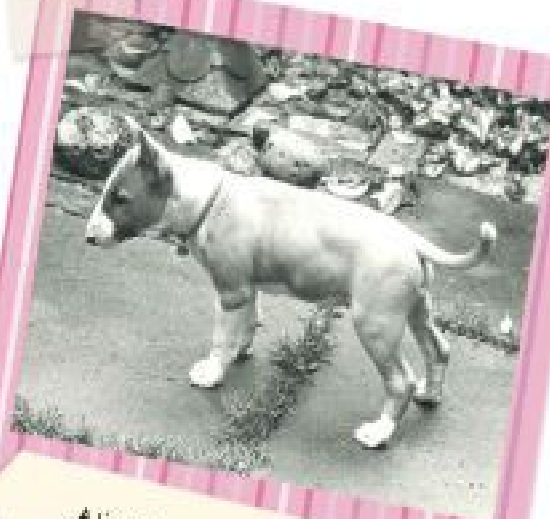
Sendvișul

Să vă povestesc despre încercarea
disperată a tatălui meu de a o dezobișnui
pe Alice, Bull Terrier-ul nostru, să sară pe
masă. Era teribil de hoțomană. El a făcut un
sendviș cu muștar, sos de chili, piper, curry,
tot ce a mai găsit dezgustător în dulapul din
bucătărie, și l-a lăsat ispititor, la marginea
mesei.

Alice a intrat, s-a asigurat că nu se uită
nimeni (ne ascunseserăm toți în celălalt
colț al camerei, ca să vedem ce-o să se

întâmplă), a înfățat sendvișul și s-a băgat sub masă ca să-l mănânce.

Ne așteptam să auzim scelălăieli, să dea cu lăbuța pe la nas... În schimb, l-a înfulecat și a sărit să vadă dacă mai era vreun alt sendviș gustos... Tatăl meu s-a dat bătut.

Alice, hoafa de sendvișuri!

Câinele cântăreț

Celălalt câine al nostru, Max, un șoricar cu părul sârmos, ni se alătura când eu și fratele meu cântam la clarinet. Stătea lângă stativ și urla prelung. De aici mi-a venit ideea pentru șmecheria lui Sam, care lătra un cântec în povestea Sam, cățelușul furat.

Vânătorul de rădaște

Nova noastră pisică, Milly, s-a hotărât într-o zi că este prea plictisitor (ori prea obositor?) să vâneze șoareci sau păsări. Până atunci, tot ce prinsese se reducea la o broască și trei rădaște. Dar cel puțin una dintre ele ripostase și o prinsese cu cleștii, lucru pe care – cred eu – îl cam merita...

Ea este Milly!

Ciupercile

Eu și soțul meu am adoptat două pisicuțe de la adăpostul de animale, când ne-am mutat în prima noastră casă – Sammy (Sampson, botezat după pisica din cărțile Șoareci de biserică, de Graham Oakley) și Marmorata (după tortul cu același nume).

Sammy era înnebunit după ciuperci. Le fura de pe masa din bucătărie. Deodată se iveau o lăbuță și șterpelea ciuperca. Apoi se distra fugărind-o prin bucătărie, până ce o făcea praf, lăsând în urmă bucăți murdare pe care puteam călca din greșeală. N-am mai întâlnit vreo pisică în stare de așa ceva!

RĂTUSTELE DISPĂRUTE

- **S**tiu că e vacanța de Paște, Lara, dar tot e foarte târziu, spuse tatăl Larei scuturând din cap. În mod clar, nu te mai uiți la televizor după ce ne întoarcem. E ora de culcare.

Lara oftă.

- Bine. Oricum, sunt obosită după atâtea cumpărături și după atâta mâncare la ceai!

Lara și tatăl ei ieșiseră în oraș să cumpere o nouă uniformă pentru școală și apoi se răsfățaseră cu un film, la cinema. Fusese o zi

Cele mai frumoase povești cu animale

frumoasă de primăvară, dar se lăsa deja întunericul, iar luminile de pe stradă începeau să se aprindă.

Lara căscă, apoi aruncă o privire pe geam.

– Hei, tati, ce e aia?

– O, nu, sper că n-am dat peste ceva! zise tatăl Larei, apăsând ușor frâna. Nu văd nimic, încotro te uital?

– Pe trotuarul de pe partea noastră de stradă. Cred că e o rață!

Lara exclamă:

– E Polly! Și sunt și bobocii cu ea! Oo, nu-i așa că sunt minunați?

Tatăl Larei trase pe dreapta, se opriră

Rătuștele dispărute

să-i privească și râseră văzând cum se agitau rătuștele bălăbănindu-se în urma mamei lor.

Răta-mamă, Polly, era o rață sălbatică istețită și rotofeie, cu pene maronii, lucioase și îngrijite. Lara o hrănise pe ea și pe celelalte rațe de multe ori lângă lacul din parcul cartierului, când ea și tatăl ei mergeau la plimbare acolo. Era sigură că e Polly, Lara o recunoștea după pata imensă, albastră violacee, de pe aripa ei.

– N-am mai văzut-o de foarte multă vreme! Mă întreb ce-o face ea atât de departe de lac? spuse Lara.

– Poate că n-a vrut să-și lase ouăle într-un loc atât de aglomerat ca parcul, iar acum că puii au ieșit din ouă, îi duce înapoi acasă.

Lara dădu din cap, apoi tresări ușor.

– Dar, tati, dacă se duce în parc...

Cele mai frumoase povești cu animale

Tatăl ei deja își desfăcea centura de siguranță, cu o expresie îngrijorată pe chip.

– Da, va trebui să traverseze strada, așa e. Of, uite, deja pășește pe asfalt. Numai de s-ar grăbi, mașinile chiar intră cu viteză în virajul ăsta.

Deschise ușa lui și ieși din mașină.

– Ai grijă să n-o sperii, tati, spuse Lara, coborând și ea din mașină.

Polly se uita gânditoare în lungul străzii, cu capul aplecat într-o parte.

– Cred că știe că e periculos, murmură tatăl Larei, în timp ce o priveau. Ea e probabil destul de rapidă ca să traverseze în siguranță, dar s-ar putea ca puii să nu reușească. Nu cred că-i putem opri îndeajuns de repede, totuși, bobocii își urmează întotdeauna mama...

Rătuștele dispărute

Una câte una, rătuștele galben cu maro săriră de pe bordură pe stradă, piuind nerăbdătoare. Rața-mamă porni să traverseze strada, măcăind ca să-i încurajeze, iar toți cei șapte pui o urmară într-un șir unduitor.

Lara dădu să meargă după ei, dar tata o prinse de mână.

– Nu! În primul rând, nu vrem să-i speriem și apoi, doar nu o să te las să te duci aiurea în mijlocul străzii. Stai pe loc!

Lara șovăi pe bordură, cu ochii fixați pe ghemotoacele de puf din mijlocul drumului. Apoi ridică brusc privirea, venea o mașină!

Mașina viră spre Polly și puii ei.

Lara sări în sus și-n jos pe trotuar, făcând cu mâna, iar tata începu să meargă pe stradă ca să facă mașina să se oprească, dar șoferul nu

Cele mai frumoase povești cu animale

păru să-i observe, pur și simplu trecu în goană pe lângă ei, ratând rățuștele la mustață.

– Nici măcar nu ne-a văzut! Vai, tati!

Lara nu se mai putu abține, trebuia să facă ceva. Îl apucă pe tatăl ei de mână, se uită în stânga și-n dreapta să se asigure că nu mai venea nicio mașină și apoi țâșni pe partea cealaltă, trăgându-l după ea.

Rătuștele dispărute

– Lara, ai grijă! mormăi tatăl, dar Lara își dădea seama că și el era îngrijorat din cauza rătuștelor.

Rața-mamă era deja pe cealaltă bordură, măcăind supărată. Era clar că mașina care trecuse în viteză o speriasse foarte tare.

Bobocii însă rătăceau derutați pe marginea străzii și piuiau frenetic.

– Nu pot să se urce pe trotuar, șopti Lara, ghemuindu-se pe bordură, la doar câțiva metri de micuții agitați. N-aș putea să-i urc eu, tati? I-aș speria prea tare?

– Hai să nu riscăm, decât dacă nu avem încotro, murmură tatăl. Păsările sunt foarte sensibile la mirosul puilor, așa își dau seama care sunt ai lor. Dacă rătuștele se impregneză

Cele mai frumoase povești cu animale

de mirosul nostru, Polly i-ar putea abandona.

Vai, nu, privește!

Cel mai mare dintre pui încercase să sară pe bordură, dând din aripi și răsărind cu ghearele, dar căzu imediat înapoi.

Tatăl Larei întinse automat o mână, apoi o trase înapoi, oftând.

– Ar fi atât de ușor să ajutăm sărmana pasăre!

– Nu cred că Polly vrea să-i atingem, răspunse Lara șoptit. Se uită ciudat la mine!

Răța-mamă se retrăsese lângă gardul care delimita trotuarul și îi privea cu dușmănie pe Lara și pe tatăl ei.

– Încercăm să vă ajutăm, o asigură Lara, dar Polly își aținti spre ea ochii de un brun roșiatic și lăsă să-i scape un soi de măcăit neliniștit.

Rătuștele dispărute

Tata se uită în jur.

– Oh, vine o altă mașină... Stați pe loc, rătuștelor!

Mașina trecu mai departe în viteză, iar bobocii intrară în panică, roind și piuind disperati. Dintr-o dată, cel mai mare, cel despre care Lara era sigură că fusese primul în șir după mama lui, dispăru.

– Unde s-a dus? tresări Lara.

Scrută bordura, străduindu-se să vadă ceva mai clar în lumina slabă. Apoi auzi un ciripit straniu, cu ecou.

– Vai, nu! Tati, a căzut în canalizare!

– Ești sigură? întrebă el.

Apoi priviră cu groază cum ceilalți șase boboci se aruncară prompt printre barele grătarului de canalizare și dispărură și ei!

Cele mai frumoase povești cu animale

– De ce au făcut
asta? se văită
Lara. Primul a
căzut din gre-
șeală, dar cei-
lalți l-au urmat,
pur și simplu!

Un cor de măcăituri și piuituri nefericite
se auziră cu ecou din gura de canalizare, pe
măsură ce răuștele băgară de seamă că erau
blocate.

Tatăl oftă.

– Păi, cu miros de om sau fără, va trebui
să-i ajutăm acum. Nu au cum să iasă de acolo
singuri.

Tata se mișcă încet de-a lungul bordu-
rii spre grătar, încercând să n-o sperie pe

Rătuștele dispărute

rața-mamă. Acum ea veghea îngrijorată pe mijlocul trotuarului.

– Åsta ar trebui să poată fi scos cumva... Tata apucă marginea grătarului și încercă să-l tragă. *Uuf*. Stai așa, o să mă duc să iau cricul din mașină, să văd dacă pot să-l ridic.

Se ridică în picioare și se uită la Polly, care se apropiase de scurgere și își ațintise ochii ca niște mărgele asupra Larei.

– Nu-ți face griji, îi murmură liniștitor, o să-i scoatem...

Cât timp tata traversă grăbit spre mașină, Lara și Polly rămaseră lângă scurgere, scrutând neliniștite apa întunecoasă de dedesubt și puișorii care înotau posomorâți în ea.

– Apa arată oribil, spuse Lara, cutremurându-se.

Cele mai frumoase povești cu animale

Tata se întoarce cu o bară de metal, iar Lara recunoscuse unealta pe care el o folosisese la un moment dat să schimbe un cauciuc.

– Să sperăm că pot folosi asta ca să ridic grătarul. Am adus și lanterna din mașină. Îndreapt-o spre grătar, Lara, te rog.

Potrivi bara în spațiul dintre bordură și grătar, iar Polly sâsâi îngrijorată și se dădu înapoi.

– Te ajută, asta face, o asigură Lara.

Chiar atunci, grătarul greu de metal se mișcă ușor, cu un scârțâit.

– Bravo, tati!

Lara luminează cu lanterna văgăuna murdară de dedesubt, iar Polly dădu din aripi alarmată.

– Sper că n-o să-i urmeze înăuntru, murmură tatăl. Cred că m-ar ciupi dacă aș încerca s-o ridic! Ok. Hai să vedem ce și cum.

Rătuștele dispărute

Se aplecă peste gaură și-și băgă mâna în apă.
O clipă mai târziu, pescui de acolo unul dintre
pui și-l puse lângă mama lui. Lara zâmbi, văzând
cum rătușca se înghesui lângă Polly, ciripind.

Între timp, tata continua cu misiunea de
salvare.

– Doi... Trei... Haide, nu te zvârcoli! Patru
și cinci. Unde sunt ceilalți doi?

Tatăl își apropie capul și mai mult de gaură.

– Erau șapte, nu-i așa, Lara?

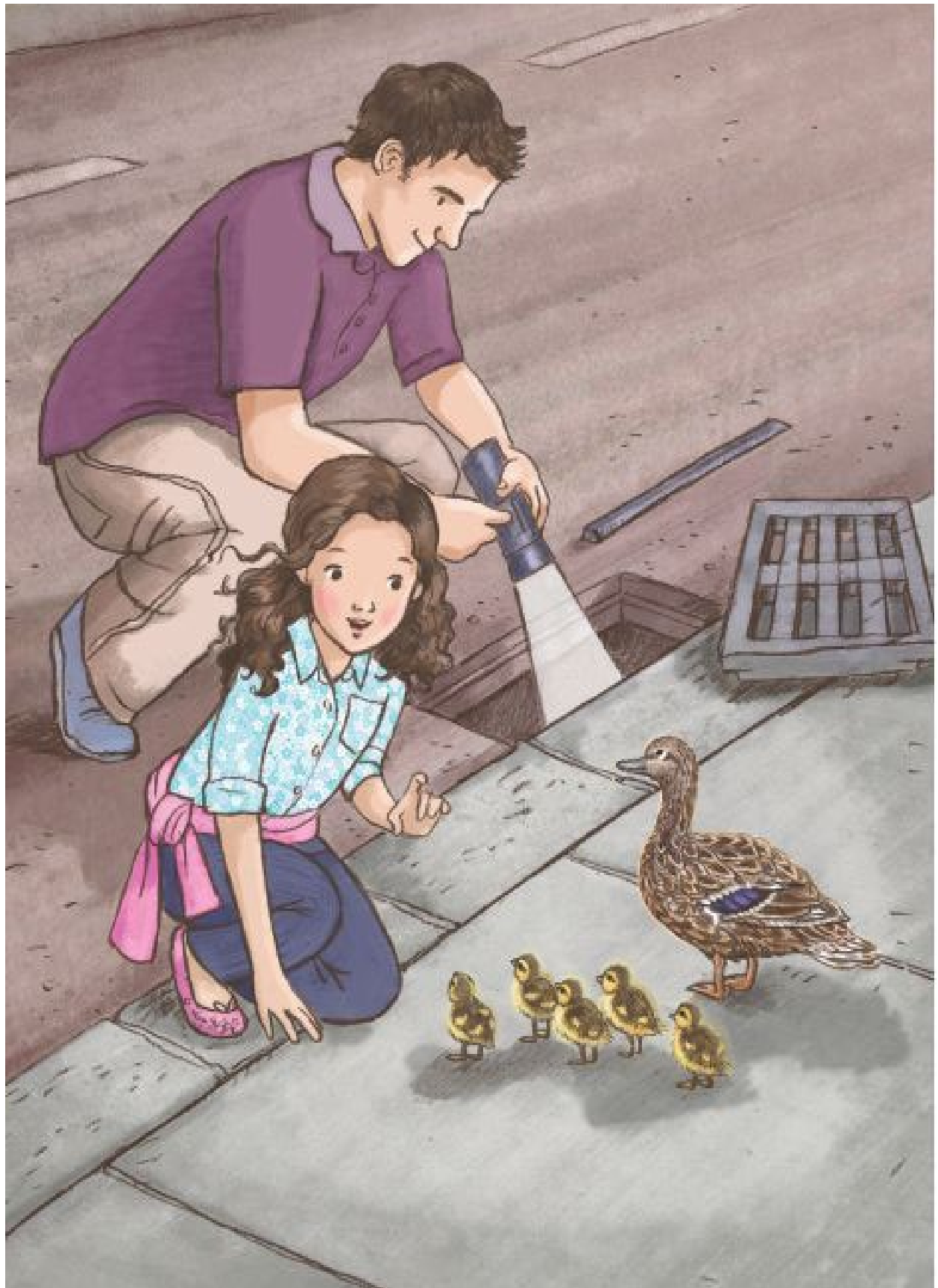
Lara aprobă din cap.

– Sunt sigură că da.

Numără cu grijă rătuștele, care erau acum
aliniat de-a lungul bordurii, asistând la ope-
rațiunea de recuperare.

– Trebuie să mai fie două pe undeva.

Tata ridică deodată capul și ciuli urechile.

Rătuștele dispărute

– Sunt în țeavă, gemu el. Îi aud piuind. Nu cred că pot să ajung la ei, totuși. Spațiul e destul de îngust.

– Am mâinile mai mici, să încerc eu? întrebă Lara.

Tata se uită la ea cu îndoială pentru o clipă, apoi dădu din cap.

– Dar ai grijă. Ia, țin eu lanterna.

Lara îi dădu lanterna, apoi se aplecă deasupra găurii de scurgere și își strecură mâna înăuntru.

Mirosea îngrozitor, dar nu o deranja. Nu suporta gândul că cei doi boboci stăteau speriați în țeavă.

Chiar și așa, se înfioră când își băgă mâna în apa murdară.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Cred că am dat peste unul dintre ei! exclamă ea și scoase un ghem de puf ud.

Îl puse cu grijă pe puiul buimac lângă frații și surorile lui. Apoi, se uită înapoi în gura de scurgere și râse.

– Celălalt a venit afară după el!

Ultima rățușcă dădea din piciorușe și împrășca stropi de apă din canalizare, piuind cu putere. Celelalte păreau să știe că ea era ultima care trebuia salvată și ciripeau și ele zgomotos.

Lara luă în palmă ultimul boboc de rață și îl săltă pe bordură.

Tata și Lara își zâmbiră și se ridicară în picioare. Polly se agita pe lângă pui, mergând legănat printre ei și verificând dacă erau toți acolo, teferi. Fetița îl luă de mână pe tatăl ei și îl

privi cu mândrie înainte să se uite iar la micuța familie.

– Ah, se pregătesc să plece, spuse Lara emoționată. Pe curând, Polly! Tati, putem să mergem mâine în parc să vedem dacă sunt bine?

Tatăl zâmbi.

– Bineînțeles. Pa pa, rășuștelor!

Cele mai frumoase povești cu animale

Polly își conduse puii în șir indian, arătând cu toții cam uzi și cam murdari, apoi se strecură prin gard în iarba înaltă, înspre casa lor, lacul din parc.

RĂȚELE

Toată lumea se distrează vizitând rațele în parcul din apropiere, dar cât de multe știm cu adevărat despre aceste făpturi înaripate și fascinante?

FIȘĂ DE INFORMAȚII

Categorie de animale:
Păsări

Dimensiune:
variabilă

Culoare:
Negru, alb, gri, maro, crem, verde

Personalitate:
Harnice și pragmatice

Hrană:
Iarbă, insecte, pești mici (pâinea nu este,
de fapt, prea bună pentru rațe!)

Știi că...?

Rațele au un strat exterior de pene rezistent la apă. Chiar și atunci când o rață se scufundă, stratul de pene de dedesubt rămâne uscat.

O rață femelă își căptușește cuibul cu pene pe care și le smulge singură ca să-l facă confortabil pentru ouăle ei.

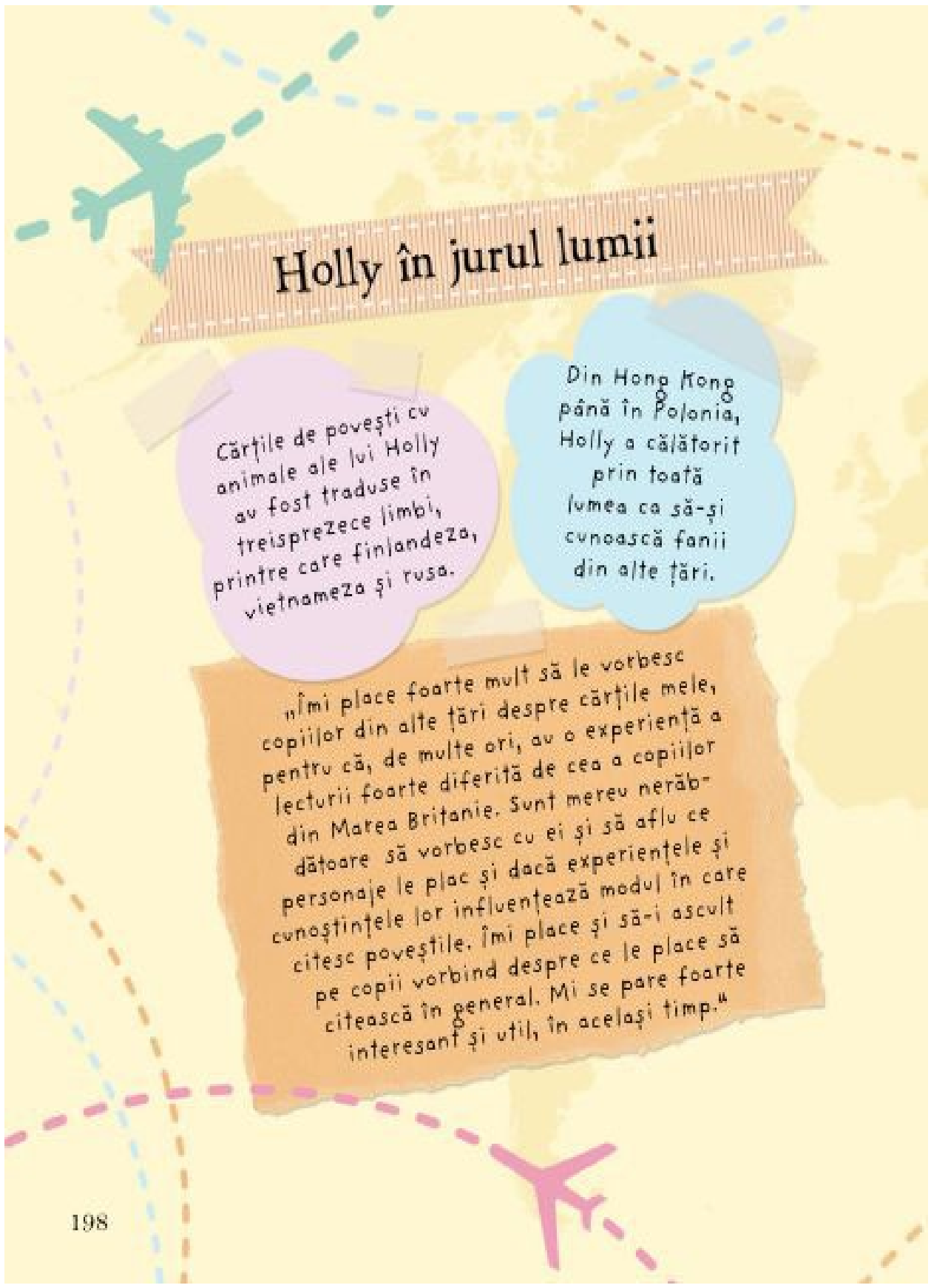
Rațe celebre

Jemima, Rața de Baltă Această rață caraghioasă intră în tot felul de buclucuri într-o poveste scrisă de Beatrix Potter. Jemima pornește în căutarea unui loc în care să ouă, dar o vulpe o convinge să-și facă un cuib în vizuina ei! Din fericire, un câine prietenos o salvează, iar ea scapă de fălcile vulpii hămesite.

Bobocii de rață sunt deja bine dezvoltati atunci când ies din ou. Se nasc cu ochii deschiși și învață repede să alerge și să înoate.

Rățușca cea urâtă Personajul principal din povestea lui Hans Christian Andersen, rățușca cea urâtă este batjocorită de ceilalți pui pentru că este diferită. Dar la sfârșit, aflăm că ea este, de fapt, o lebădă, cea mai frumoasă dintre păsări!

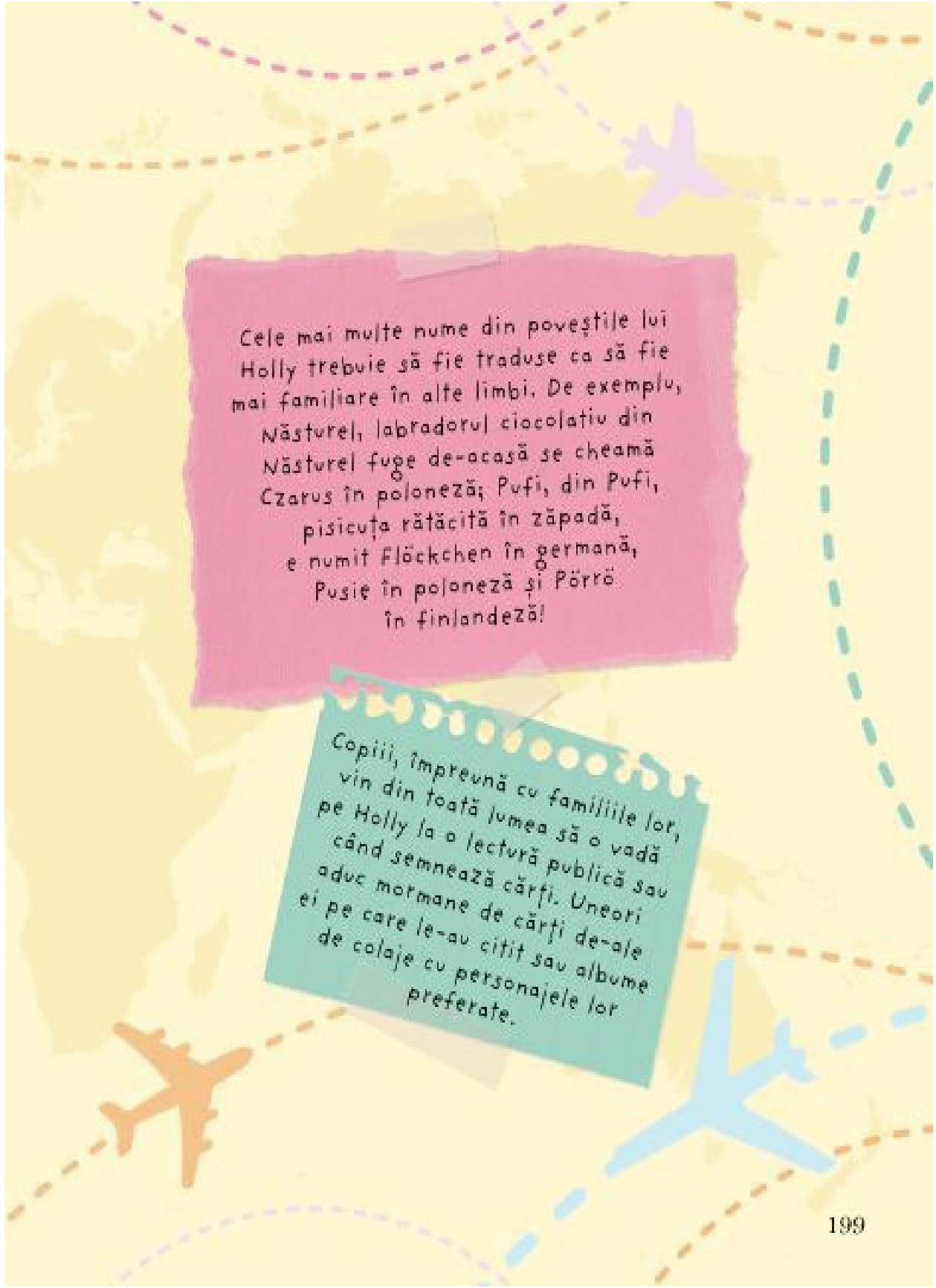

Holly în jurul lumii

Cărțile de povești cu animale ale lui Holly au fost traduse în treisprezece limbi, printre care finlandeza, vietnameza și rusa.

Din Hong Kong până în Polonia, Holly a călătorit prin toată lumea ca să-și cunoască fanii din alte țări.

„Îmi place foarte mult să le vorbesc copiilor din alte țări despre cărțile mele, pentru că, de multe ori, au o experiență a lecturii foarte diferită de cea a copiilor din Marea Britanie. Sunt mereu nerăbdătoare să vorbesc cu ei și să aflu ce personaje le plac și dacă experiențele și cunoștințele lor influențează modul în care citesc poveștile. Îmi place și să-i ascult pe copii vorbind despre ce le place să citească în general. Mi se pare foarte interesant și util, în același timp.”

Cele mai multe nume din poveștile lui
Holly trebuie să fie traduse ca să fie
mai familiare în alte limbi. De exemplu,
Năsturel, labradorul ciocolatiu din
Năsturel fuge de-acasă se cheamă
Czarus în poloneză; Pufi, din Pufi,
pisicuța rătăcită în zăpadă,
e numit Flöckchen în germană,
Pusie în poloneză și Pörrö
în finlandeză!

Copiii, împreună cu familiile lor,
vin din toată lumea să o vadă
pe Holly la o lectură publică sau
când semnează cărți. Uneori
aduc mormane de cărți de-ale
ei pe care le-au citit sau albume
de colaje cu personajele lor
preferate.

FIX LA TIMP, DE CRĂCIUN

– **U** răsc perioada asta a anului, oftă una dintre fetele de la adăpost, când deschise ușa pentru plimbare.

Patru câini entuziasmați țâșniră pe lângă ea. Lătrau atât de tare, încât acopereau colindele de la radioul din recepție.

Prietena ei, Lucy, se holbă la ea.

– Crăciunul? Cum poți să urăști Crăciunul, Kate? Asta e groaznic!

– Nu chiar tot ce ține de Crăciun...

Cele mai frumoase povești cu animale

Kate se opri din vorbit, privind cu tristețe la unul dintre câini, care alerga de colo-colo și se hârjonea cu un cățel mai mic.

– Dar când se închide adăpostul în ajunul Crăciunului, mi se strânge inima gândindu-mă la toți câinii închiși aici de sărbători. Știu că primesc o masă în plus, câteva gustări și le-am luat tuturor niște jucării de ros. Dar nu e același lucru. Ar trebui să aibă o familie de Crăciun. Sau pe oricine, pe bune. Un cămin adevărat, al lor.

Lucy făcu o mutră lungă.

– Acum m-ai întristat și pe mine, oftă ea. Ei bine, mai avem doar câteva zile ca să le găsim casa perfectă.

Fix la timp, de Crăciun

Puțin mai târziu, Max, terrierul corcit veni înăuntru de la alergat cu ochii sclipind. Erau cele douăzeci de minute preferate din zi pentru el.

Spațiul pentru alergare se afla într-o zonă mare, îngrădită, unde câinii puteau fi lăsați liberi pe rând, ca să-și dezmorească picioarele. Câinii de la adăpost nu făceau prea multă mișcare. Câțiva voluntari veneau să-i scoată la plimbare, dar nu erau niciodată destui; iar acum adăpostul era plin și nu se arătau prea mulți doritori să le ofere un cămin. Într-o perioadă a anului așa de agitată cum este Crăciunul, abia dacă se găsea cineva să ia un câine nou.

Cu toate astea, cei de la adăpost aveau speranțe pentru Max. Era atât de dulce, foarte tânăr, nu cu mult mai mare decât un cățeluș de talie mică, și avea blana scurtă, castaniu-aurie,

Cele mai frumoase povești cu animale

ochi mari, închiși la culoare, expresivi și urechi enorme, care arătau de parcă ar fi fost potrivite pentru un câine de câteva ori mai mare. Iar Max era și prietenos, așa că sigur l-ar fi luat cineva acasă, nu?

– Știi, am crezut că o să te ia alaltăieri.

Asta îi murmurase Kate lui Max cu câteva zile în urmă, în timp ce-l scărpină după urechi prin plasa de la cușcă, iar el se lipise fericit de zăbrele, cu ochii închiși.

– Bărbatului acelaia chiar i-a plăcut de tine. Ce-i drept, l-a luat pe Buster, iar Buster era aici de foarte mult timp. Dar mi-aș dori să ai și tu un cămin adevărat înainte de Crăciun, Max.

Max îi linse mâna.

– Nu sunt însă șanse foarte mari să se întâmple asta acum, adăugă Kate cu tristețe. E ajunul Crăciunului. Adăpostul e deschis, dar nu știu dacă o să vină cineva. Ah, sună telefonul. Poate avem noroc de o vizită.

O zbughi spre recepție să răspundă.

Cele mai frumoase povești cu animale

Max căscă și se așeză în culcușul lui să doarmă. Pe el nu-l supăra adăpostul la fel de mult ca pe alți câini, care scurmuau și schelălăiau tot timpul. Dar își dorea să alerge mai mult. Primul lui cămin fusese la o bătrânică, doamna Jarrett, care îl luase să-i țină de urât. Se bucurase foarte mult să-l aibă, dar nu prea putea să aibă grijă de el, așa că sfârșise la adăpost.

Cel mai mult la fosta casă îi plăcuse când veneau nepoții în vizită și se jucau cu el. Preferata lui era Maisie. Îi simpatiza și pe băieți, Josh și Jayden, mai ales când jucau fotbal cu el. Dar la Maisie în brațe se cuibărea atât de bine și ea îl scârpina după ureche și sub bărbie. Adora să moțăie cu capul în poala ei. Își dorea s-o mai vadă. De fiecare dată când auzea

Fix la timp, de Crăciun

glasul unei fetițe printre vizitatorii de la adăpost, o căuta din priviri plin de speranță, dar ea nu venise să-l vadă niciodată.

Își îngropă capul sub perna din coșul lui și încercă să-și amintească cum era atunci când Maisie îl îmbrățișa. Dormea, iar labele îi tremurau în somn, când visa. Fotbal. Alergatul prin grădina doamnei Jarrett. Copiii chicotind, căci mingea ajunsese într-un rond cu flori mari, violete, și alergând s-o recupereze înainte ca mama sau bunica să observe. El o zbughea de colo până colo prin grădină după ei, lătrând la minge. Înapoi în casă ca să bea câteva guri de apă și să mănânce o gustare-două din punga lucioasă din bufet. O auzea pe Maisie râzând, în timp ce el înfuleca și scâncea în somn, fiindcă îi era foarte dor de ea.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Hei, Maxie...

Max se zvârcoli în culmea fericirii când

Maisie-cea-din-vis îl

dezmierdă și îl

strigă pe nume.

– Max!

Max se scu-

tură debusolat și

își scoase capul de sub

pernă. Era din nou ora mesei? Sau poate prima o plimbare în plus? Se uită să vadă cine era în afara țarcului său.

Țâșni din pătuț și se duse la marginea cuștii, lătrând ca un zănatic.

Nu era un vis! Sau nu pe deplin. Maisie chiar îl strigase!

– Mami, uite, își amintește de noi!

Fix la timp, de Crăciun

Maisie se puse pe genunchi lângă țarcul de sârmă, iar Max îi linse obrajii cu dragoste.

– Chiar își amintește.

Mama ei părea surprinsă.

– Mi-a fost dor de tine, Maxie, îi spuse Maisie. Mama spune mereu că s-a săturat să mă vadă lăncezind tristă pe-acasă.

– Și să plângi tot timpul, se băgă Josh în discuție, scărpinându-l pe Max sub bărbie. Și nouă ne-a fost dor de tine, Max.

– Așa că, dacă te hrănim cu rândul și te plimbăm și promitem să facem curat după tine, mami zice că putem să te luăm acasă! îi zâmbi Maisie radioasă.

Max se uită la ea cu speranță. Nu înțelegea prea bine ce zicea, dar din vocea ei părea să fie un lucru bun. Poate avea să-l scoată la plimbare?

Cele mai frumoase povești cu animale

Kate îi zâmbea și avea o lesă în mână, lesa lui veche, albastră cu imprimeu cu urme de lăbuțe. O recunoscu. Doamna Jarrett o dăduse adăpostului când îl adusese aici, împreună cu toate celelalte lucruri ale lui, în caz că avea nevoie de ele. Josh ținea în mână fostul lui coș și bolurile de mâncare, băgă de seamă Max și ciuli urechile.

Îl duceau acasă?

– Pa, Max! Crăciun fericit!

Kate îl îmbrățișă, plângând și zâmbind în același timp.

– Ți-am pus jucăriile de ros pentru Crăciun în coșul tău, strigă în urma lui, pe când ieșea din adăpost, iar Maisie îl ducea de lesă și el adulmeca aerul rece de iarnă.

Fix la timp, de Crăciun

– S-ar putea să ningă la noapte, spuse Jayden, în timp ce mergeau grăbiți pe stradă.

Max mergea aproape de Maisie, căci nu voia să se despartă de ea. Se tot împiedicase de el de câteva ori.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Crezi că îi e frig? o întrebă pe mama, îngrijorată.

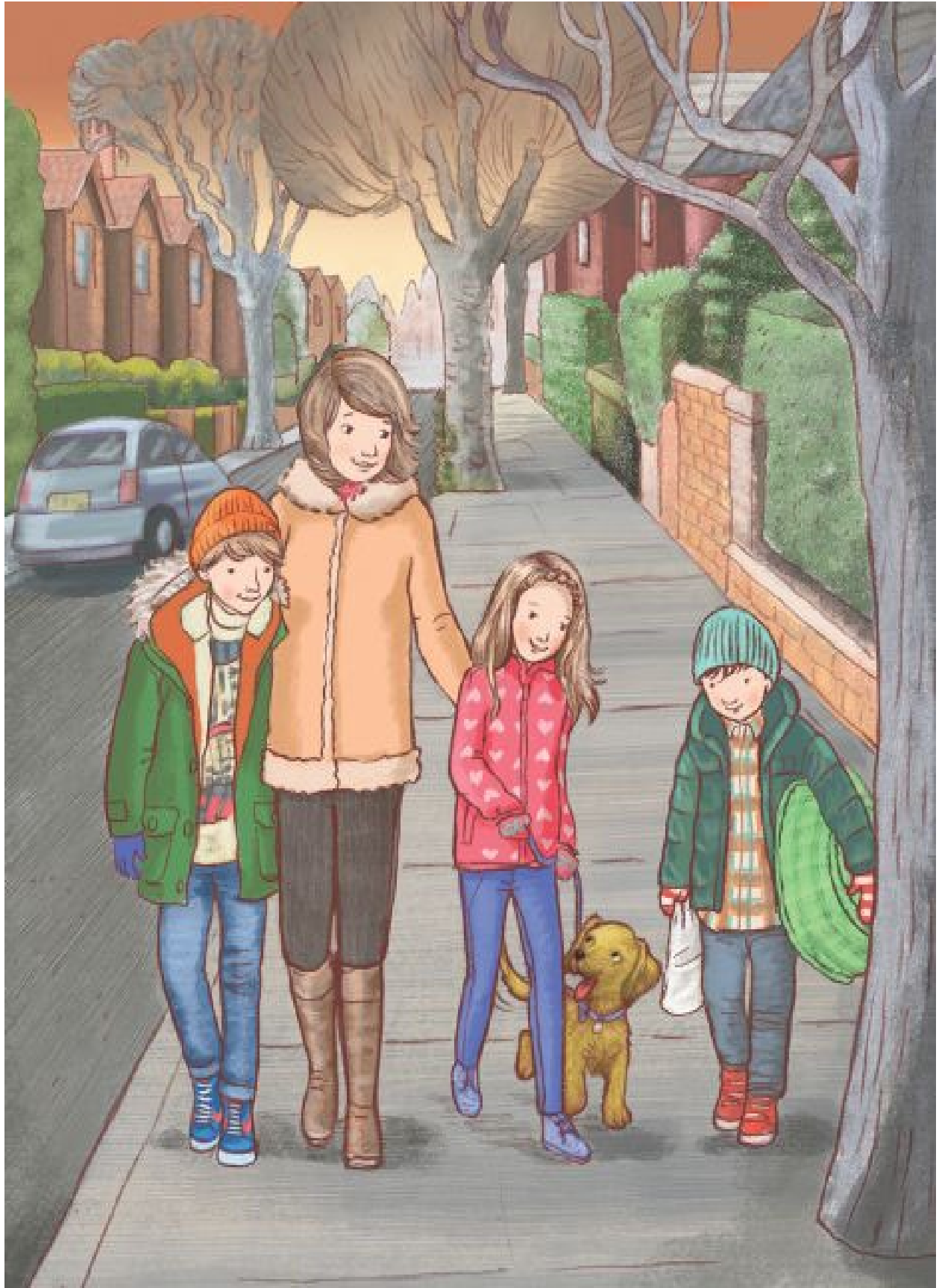
Dar mama zâmbi.

– Nu, cred că e doar fericit că e din nou cu tine. E un câine foarte drăguț. Ai avut dreptate, Maisie. Ar fi trebuit să-l luăm acasă la noi mai demult.

Maisie dădu din cap. Mama spusese că nu era o idee bună să-i facă o vizită, pentru că ar fi întristat-o. Adăpostul arăta de fapt mai bine decât își imaginase, dar niciunui câine nu i-ar fi plăcut acolo.

– Aproape am ajuns acasă, îi șopti ea cu drag lui Max.

Max se uită în jurul lui, curios. Aceasta nu era casa lui veche. Erau mai mulți copaci pe stradă și lumini peste tot, strălucind, licărind

Cele mai frumoase povești cu animale

și schimbându-și culoarea. Casa la care se opriră avea luminițe albe înfășurate în jurul unui copac din față.

Ușa de la intrare se deschise, iar, din prag, tatăl lui Maisie, zâmbi larg.

– L-ai găsit! Oho, e mai mare acum. Bună, Max!

Fix la timp, de Crăciun

– N-o să crească mai mult de-atât, pe cuvânt, îi spuse Maisie.

Tata o îmbrățișă.

– Nu mă răzgândesc, Maisie, nu te speria. Mă bucur să-l revăd.

Max cercetă cu privirea lucrurile din hol, iar coada îi zvâcni un pic. Casa mirosea bine. Merse după copii când ei năvăliră în bucătărie, iar Josh îi puse coșul jos, lângă calorifer, și castroanele lângă el. Maisie îi scoase lesa și o agăță de un cui, lângă ușa din spate, de parcă acolo fusese locul ei dintotdeauna.

Apoi îl ridică – abia putu, acum că era mai mare – și îl duse în sufragerie să vadă pomul de Crăciun.

– Uite, Max, nu e frumos?

Cele mai frumoase povești cu animale

Își frecă obrazul de blana lui în timp ce el atinge ușor cu nasul unul dintre globurile strălucitoare.

– Dar nu la fel de frumos ca tine. Ești acasă, Max! Fix la timp, de Crăciun.

CÂINII

Supranumit „prietenu/ cel mai bun al omului“,
câinele e un animal de casă foarte îndrăgit.

FIȘĂ DE INFORMAȚII

Categorie de animale:
Mamifere (Canine)

Dimensiune:
variabilă

Culoare:
Alb, maro, negru, gri, auriu, crem

Personalitate:
Loial și afectuos

Hrană:
Carne și legume.

Câinii pot fi vegetarieni

Știi că...?

Căinele poate
auzi sunete de la
o distanță de patru
ori mai mare
decât omul.

Amprenta nasului
unui câine este unică.
Poate fi folosită la
identificarea lui,
la fel ca amprentele
umane.

Cele mai populare
nume pentru căfelușe
sunt Bella și Ruby, iar
cele mai populare nume
pentru câini sunt
Max și Charlie

Câini celebri

Gromit Căinele inventatorului Wallace,
Gromit este adeseori subestimat de către
stăpânul lui, dar, de obicei, înțelege mai
bine ce se întâmplă decât Wallace!
Îi place să joace șah, să croșeteze,
să citească ziarul și să gătească.

Nana Acest personaj adorabil
din cartea lui J.M. Barrie,
„Peter Pan”, are grijă de Wendy,
Michael și John înainte ca ei
să zboare spre Țara de Nicăieri.

Cărțile preferate ale lui Holly

Seria Cronicile din Narnia de C.S. Lewis

Această serie de șapte cărți se petrece într-o lume fantastică, plină de creaturi mitice și de magie. Poveștile sunt despre copii obișnuiți din lumea noastră, care ajung în Narnia. Ei îi protejează pe narnieni de forțele Răului.

„Cred că mi-au plăcut atât de mult cărțile datorită animalelor vorbitoare. Preferata mea este Prințul Caspian, datorită fabulosului Pișpirici (un șoarece mare care vorbește). Mi-a plăcut și ursul care își sugea labele – mi-am supt degetul mare când eram mică și cred că am empatizat cu el!”

Cutia minunată de John Masefield

În această poveste, micul erou Kay Harker primește o cutie cu puteri magice. Cel care o are poate călători în timp, își poate schimba dimensiunea și poate zbura. Kay trece prin multe aventuri, având grijă ca acea cutie să nu ajungă pe mâini nepotrivite.

„Cartea a fost o sursă de inspirație când scriam Ursulețul de zăpadă, dar ce nu mi-a plăcut la ea a fost sfârșitul. Călătoria s-a dovedit a fi doar un vis, iar mie mi s-a părut dezamăgitor. Când am scris Ursulețul de zăpadă, am vrut ca acea călătorie magică să fie, într-un fel, reală.”

PISOIASUL DIN SĂRĂ

- **S**ophie, poți să-mi aduci niște roșii din seră?

Sophie ridică privirea din grădina de zarzavaturi unde plivea buruienile din jurul vrejului ei de dovleac. Avea patru dovleci mici. Voia ca cel puțin unul dintre ei să crească suficient de mare, cât să facă un felinar pentru Halloween. Părea că mai e mult până atunci, iar ei erau mici cât niște mandarine, așa că mai avea de așteptat.

Sophie se duse la fereastra bucătăriei.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Câte vrei să aduc?

Mama ei îi întinse un castron.

– Doar câteva, să facem o salată pentru masa de prânz. Mulțumesc!

Sophie alergă spre seră.

Era o zi foarte călduroasă, iar mama ei îi spusese să lase ușa deschisă după ce udaseră plantele, dimineața devreme. Zăpușeala dinăuntru era sufocantă, chiar și cu ușa larg deschisă. Căldura o învălui pe Sophie ca o pătură umedă.

Sera părea un petic de junglă deasă în mijlocul grădinii lor. Tufele de roșii erau imense, unele chiar mai înalte decât Sophie. Îi plăcea mult să culeagă roșii, să caute fructele de un rubiniu aprins pe sub frunzele verzi, acoperite de perișori fini. Fusesse atât de cald în acea zi, încât se copseseră o mulțime.

Pisoiașul din seră

Sophie se lăsă pe vine să culeagă o roșie care părea deosebit de zemoasă, dar tresări uimită. Dintre frunze, o privea fix un chip micuț și îmblănit.

Sophie fu atât de surprinsă, că aproape căzu pe spate. Creatura care se ascundea în spatele tufelor părea și ea surprinsă. Micuța față dispăru și se auzi un foșnet, în timp ce făptura tășni de acolo, în cel mai îndepărtat colț al serei.

Sophie se ridică și se uită cu interes după ea. O văzuse doar o fracțiune de secundă, dar era sigură – aproape sigură – că era o pisicuță. Avea ochi rotunzi, de un verde viu, un năsuc roz-marونیu și mustăți mari, albe. Ce căuta o pisicuță în sera lor? A cui era? Sophie știa că niciunul dintre vecinii lor nu avea pisică. Ar fi observat. Cunoștea fiecare pisică pe care o

Cele mai frumoase povești cu animale

întâlnea în drum spre școală și pe stăpânii lor. Iubea pisicile atât de mult, încât mama și tata îi spusese că, într-o bună zi, poate vor lua și ei una. Dar nu spusese și când.

În timp ce Sophie o privea, vârfurile mustăților albe tremurau printre frunzele roșiilor și Sophie își împreună mâinile entuziasmată. Stătu suficient de nemișcată încât pisicuța să iasă afară! Foarte încet, apărură și restul mustăților, apoi vârfurile maro-roșiatice ale urechilor, cu niște smocuri foarte mici în vârf, ca ale unei pisici sălbatice.

Pisoiășul din seră

Sophie și pisicuța se priviră fix, în tăcere. Apoi, mâța se scutură puțin (Sophie își dădu seama, pentru că și tufele de roșii se mișcară) și păși cu grijă, în mijlocul serei.

Era probabil cea mai frumoasă pisicuță pe care o văzuse Sophie vreodată. Blănița ei bătea în roșcat, cu pieptul alb și avea cei mai verzi ochi cu putință. Chiar mai verzi decât ai lui Alfie, motanul bunicii. Sophie se ducea pe la bunica în fiecare joi după școală, iar bunica spusese că Alfie e și al lui Sophie. El o adora, iar ea îi aducea mereu gustări pentru pisici.

Pisicuța făcu câțiva pași înspre ea, iar mustățile îi zvâcneau de curiozitate. Sophie reuși să nu se miște, chiar dacă picioarele îi amortiseră,

Cele mai frumoase povești cu animale

iar inima îi bătea cu putere, din pricina entuziasmului.

I se părea că e un motănaș, avea urechi și lăbuțe mari (pufoase, portocalii cu dungi) și

Pisoiușul din seră

probabil avea să fie o pisică de talie mare. Dar era tare săbănog, iar Sophie se întrebă dacă era maidanez și cât de mult fusese departe de mama lui.

Își dorea să întindă mâna spre pisoi, dar nu voia să-l sperie. Dacă ar fi tulit-o afară, ea nu l-ar mai fi văzut niciodată.

– Sophie! Ce s-a întâmplat cu roșiile alea?

Sophie și pisicuța se opriră brusc. Îl văzu cum își ridică umerii agitat, iar ea își înfipse unghiile în palme, sperând că nu avea să o ia la goană.

Mama lui Sophie veni până la ușa serei. Sophie întoarse capul foarte încet, își duse degetul la gură și-i aruncă mamei ei o privire disperată care zicea: „Te rog să nu-l sperii!”.

– O pisicuță... șopti mama ei. Doamne...

Cele mai frumoase povești cu animale

Se opri tăcută în prag, privindu-l fix pe vizitator.

– Se ascundea în spatele roșiilor, șopti Sophie.

Privi urechile pisoiului zvâcnind cu nervozitate, în timp ce le asculta. Ea se uită la mama cu colțul ochiului.

– Pare flămând.

Mama ei se încruntă puțin.

– Așa pare. Dar nu sunt sigură că ar trebui să-l hrănim, Sophie. Dacă e al cuiva? L-am împiedica să ajungă acasă.

Pisoiul făcu un pas înainte, precaut, și-și întinse gâtul subțire să-i miroasă mâinile lui Sophie. Mustățile lui o gâdilau, iar ea se strădui să nu chicotească.

– Nu cred că e al cuiva, șopti Sophie. E atât de slăbuț, uită-te și tu. Și nu are zgardă. Nu are stăpân, sunt sigură.

Pisoiășul din seră

Foarte ușor, întinse mâna, își simțea degetele înțepenite după atâta nemișcare, și îl mângâie pe cap.

Pisoiul se trase repede un pic în spate, apoi își dădu seama că Sophie avea intenții bune și-și îndesă capul în palma ei. Blana îi era incredibil de moale, iar urechile, mari și mătăsoase.

– Oh... E adorabil, șopti Sophie.

– Cred că n-ar fi o problemă dacă i-am da niște resturi de pui fript, spuse mama. *Este tare drăguț. Puiul ar fi fost prânzul tău...*

– Nu mă deranjează! spuse Sophie repede. Mamă, dacă nu are stăpân, putem să-l păstrăm? Ai spus că poate o să avem și noi pisică într-o zi, iar pisoiul ăsta ne-a căutat și ne-a găsit. Cred că vrea să fie al nostru.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Nu știu ce să zic, Sophie, spuse mama scuturând din cap. Trebuie să fie al cuiva. Dacă începem să credem că e al nostru și apoi ne trezim că trebuie să-l înapoiem adevăratului stăpân? Ar fi foarte trist.

– Mda, zise Sophie oftând. Dar ce o să facem cu el? Cum putem afla unde locuiește? A! Poate are și el un microcip, ca Alfie! Am putea să-l ducem la veterinar să verificăm.

– Da, poate. Și chiar dacă nu are, veterinarul ar putea să ne spună ce să facem. Mă întreb dacă-l putem momi într-o cutie cu niște bucățele de pui, spuse mama căzută pe gânduri. Mă duc să caut una.

Sophie se uită cu tristețe după mama sa, care intră în casă.

Pisoiășul din seră

– Aș vrea să te faci nevăzut, doar pentru câteva clipe, ca să nu te ducem la veterinar, îi spuse ea pisoiului.

El îi mirosea degetele cu năsul, sprijinindu-se cu lăbuțele din față pe genunchiul ei.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Nu vreau deloc să-ți găsesc stăpânii. Dar presupun că le e dor de tine.

Pisoiul se uită în sus la ea când se puse pe vine, apoi i se cocoță în poală, torcând ușor.

Sophie rămase cu gura căscată. Nu se așteptase deloc să facă asta.

– Oo, ești atât de prietenos. Ești minunat, îi spuse, mângâindu-l delicat pe spate.

Se așeză pe jos, ca să-l țină mai bine în brațe, iar pisoiul se ghemui fericit, ca într-un cuib.

Lui Sophie îi plăcu atât de mult să-l mângâie, încât abia observă că mama ei era plecată deja de prea mult timp. Sophie nici măcar nu auzi telefonul sunând, era prea ocupată să alinte pisoiul și să-i asculte torsul profund.

Pisoiașul din seră

Dar până la urmă, mama ei se întoarce cu o farfurie cu pui rece, iar Sophie băgă de seamă că părea destul de uimită.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. N-ai găsit o cutie?

– Nu m-am uitat... A sunat bunica, spuse mama, punând farfuria pe jos.

Pisoiiul țâșni din poala lui Sophie și începu să înfulece carnea de pui.

– Arată de parcă n-ar fi mâncat de câteva zile, spuse Sophie chicotind.

– Se prea poate, aprobă mama din cap. Aparent, lipsește de cinci zile.

Sophie se holbă la mama ei.

– De unde știi?

– Bunica mi-a spus! zise mama zâmbind. Ea întotdeauna știe tot. Psoiul aparține unei

Cele mai frumoase povești cu animale

doamne din grupul de lectură al bunicii, care locuiește la capătul străzii. Pisica ei are pui, iar unul roșcat a evadat pe ușa din față când s-a dus să-și ridice laptele. E destul de bătrână și n-a putut să-l prindă. A lăsat mâncare afară și a pus afișe, dar pisoii nu s-a întors. A povestit totul aseară la grupul de lectură. Bunica sunase ca să ne spună să fim cu ochii-n patru după el! S-a gândit că l-ai putea găsi, de vreme ce cunoști toate pisicile de aici, spuse mama chicotind. A fost destul de surprinsă când i-am spus că deja ai dat peste el... Sigur e el, nu-i așa?

– Da.

Sophie îi zâmbi pisoiiului, dar ochii ei erau plini de lacrimi.

Pisoiușul din seră

– Cred că ar trebui să mergem să-l înapoiem. Putem să-l lăsăm să-și termine puiul mai întâi? suspină ea.

Mama se ghemui lângă ea.

– Da. Și apoi poate c-ar trebui să-i luăm niște hrană pentru pisoi. Probabil e mort de foame.

Sophie se încruntă.

– Ce vrei să spui? Stăpâna ei n-o să aibă mâncare?

– Sunt sigură că are. Dar bunica ta o sună chiar acum, să-i spună că am găsit pisoiul și că ne-ar plăcea să-l păstrăm. Oricum trebuia să le găsească noi case tuturor pisicuțelor, Sophie. Și, așa cum ai spus și tu, el ne-a găsit.

– Vorbești serios?

Cele mai frumoase povești cu animale

Lui Sophie îi venea să sară în sus și s-o ia în brațe pe mama ei, dar nu voia să sperie pisoiul. Micuțul își termină puiul și se urcă înapoi în poala ei. Depuse ceva efort, burtica lui era mult mai rotundă decât înainte.

Pisoiușul din seră

– Serios. Uite, mi-am adus mobilul, vrei să-l suni pe tata, să-l întrebi ce părere are?

Sophie dădu din cap, dar părea îngrijorată.

– Crezi că o să zică da?

Mama zâmbi.

– S-ar putea să fie puțin surprins. Dar cred că da.

Îi dădu lui Sophie telefonul, iar ea ascultă nerăbdătoare cum sună. Piseul zvâcni din urechi, atent la zgomot.

– Tati! Sunt în seră și am găsit un piseu printre tufele de roșii, iar doamna care l-a pierdut vrea să-i găsească o nouă casă, așa că putem să-l păstrăm, te rog?

Pentru o clipă se așternu liniștea la celălalt capăt al apelului, apoi tata spuse:

– Mai spune o dată, Sophie, te rog.

Cele mai frumoase povești cu animale

– E un pisoi pierdut. Dar bunica știe cui îi aparține, iar el are nevoie de o casă.

– În seră?

Tata încă părea confuz.

– Nu! Cu noi, bineînțeles, chicoti Sophie.

Pisoiușul din seră

Putea să-și dea seama din vocea lui că tata
că avea să spună da.

– Iar mama spune că putem să-l luăm noi?

Sophie se uită la mama ei și îi întinse telefonul, implorând-o din ochi.

Mama vorbi cu tata.

– E frumușel foc. Și pare că e menit să fie
al nostru. Știu că e mai devreme decât plănuiserăm... Da, aha.

Ea îi zâmbi lui Sophie.

– Tati zice să-i pui numele Tom.

– Deci putem să-l păstrăm? spuse Sophie,
cu un mic oftat de ușurare. Dar de ce Tom?

Se uită în jos la pisoi care se întindea și torcea în poala ei.

Mama îi zâmbi.

– Să fie prescurtare de la tomată.

Cele mai frumoase povești cu animale

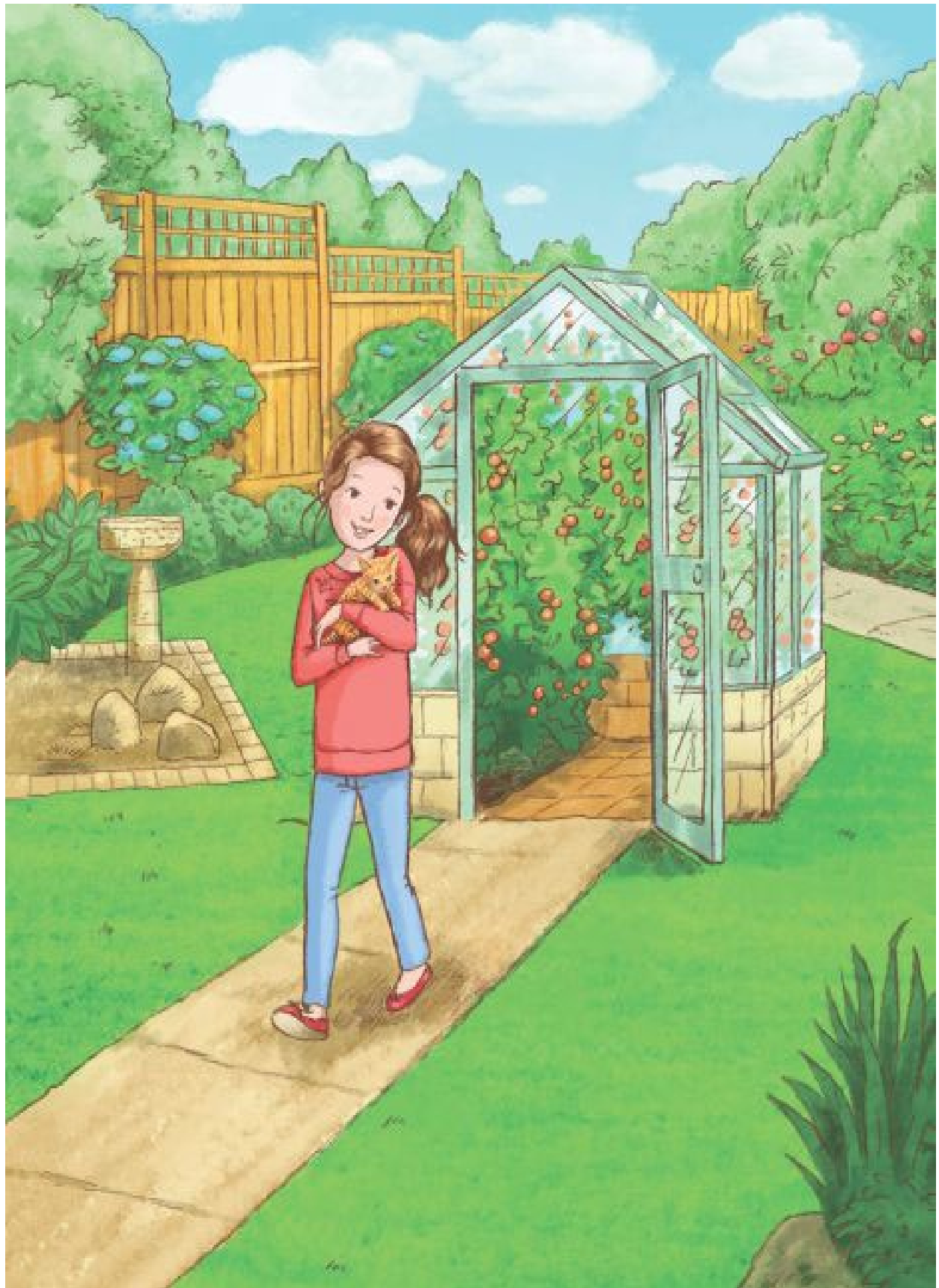
Sophie își dădu ochii peste cap.

– Și să mai ai încredere în tata...

Mama gădilă sub bărbie pisoiul care torcea.

– De ce nu-l aduci înăuntru, ca să vezi dacă
îi place?

Sophie își strecură cu grijă mâinile în jurul
pisoiului Tom, și-l luă în brațe. Apoi merse pe
potecă să-i arate noua lui casă.

Un interviu cu Holly

Cum anume și când te-ai decis
să scrii prima ta carte?

A fost aproape o întâmplare că am început
să scriu! Îmi venise o idee pentru o serie de
cărți în timpul unei ședințe, pe când lucram
la o editură din Londra. Planul era să o
conturez și apoi s-o propun unui autor. Dar
mi-am dat seama că m-am îndrăgostit după
ce dădusem numele tuturor persoajelor și
animalelor de companie...

Așa că m-am decis să o scriu chiar eu!

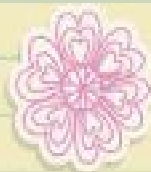

Ce-ți place cel mai mult la
profesia ta de scriitoare?

Cel mai frumos sentiment e atunci când
vorbesc cu oameni care mi-au citit cărțile.
E minunat când îmi scriu și-mi povestesc
despre personaje și animalele lor preferate.
Îmi amintesc că eram foarte implicată în
poveștile pe care le citeam când eram mică,
mă încântă că se întâmplă și în cazul
cărților mele acum!

Când nu scrii,
ce anume îți place să faci?

Petrec mult timp jucându-mă cu pisica
noastră bengaleză Milly, e foarte plină
de viață și are
o energie inepuizabilă!

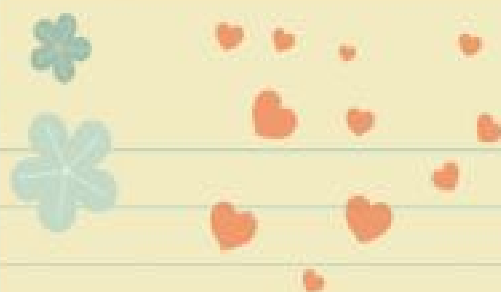
Scrii deseori despre magie în cărțile
tale. Dacă ai avea o superputere,
care ar fi ea?

Să vorbesc cu animalele, pentru că mi-ar
plăcea la nebunie să știu ce gândesc.
Când eram mică, am avut un bull terrier
morocănos, pe nume Alice. Obişnuiam
să ies cu ea în plimbări lungi când eram
adolescentă şi ar fi fost minunat să pot
să vorbesc cu ea. Deşi cred c-ar fi fost
foarte autoritară...

Care e locul tău preferat de scris?

Am un fotoliv violet adorabil într-o cameră
micuţă, care era pe vremuri partea
din spate a garajului.

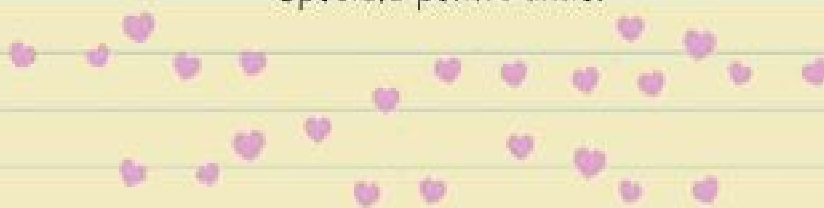

Ce te inspiră cel mai mult?

Majoritatea poveștilor mele cu animale sunt inspirate de propriile mele animale de casă și de poveștile pe care mi le spun alții. De exemplu, am fost în vizită la o școală unde un băiețel mi-a povestit despre câinele mamei lui, care obișnuia să sară pe fereastră și s-o urmărească până la școală! Am folosit asta ca idee pentru cartea mea Getty, pisoiușul dispărut, deși am schimbat cățelușul cu o pisicuță.

Cu care carte te mândrești cel mai mult?

Probabil, Pufi, pisicuța rătăcită în zăpadă, care e prima carte cu animale pe care am scris-o vreodată. Chiar îmi place mult, pisica-mamă are același nume ca pisica pe care am avut-o în copilărie, așa că e foarte specială pentru mine.

MIA ȘI PINGUINUL RĂTĂCIT

– Îmi pare așa de rău că nu poți să vii, Mia.
Mama mă înveli bine cu plăpumioara.

– Tati o să aibă grijă de tine. Sună-mă dacă
ai nevoie de ceva.

Am scos un oftat adânc, nu mă simțeam în
stare de altceva.

– Ah, da. Bate în podea și o să audă.

Mama se uită la mine îngrijorată, dar
imediat sora mea mai mare, Sophie, zbieră de
jos, de la capătul scărilor.

– Mami, o să întârziem! N-o să ne lase să
intrăm la teatru dacă nu ajungem la timp!

Cele mai frumoase povești cu animale

Mami îmi zâmbi cu părere de rău și ieși în grabă, lăsându-mă să mă smiorcăi singură și

tristă.

Cât de nedrept! Era
ajunul Crăciunului,
eram răcită cobză, și
ratam momentul nos-
tru preferat de Crăciun,
„Spărgătorul de nuci”.
Ador baletul și-mi do-
ream de foarte mult

timp să-l văd. Dar nu aveam cum să stau în sală
tușind și suflându-mi nasul, să-i deranjez pe cei-
lalți în timpul minunatei povești și dansulului, iar
costumele acelea..., ah, era pur și simplu nedrept!

Mia și pinguinul rădăcit

Mami îmi spusese să încerc să dorm, dar nu mă simțeam obosită. Îmi lăsase o mulțime de cărți noi luate de la bibliotecă, iar Sophie chiar îmi împrumutase televizorul din camera ei, dar nu aveam chef nici de el.

Eram prea tristă. M-am întors pe o parte, mormăind în timp ce tușeam din nou și l-am luat în brațe pe Ferdie, vechiul meu pinguin de jucărie. Îl am de la doi ani și e preferatul meu. Ador pinguinii, am o grămadă de postere cu ei și eram îmbrăcată în pijamalele mele albastre și pufoase cu pinguini.

– Ești bine, Mia? întrebă tata, scoțând capul de după ușă. Uite, a început să ningă! Vom avea un Crăciun cu zăpadă.

M-am sprijinit în cot și m-am uitat pe fereastră. Avea dreptate. Fulgi de zăpadă mari

Cele mai frumoase povești cu animale

pluteau leneș în jos, pe fundalul unui cer gri închis. Fusesse atât de frig, încât zăpada avea să se depună cu siguranță. Minunat. Toți prietenii mei aveau să iasă afară să facă oameni de zăpadă în ziua de Crăciun, iar eu trebuia să stau în casă; nici măcar nu eram sigură că mama m-ar fi lăsat să mă dau jos din pat.

Cum stătam și priveam visătoare la fulgii care se învâртеau, cu Ferdie în brațe, se făcu din ce în ce mai frig. La început, am crezut că era doar pentru că vedeam cum se așterne zăpada, iar asta îmi dădea senzația de frig, dar apoi mi-am dat seama că pot să-mi văd respirația aburindă. M-am ridicat și mi-am tras plăpumioara peste umeri, ca o o mantie mare și călduroasă.

Apoi dintr-o dată, Ferdie se zvârcoli în brațele mele, cu penele lui gri, moi ca mătasea.

Privii în jos uimită, iar el se uită la mine timid, cu ochii lui strălucitori, ca niște mărgele, lăsându-și capul într-o parte. Apoi ieși de sub plapumă și merse stângaci pe zăpadă, uitându-se în continuare la mine, de parcă nu ar fi știut ce eram.

Mă scuturai, încercând să mă trezesc. Sigur visam. Încă aveam pe mine pijamalele albastre

Cele mai frumoase povești cu animale

cu pinguini și eram înfăolită în plăpumioara mea, dar dormitorul dispăruse. În schimb, eram în mijlocul unui câmp acoperit cu zăpadă, înconjurată de alb cât vedeam cu ochii.

Priveam în jurul meu, clipind din cauza strălucirii zăpezii. Vântul îmi șuiera în urechi, iar rafalele de omăt mă făceau să tremur. Parcă tocmai trecuse o furtună. M-am uitat peste umăr și am tresărit – chiar în spatele nostru, răsăreau niște munți imenși, acoperiți de zăpadă, acolo unde crezusem cu naivitate că era dormitorul meu. Mi-am scuturat capul ușor și am tras adânc în piept aerul înghețat. Între timp, Ferdie mergea clătinându-se stângaci prin imensa întindere albă.

– Hei! Oprește-te!

Mia și pinguinul rădăcit

Am sărit în picioare, căci nu voiam să pierd singurul lucru familiar din lumea aceasta stranie, iar Ferdie se uită spre mine cu speranță. Îmi făcu semn din aripi, ca și când mi-ar fi spus să mă grăbesc, și se bălăbăni în continuare pe zăpada întărită. M-am dus după el, alunecând și împiedicându-mă de plăpumioară.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Clar visez, mi-am spus încet, uitându-mă în jos la tălpile mele goale care pășeau pe zăpada din Antarctica.

Dacă ar fi fost real, picioarele mele s-ar fi făcut albastre și mi-ar fi degerat până acum...

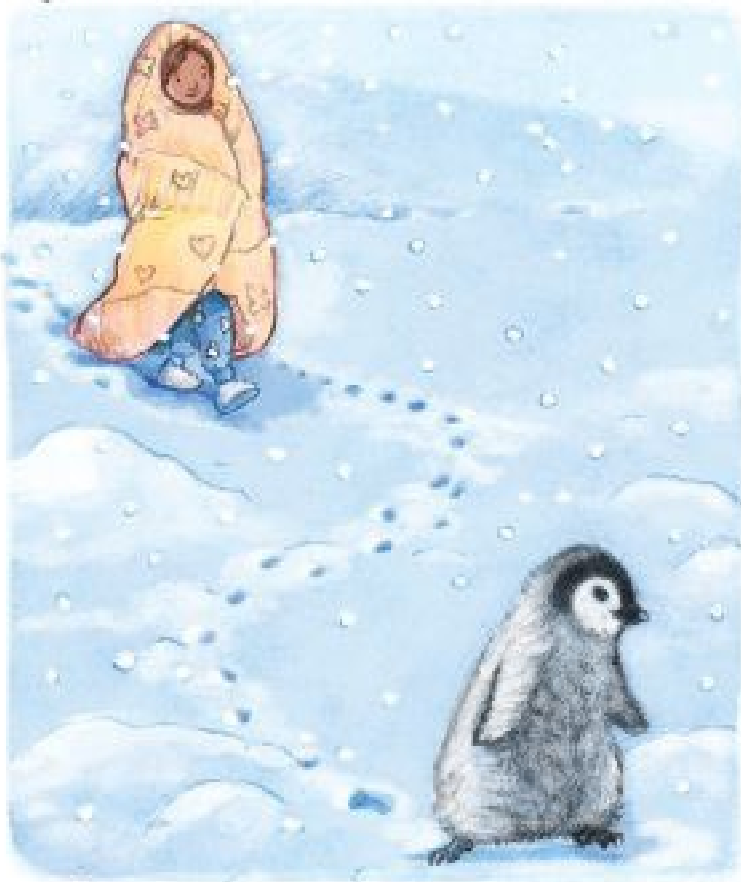
Ferdie părea nerăbdător. Era clar că nu mergea așa, la o plimbare, încerca să ajungă undeva. Era doar un pui și n-ar fi trebuit să fie de capul lui, ci împreună cu părinții sau cu ceilalți pui de pinguin. Bănuiam că orbecăise prin furtună și se rătăcise.

Sărea și țopăia pe platoul troienit, dând din aripi ca să-și țină echilibrul. Dar nu părea să fie prea dibaci. Tot cădea, deși piciorușele lui negre aveau gheare ascuțite ca să-l ajute. Nu m-am putut abține să nu chicotesc, era atât de caraghios. Era grăsuț și pufos, iar capul lui

Mia și pinguinul rădăcit

micuț, negru cu alb, se bătaia pe corpul gri și moale.

Dar după a treia căzătură, m-am oprit din râs, de fapt, mi s-a tăiat cu totul cheful. Ferdie abia se mai putea ridica. Arăta foarte obosit și zăcea, pur și simplu, în zăpadă. Ochii lui luminoși, ca măgelele, mă priviră cu tristețe, apoi îi închise și nu se mai mișcă.

Cele mai frumoase povești cu animale

L-am ajuns din urmă și m-am aplecat asupra lui.

– Ferdie! Ferdie, trezește-te! Nu poți să dormi aici!

Am privit în jur îngrijorată.

– O să îngheți.

Mie îmi era rece, iar eu eram doar cineva într-un vis, nici măcar nu eram cu adevărat acolo. Chiar dacă Ferdie era înveșmântat din cap până-n picioare în haina lui frumoasă de puf, eram aproape sigură că nu avea să-i țină de cald prea mult timp, dacă zăcea acolo, singur în zăpadă.

Ochii lui Ferdie se deschiseră ușor pentru o clipă, iar el oftă, apoi se închiseră la loc. Nu mai erau la fel de strălucitori; începeau să fie încetoșați. Ferdie se dăduse bătut.

Mia și pinguinul răătăcit

Am întins mâna cu blândete ca să-l mângâi.
Îl dezmiierdam pe Ferdie-de-jucărie tot timpul, dar acest Ferdie era real și era un animal sălbatic. Nu voiam să-l sperii. Ferdie abia dacă se mișcă în timp ce-i netezeam penele moi cu mâna. Din ochi, îmi curgeau lacrimi și le simțeam înghețându-mi pe față.

– Nu renunța, Ferdie, te rog! i-am șoptit.

Rugându-mă în gând să nu fac ceva rău, l-am ridicat în brațe.

Era mult mai greu și mai mare decât pinguinul meu de jucărie. Mirosea a pește. Se mișcă puțin, de parcă nu i-ar fi trecut prin gând că cineva l-ar putea lua în brațe, apoi rămase liniștit.

Cu stângăcie, încă trăgând după mine plămioara – nu voiam să-i dau drumul, o

Cele mai frumoase povești cu animale

simțeam ca pe singura mea legătură cu „acasă” – am mers mai departe. Ferdie urmase o potecă dreaptă. Dacă mă uitam în spate, puteam vedea

urmele pașilor lui târșâiți, deși eu nu lăsasem nicio urmă. Probabil că așa e cu oamenii din vis. Am încercat să merg în aceeași direcție. Ferdie devenea tot mai greu, cu fiecare pas pe care-l făceam.

În sfârșit, am ajuns până la o moviliță, pe care am urcat-o înaintând cu greu prin zăpadă. Am tresărit. Pe gheața din fața mea, se

Mia și pinguinul rădăcit

aflau mii și mii de pinguini. Erau pinguini imperiali, puteam să-mi dau seama ușor, pentru că aveau capetele negre, cu pete portocalii pe laterale. Zgomotul ciudat pe care eu îl crezusem șuierul vântului era de la pinguinii care se strigau între ei, scoțând niște sunete stridente, ca un răget de măgăruș.

Eram atât de bucuroasă să-i văd, încât, din greșeală, l-am strâns tare în brațe pe Ferdie, iar el a scos un sunet ciudat de supărare. Măcar se trezea puțin, probabil de la îmbrățișările și căldura mea.

Apoi îmi trecu prin minte un gând înspăimântător.

Acolo era casa lui Ferdie, dar și a cel puțin două mii de alți pinguini! El al cui era?

Cele mai frumoase povești cu animale

– Vai, Ferdie, am murmurat către ghemotocul pufos, cuibărit în plăpumioara mea. Sunt sigură că aici voiai să ajungi. Dar nu știu cum o să-ți găsești tatăl și mama.

Ferdie se zvârcoli, își scoase capul mic și negru din plapumă și se uită în jur cu nerăbdare, cu ochii strălucitori și vii.

Încercă să dea din aripioare și m-am gândit că voia să se dea jos, așa că l-am pus ușor pe gheață, întrebându-mă cu tristețe ce avea să facă. Toți pinguinii arătau la fel pentru mine și, în plus, mai erau sute de alți pui gri și pufoși.

Ferdie păși clătinându-se cu îndârjire la vale și începu să-și legene capul în față și în spate, strigând cu putere. Abia îl mai auzeam, pentru că toți ceilalți pui făceau același lucru,

Mia și pinguinul rătăcit

strigând neconținut „Piu! Piu!”, din ce în ce mai tare, iar părinții lor se grăbeau să-i hrănească.

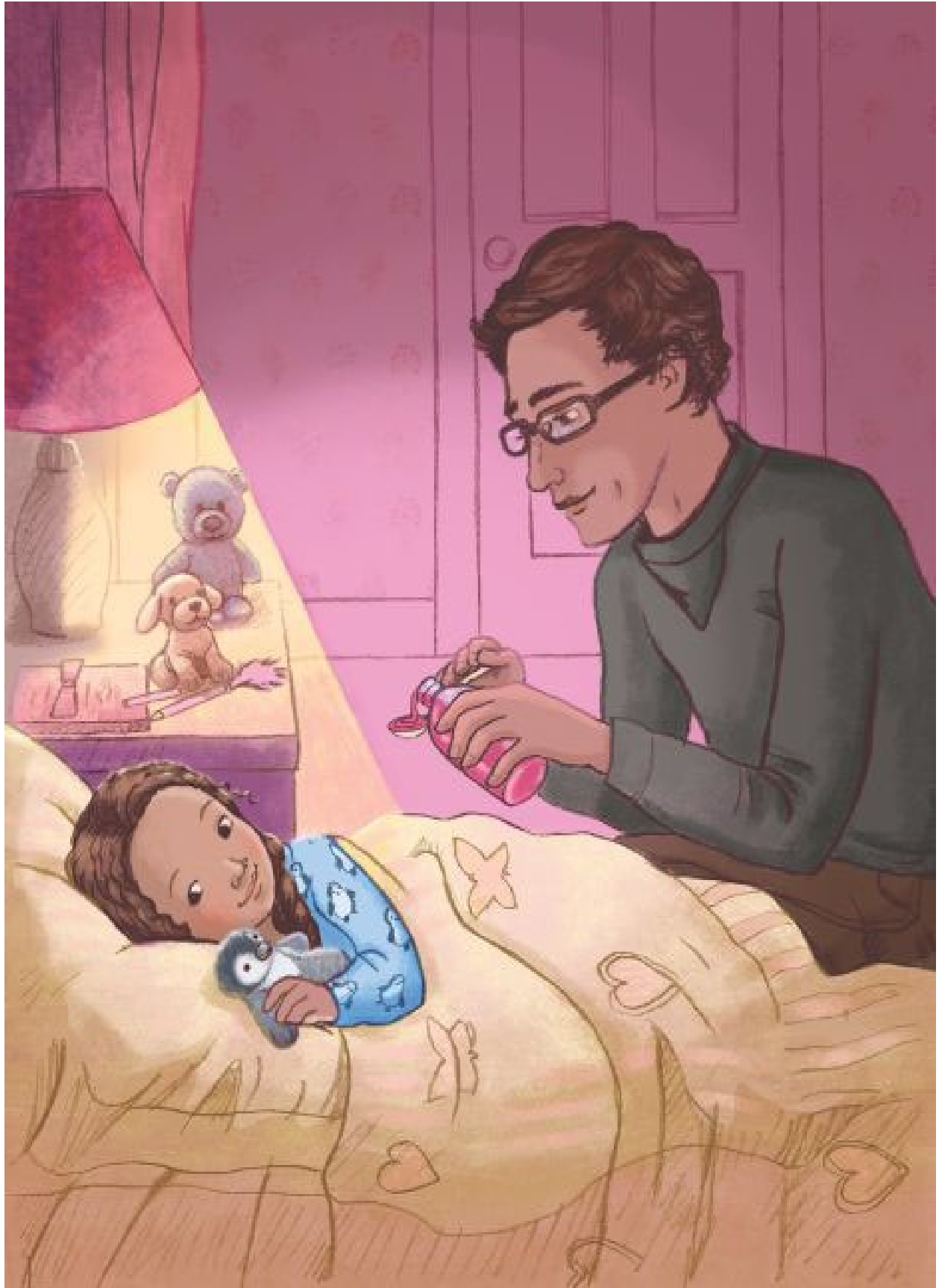
Am privit în jur, întrebându-mă dacă vreunul dintre pinguini ar fi așa de drăguț să-i dea și lui Ferdie ceva de mâncare, dar toți aveau grijă de propriii lor pui. Sărăcuțul de Ferdie, bătuse o cale atât de lungă și tot singur era.

Apoi, dintr-o dată, un pinguin enorm trecu pe lângă mine mergând drept spre Ferdie. Era unul dintre cei mai înalți pe care-i văzusem, îmi ajungea până la talie și fusese la un pas să mă doboare. Pe Ferdie *chiar* îl doborî, dar pentru că era evident încântat să-și vadă puiul pierdut. Îl ridică în picioare imediat, îl cuibări în penele de pe burtă și începu să-l hrănească.

Cele mai frumoase povești cu animale

Mi se făcu din nou frig, pentru că nu-l mai țineam în brațe pe Ferdie, așa că m-am așezat ca să mă învelesc în plăpumioară. Era atât de

Cele mai frumoase povești cu animale

rece, încât mi se făcu somn. Zăpada începu iar să cadă, aceiași fulgi mari de acasă, de la fereastra mea. Mă întrebam cum aveam să mă întorc. *Dar măcar l-am salvat pe Ferdie*, m-am gândit.

E acasă, în siguranță...

– Hei, Mia... E timpul să-ți iei medicamentele, draga mea.

Tata stătea pe patul meu și mă scutura ușor.

– Hm, e destul de frig aici. Ia să dau drumul la calorifer.

Am clipit spre el. Nu fusesem acum câteva momente pe o banchiză plină de pinguini?

– Visai, Mia? Pari puțin buimacă.

Tata îmi zâmbi în timp ce turna siropul.

– Mmm.

Mia și pinguinul rădăcit

Am aruncat o privire în jur. Era camera mea, fără îndoială.

Și uite-l și pe Ferdie, pe perna mea. Pufos și numai bun de luat în brațe, zâmbitor și în siguranță...

PINGUINII

Pinguinii nu pot zbura, dar aripile lor s-au transformat în înotătoare care îi propulsează prin apă cu o viteză incredibilă!

FIȘĂ DE INFORMAȚII

Categorie de animale:
Păsări

Dimensiune:
variabilă, în funcție de specie

Culoare:
Gri, alb, negru

Personalitate:
Devotat și sociabil

Hrană:
Mult pește!

Știi că...?

Pinguinii își
petrec trei
pătrimi din
viață în apă.

Masculii
de pinguini imperial,
pot cloci un ou chiar și două luni
fără să mănânce, cât timp femelele
sunt în ocean, să se hrănească.
Când puiul iese din ou,
perechea face schimb:
femela revine ca să aibă
grijă de ou, iar masculul
pleacă să caute
de mâncare!

Pinguini celebri

Mumble În filmul Mumble, cel mai tare
dansator, pinguinul imperial Mumble
nu se integrează printre semenii. Un
pinguin trebuie să știe să cânte
ca să atragă un partener, iar Mumble
nu poate să cânte deloc! Dar poate
dansa step...

Pingu Un pinguin popular, din
serialul de succes cu același nume,
care trăiește într-un iglu cu familia lui.
Deseori, are parte de aventuri alături
de sora sa mai mică, Pinga, și intră
în multe încurcături cu prietena lui
cea mai bună, feca Robby.

Alte cărți preferate

Seria „Sherlock Holmes”, de Arthur Conan Doyle

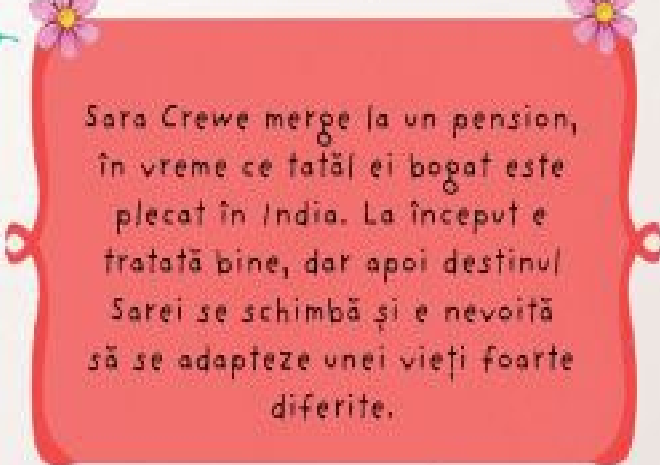
Aceste povești polițiste au fost scrise, majoritatea, în epoca victoriană. Sherlock Holmes, cu incredibila sa inteligență, dezleagă mistere cărora nimeni altcineva nu le poate da de cap.

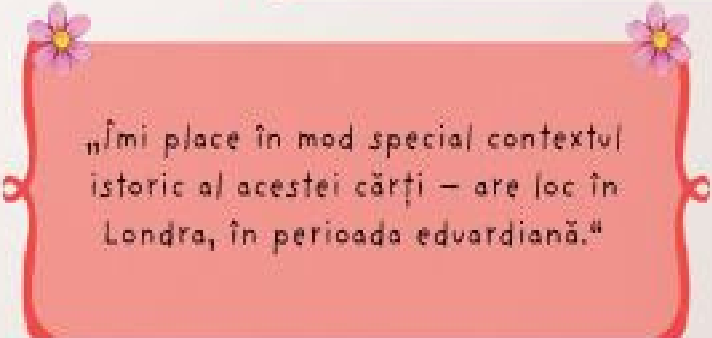
„Îmi place foarte mult cum își conduce investigațiile Sherlock Holmes și cum se folosește de detalii ca să rezolve misterul. Mi-a plăcut la nebunie să scriu poveștile din Maisie Hitchens și să le dau puțin din farmecul acestor cărți pe care le ador.”

Mica prințesă,
de Frances Hodgson Burnett

Sara Crewe merge la un pension,
în vreme ce tatăl ei bogat este
plecat în India. La început e
tratată bine, dar apoi destinul
Sarei se schimbă și e nevoită
să se adapteze unei vieți foarte
diferite.

„Îmi place în mod special contextul
istoric al acestei cărți – are loc în
Londra, în perioada edvardiană.”

PISOIASUL DIN POVEȘTE

– **M**ai spune-mi o dată, o imploră Lulu, agățându-se de pijamalele Martei, ca sora ei să nu se poată da jos din pat.

– Iarăși? Ți-am zis-o deja de două ori în seara asta, Lulu. E ora de culcare. Mami o să vină în curând să verifice că dormi. O să se supere dacă ne prinde pălăvrăgind.

– Nu, n-o să se supere, zise Lulu cu o mutră rugătoare. Poate că o să se prefacă supărată, dar o să rămână să asculte povestea. Știi că așa face. E și povestea ei preferată.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Of, bine. Dar numai o singură dată.

Lulu dădu din cap și se trase mai aproape de sora ei, iar Marta își strecură picioarele sub plăpumioara lui Lulu.

Se lăsase un frig crunt în acea noapte, iar în dormitorul lor era răcoare. Vântul şuiera, la meteo spusese că s-ar putea să ningă la sfârșitul săptămânii. Nu în seara aceea, însă, le zisese mama. Cerul era prea senin.

Marta se uitase la cer când trăsese draperiile. Stelele atârnav pe boltă parcă îndeajuns de aproape ca să le poată atinge, plutind chiar deasupra copacului bătrân de afară, prinse în încrengătura de rămurele. I se păruse că era suficient să se întindă ca să culeagă o stea argintie și să-și să-și pună o dorință.

Pisoiașul din poveste

– Haide, spune! o îndemnă Lulu, iar Marta zâmbi.

– Într-o zi...

Povestea începea mereu la fel.

– Într-o zi, poate chiar foarte curând, vom avea un pisoiaș doar al nostru.

– Pe care o să-l păstrăm, adăugă Lulu.

Era un detaliu important.

– Da, o să-l păstrăm.

– Cum o să arate?

Cele mai frumoase povești cu animale

– O să fie un pisicuț negru. Negru ca noaptea. Dar cu o steluță albă pe blăniță, sub bărbie și cu o coadă lungă și neagră, doar cu un strop de alb la vârf.

Lulu dădu din cap bucuroasă. Știa toate astea. Marta sigur spusese povestea de o sută de ori până acum. Dar lui Lulu îi plăcea tare mult s-o audă. Sora ei mai mare o făcea să sune ca o certitudine. Atât de adevărată.

– Și o să-i punem numele Sam, spuse Lulu.

Atât Lulu, cât și Marta credeau că Sam este un nume genial pentru o pisică.

– O să doarmă pe patul meu? întrebă ea, visătoare.

– Da, în cele mai multe nopți, da, fu de acord Marta. Câteodată o să doarmă și pe patul meu. Poate și pe patul lui mami, din când în când.

Pisoiașul din poveste

Lulu dădu din cap. Așa-i corect, ce să-i faci!

– Și o să se joace cu noi?

– Da. Va trebui să-i luăm jucării pentru pisici. O chestie dintr-aia cu pene pe care o miști în sus și în jos. Și un șoarece cu cheiță, pe care să-l fugărească.

– Dar Lucy de la școală spune că motanul ei nu se joacă niciodată cu jucăriile lui. Fură piese de Lego de la fratele lui Lucy și le aleargă prin casă. Lulu se încruntă. Poate ar trebui să-i cumpărăm niște Lego.

Rămase tăcută o vreme, iar Marta se întreba dacă dormea, în sfârșit.

– Marta, cum o să luăm pisoiașul?

Marta se încruntă. Nu se gândiseră la asta până acum. Cumva, pisicul lor negru cu alb din

Cele mai frumoase povești cu animale

povești nu putea să provină dintr-un magazin de animale, ca o pisică obișnuită.

– O să ne găsească el, decise Marta. Într-o noapte cu lună, cu cerul plin de stele, exact ca-n noaptea asta. Și-o să fie așa de întuneric, că nimeni n-o să-l vadă. În afară de vârful alb al cozii, așa că o să arate ca o stelută care plutește.

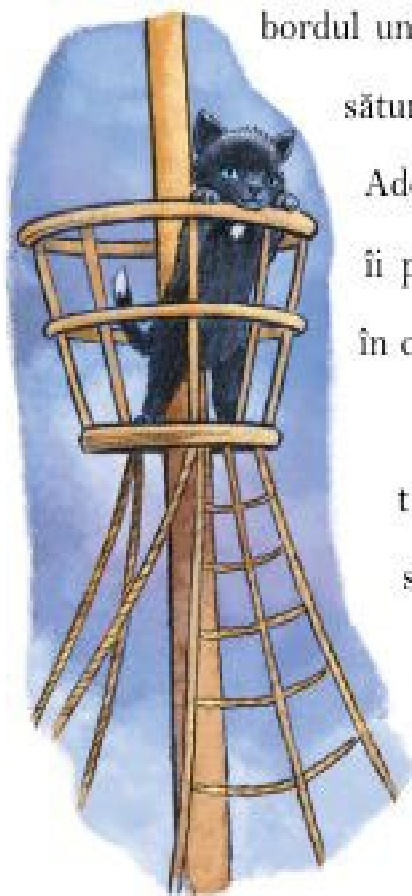
– Sam o să fie bine, călătorind de unul singur? întrebă Lulu neliniștită. E doar un pisoiaș.

– Da, dar e un aventurier. Cred că a trecut deja printr-o grămadă de peripeții.

Marta se gândi o clipă și zâmbi.

– A fost pisoiiul unei vrăjitoare, dar de la toate vrăjile alea, a început să strănute, așa că a trebuit să renunțe. Și apoi a fost pisic la

Pisoiașul din poveste

bordul unei corăbii de pirați. Dar s-a săturat să mănânce numai pește. Adoră peștele, bineînțeles. Dar îi place o schimbare, din când în când.

– Bucățele de șuncă afumată, murmură Lulu somnoroasă. Sunt și preferatele mele. A avut vreodată rău de mare?

– Da, doar puțin, la fel ca tine. Așa că acum vrea să trăiască liniștit și să găsească

pentru totdeauna un loc al lui într-o casă care nu se clatină tot timpul.

– Mi-aș dori doar să nu fi fost așa de întuneric... murmură Lulu.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Dar întunericul e bun pentru un pisoi negru, îi reaminti Marta. Iar el poate vedea perfect în întuneric.

Lulu se ridică brusc.

– Ce culoare au ochii lui Sam? întrebă ea entuziasmată. Am uitat.

Marta știa că Lulu nu uitase cu adevărat. Partea cu ochii pisoiașului era printre preferatele ei.

– Sunt verzi, îi reaminti ea. Dar nu sunt de un verde strident. Un verde pastelat, ca marea. Poate pentru că și-a petrecut o parte din copilărie pe un vas de pirăți, adăugă ea. Ochii lui sunt ca marea în jurul insulelor cu comori.

– Poate chiar o să vină în noaptea asta... spuse Lulu, cu ochii sclipindu-i.

Pisoiașul din poveste

Își trase plapuma până la bărbie și se uită
cu speranță la Marta.

– Unde e acum?

– Am spus o noapte cu lună, Lulu. Asta-i
tot. O noapte ca asta. Nu fix în noaptea asta.

– Dar ar putea fi, spuse Lulu cu încâpățâ-
nare. Ar putea fi în noaptea asta. Nu-i așa?

– Poate că da, zise Marta oftând.

Își strecură degetele reci de la picioare mai
adânc sub plapumă, sub genunchii lui Lulu, și
închise ochii. Și ei îi plăcea foarte mult pove-
tea, dar i-o spusese lui Lulu deja de foarte multe
ori. Își dorea doar să fi fost adevărată. Sau să
aibă orice pisică. N-ar fi deranjat-o dacă nu
era pisicuța neagră din poveste. I-ar plăcea și
o pisică tărcată sau portocalie. Chiar și o pisică

Cele mai frumoase povești cu animale

albă. Sincer, nu i-ar fi păsat nici dacă pisicuța ar fi fost mov, atâta vreme cât ar fi fost a lor.

Mama spusese că vor putea avea o pisică într-o zi, când se vor face mai mari. Dar nu spusese niciodată când. Marta oftă, iar Lulu o îndemnă din nou.

– Unde este, Marta? Unde e Sam acum?

– Merge pur și simplu spre școală. A venit peste câmpii și prin pădurea cu zambile sălbatice.

– Prin pădure! Dar vulpile? Și bursucii? scânci Lulu.

Ea fusese la plimbare prin pădure și văzuse vizuinele bursucilor. Păreau mari.

– S-a strecurat pe lângă ele. Din când în când, a mers prin copaci, sărind din creangă-n creangă, din copac în copac, ca o veveriță. Și

Pisoiașul din poveste

chiar dacă vreo vulpe ar fi încercat să-l fugărească, ghearele lui sunt ascuțite ca niște ace și luptă ca un pirat. Probabil mai are și o vrajă-două ascunse printre mustăți. În pădure, s-ar putea să fie o vulpe confuză, o vulpe verde care tot încearcă să spună „Oac” și nu știe de ce.

Cele mai frumoase povești cu animale

– Poate că da, fu de acord Lulu. Dar tot nu-mi place să mă gândesc la asta. Toți copacii înalți, întunecați, cu umbre înspăimântătoare, care poate ascund creaturi la pândă. Brrr!

– Acum trece pe lângă școală. Ar putea să o ia pe scurtătură, prin locul de joacă și să vadă sala ta de clasă. Și apoi o să se strecoare printre gratii și o să meargă mai departe pe stradă. Va veni pe același drum drept pe care venim noi acasă de la școală.

Pisoiașul din poveste

– O ho! Trece pe lângă toate locurile mele preferate! spuse Lulu entuziasmată. O să treacă și pe lângă leagăne?

– Da. Ar putea să se dea și pe toboganul mare. Sau poate pe plasă. Asta i-ar aminti de corabia piratilor, când obișnuia să se cațere pe parâme și să stea în vârful catargului, privind în zare. Apoi mai are un pic și ajunge pe strada noastră.

Marta oftă în tăcere. Putea să-și imagineze tabloul. Pisicuța neagră, pândind din umbră, oprindu-se ici și colo ca să se năpustească asupra vreunei frunze căzute sau să adulmece un miros interesant pe sub un gard viu.

– Pe strada noastră! Crezi că o să-i vadă pe Freddie și pe Coco?

Cele mai frumoase povești cu animale

Fetele se opreau în fiecare dimineată în drum spre școală ca să salute pisicile care trăiau prin apropiere. Coco era o pisică persană albă și grasă, cu o coadă înfoiată, iar Freddie era roșcat, cu ochi de un verde-smarald. Era un iaz la el, în grădina din spate, iar stăpâna lui, domnișoara Dane, le povestea mereu lui Lulu și Martei despre locurile stranii în care Freddie își lăsa broaștele pe care le prindea. Odată se trezise cu Freddie lângă patul ei, și cu o broscuță foarte speriată pe pernă.

– Sper că lui Freddie și lui Coco o să le placă de Sam, murmură Lulu. A ajuns deja la casa noastră?

– Da, zise Marta dând din cap. A luat-o pe alee, pe lângă tomberoane. Poarta e încuiată, așa că s-a furișat pe sub gardul viu.

Pisoiașul din poveste

– E în grădină! exclamă Lulu. Dar nu avem ușiță pentru pisici, cum o să intre?

Marta se uită la ea îngrijorată.

– Amintește-ți, Lulu, e doar o poveste.

– Nu-mi pasă! Spune-mi!

– Ăăă... O să se urce în copac.

Marta arată spre fereastră cu capul. Încă bătea vântul, iar crengile loveau ușor în geam. Era un sunet cam înfricoșător, dar fetele se obișnuiseră cu el.

– Îl aud! Lulu se uită cu ochii mari spre fereastră. Un mieunat! Tu auzi, Marta?

– E vântul. Sam e doar o poveste, Lulu. Într-o zi o să avem și noi o pisică, dar el e un pisic dintr-o poveste.

– El era, zise Lulu cu încăpățănare.

Cele mai frumoase povești cu animale

Împinse plapuma dezvelindu-se și se dădu jos din pat.

– O să vezi.

Marta oftă și o urmă pe sora ei până la fereastră. Lulu ezita, cu degetele pe draperie, de parcă nu îndrăznea cu adevărat să o tragă. Voia așa de mult să creadă... nu voia să vadă doar întunericul și copacul...

Marta îi înconjură cu brațul umerii și trase draperia.

– Vezi? spuse ea. Îmi pare foarte rău, Lu.

Vântul mieună, și mai tare și mai tare, iar Marta se cutremură.

Lulu împietri lângă ea.

– Uite, șopti ea. El e. Exact cum ai spus.

Vai, Marta! A venit!

Pisoiașul din poveste

Marta își aruncă ochii pe fereastră, cu inima bătându-i atât de tare, încât simți că amețește.

Stând în echilibru pe o creangă subțire, era un pisoiaș negru, cu o coadă albă-n vârf,

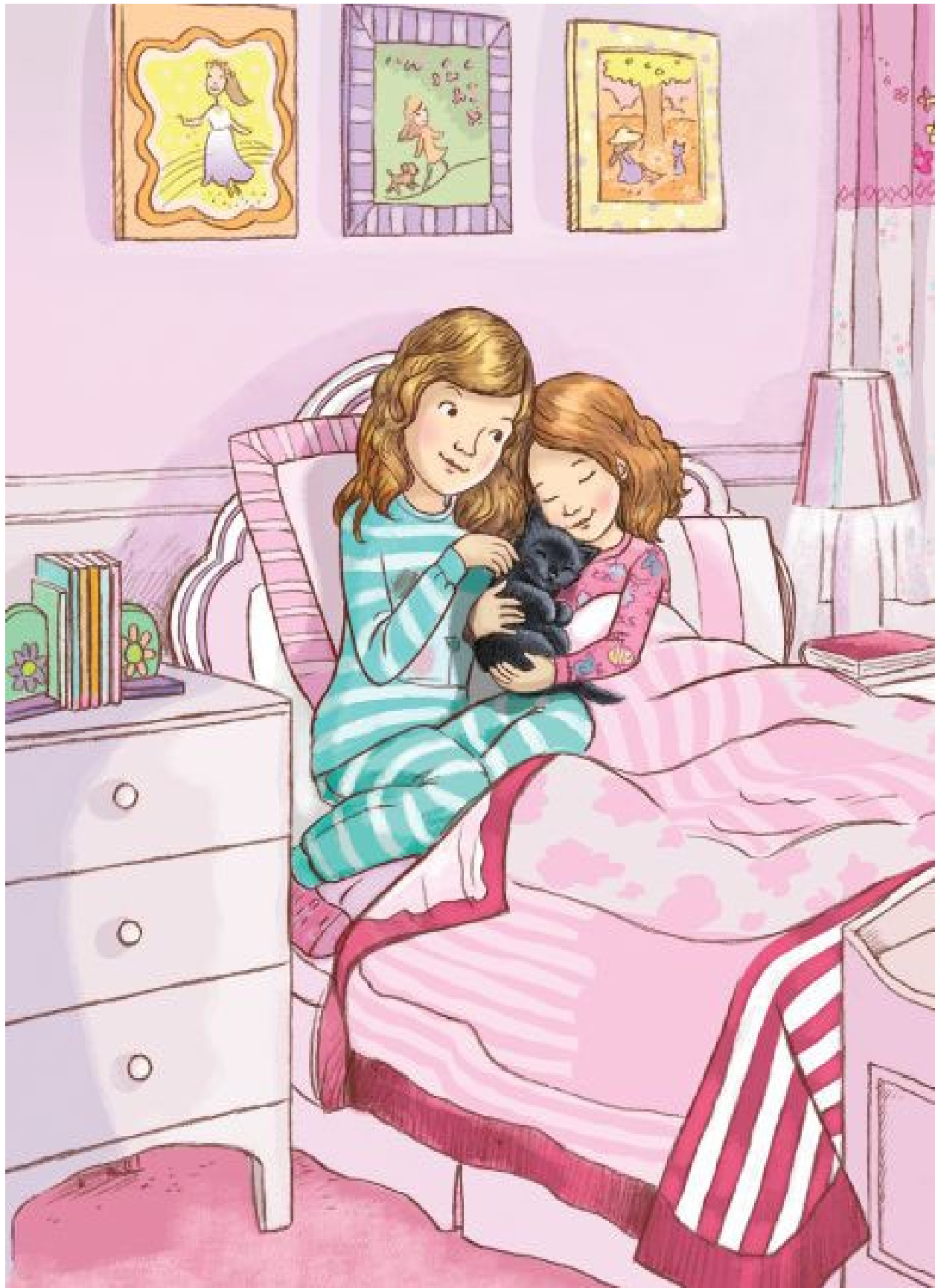
Cele mai frumoase povești cu animale

mieunând tare și cam supărat, ca și cum le-ar fi spus să se grăbească să-l lase înăuntru.

Clipind, Marta răsuci mânerul și deschise fereastra. Pisoiașul păși cu îndrăzneală pe creangă și sări pe pervaz. Blana cea neagră îi era zburlită de frig, dar ochii lui verzi ca marea străluceau. Se frecă cu capul de obrazul lui Lulu și se uită șmecherește spre Marta.

– Exact așa cum ai spus, murmură Lulu, din nou, în timp ce-și puse cu bândete brațele în jurul pisoiașului negru și-l mângâie. Ai bătut atâta drum, Sam. Marta a spus că așa o să faci. Vai, Marta, ești așa de deșteaptă!

– Mi-am pus o dorință, murmură Marta. Mi-am pus o dorință și el a venit s-o îndeplinească.

PISICILE

Aceste rotocoale calde de blană sunt
de mii de ani animale de companie
perrrr-fecte.

FIȘĂ DE INFORMAȚII

Categorie de animale:
Mamifere (Feline)

Dimensiune:
75cm de la vârful cozii până la vârful nasului

Culoare:
Alb, maro, negru, gri, auriu, crem

Personalitate:
Inteligentă și încrezătoare

Hrană:
Carne și pește

Știi că...?

Pisicile își petrec
o treime din
viață făcându-și
toaleta.

O pisică poate sări
de cinci ori mai
sus decât înălțimea
sa, dintr-un singur
salt.

Pisicile pot scoate
până la 100 de
sunete diferite –
câinii pot să scoată
doar vreo 10!

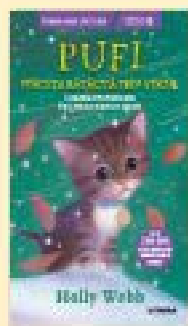
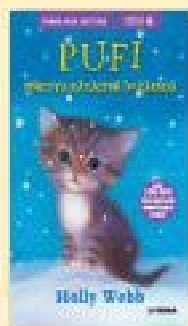
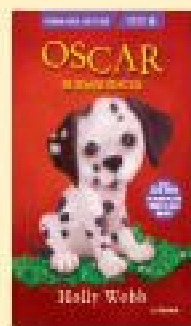
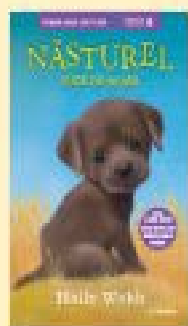
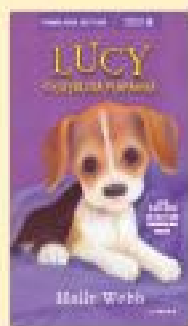
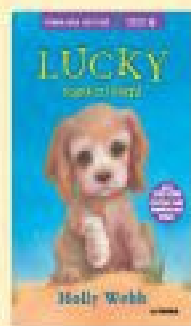
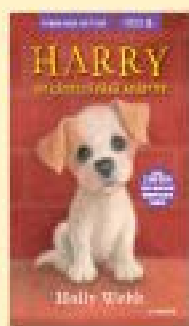
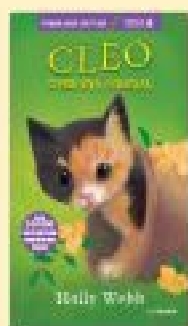
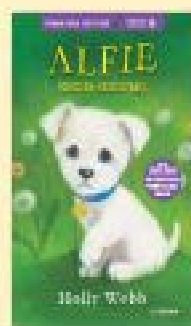
Pisici celebre

Pisica de Cheshire Acest motan
neobișnuit din Alice în Țara
Minunilor de Lewis Carroll poate
să dispară! Uneori își lasă
în urmă râșnetul – o privește
cu adevărat stranie!

Motanul Încălțat Motanul elegant
din povestea clasică este ȝiret și
deștept. Se folosește de istețimea
lui ca să-și ajute stăpânul să se
îmbogățească și să ia în căsătorie
o prințesă frumoasă.

*Alte povești scrise de
Holly Webb:*

Alte povești scrise de Holly Webb:

